ELEANOR WOODS

Leagănul i *iubim*

Traducerea şi adaptarea în limba română de ANCAMORĂRESCU

ALCRIS Romance

Capitolul 1

În cursa pentru Dublin de zece douăzeci şi opt era doar o pasageră, care se îndrepta spre Tuleen şi care, văzându-se singură în staţia de autobuz, îşi lăsase enervată valiza jos.

Călătorea de ieri după-amiază, şi ajunsese la Dublin exact când se lumina de ziuă, luase micul dejun cu fix cinci ore înainte şi era sigură că deşi transmisese familiei Carnehill; ora exactă la care sosea, aceştia uitaseră cu desăvârşire de ea.

Cu o politeţe care demonstra că şoferul nu mai avea de cine altcineva să se ocupe în afară de ea, o întrebă:

— Acum mai doriţi ceva, domnişoară?

— Da, un taxi, vă rog. Pentru Carrieghmere. Ar trebui să fiu acolo la ora prânzului.

Ochii bătrânului o măsurară curioşi.

— Carrieghmere? Sunteţi turistă, nu-i aşa?

— Nu, sunt asistenta care îl va îngriji pe domnul Roger Carnehill, tonul Joannei era serios. Cât de departe e Carrieghmere?

Dar şoferul îi ignoră întrebarea.

— Ah, domnul Roger, spuneţi? Ce lucru trist, nu-i aşa? Un tânăr atât de vioi să fie ţintuit la pat de atâtea luni din cauza unui accident stupid! Mă înfior doar că mă gândesc că poate ochilor mei bătrâni nu le va mai fi dat să-l vadă călărind prin Tuleen, cu vântul fluturându-i prin plete!

Joanna i-o tăie imediat:

— Din câte ştiu eu, domnul Carnehill nu este invalid permanent. Chiar mă aştept să fi început deja tratamentul de recuperare. Dar pentru a fi sigură, trebuie să ajung mai întâi la Carrieghmere. Aş putea merge pe jos? întrebă ea.

— Ah, nici gând. Sunt şapte mile până acolo, dar azi e

miercuri, iar domnul McKilney trebuie să ajungă dintr-un minut într-altul ca să trimită ouăle cu trenul de ora unu. Aşa că, poţi merge cu el. Poate că doamna Carnehill a dorit de la început ca lucrurile să se petreacă astfel.

— Poate, comentă Joanna cu asprime, gândindu-se în acelaşi timp la cât de ciudată era situaţia asta, pentru nişte oameni atât de bogaţi, aşa cum credea ea că sunt. Dar, cine era domnul McKinley?

Era agentul domeniului Carrieghmere, o informă el. Trebuia doar să aştepte…

Dar gândindu-se că a făcut destul acest lucru, Joanna refuză invitaţia de a intra în sala de aşteptare.

— O să mă uit de aici după domnul McKiley, spuse ea, ieşind în ploaie şi încercând să se dezmorţească.

Deci, asta era Irlanda! Şi până acum, se verificase tot ce auzise despre ea. Obişnuită cu oameni cărora le era totuna felul în care decurgeau lucrurile şi cu ploile de rigoare.

Bineînţeles, Carrieghmere va fi diferit. Lumea era mai înstărită acolo şi se spunea că şi nivelul de civilizaţie ar fi altul. Şi bătrânul colonel Kimstone, care fusese pacientul ei înainte ca directoarea spitalului s-o trimită la Tuleen, îi povestise câte ceva din confortul în care se trăia acolo.

Se duse până în josul străzii şi deveni conştientă de mirosul care îi înţepa nările. Privi în jos. Era scrum de ţigară – un alt lucru care caracteriza Irlanda!

La zgomotul unei maşini, încetini pasul. Un Lincoln trecu silenţios pe lângă ea, iar fata se gândi că nu putea să fie domnul McKinley pentru că nu avea cum să transporte ouă cu o asemenea maşină elegantă. Dar ajungând din nou în staţia de autobuz, văzu un bărbat care scotea cartoane cu ouă din portbagajul acelui autoturism şi decise să-l aştepte până ce termină toată treaba. Apoi se apropie de el şi-i spuse, zâmbind:

— Bună dimineaţa!

— Bună dimineaţa! răspunse el, scoţându-şi pălăria şi măsurând-o dintr-o privire pe fată.

— Dacă dumneata eşti domnul McKinley, atunci mi-e teamă că va trebui să te rog să mă duci la Carrieghmere. Numele meu e Merivale, asistenta Merivale, şi tind să cred c-ai aflat de venirea mea.

Apoi din nou, privirea bărbatului o mai cercetă o dată, după care îi întinse mâna, spunându-i:

— Da, eu sunt Justin McKinley. Presupun că bătrânul Thomasoy ţi-a spus să mă aştepţi. Şi chiar ştiam că trebuie să aştept o asistentă, dar te rog să mă ierţi, nu credeam că va arăta ca tine.

Joanna ignoră complimentul subtil, şi întrebă repede:

— Ei bine, putem pleca, te rog?

Ar trebui să ajung la ora prânzului.

Bărbatul o privi cu subînţeles, apoi îi spuse pe un ton bişnuit:

— Avem destul timp. Thomasoy va avea grijă ca ouăle să ajungă la tren. Oricum, masa de prânz nu se va servi mai devreme de ora trei. La reşedinţă, se mănâncă atunci când e gata, sau când au ei chef. Niciodată înainte sau cu vreo altă ocazie. Aşa că, nu-ţi face griji, nu vei întârzia. Poate doar dacă ţi-ar face plăcere să iei prânzul cu mine?

Joanna dădu negativ din cap.

— Mulţumesc, dar nu accept. Sunt aşteptată la ora unu şi aş dori să fiu punctuală.

Bărbatul o mai măsură odată cu privirea, dar nu mai insistă.

— Bine, cum doreşti. Dar să nu speri că cei de acolo sunt nerăbdători să soseşti. Te poţi urca în maşină. Vin şi eu imediat.

Joanna îşi puse valiza în portbagaj, după care se urcă pe scaunul de lângă şofer. Se lăsă pe spate, simţindu-se dintr-odată foarte obosită şi extrem de înfometată. Oftă puţin. Se mai ocupase de asemenea cazuri, dar ăsta era, cu siguranţă unul dintre cele mai ciudate. Era sigură că la sfârşitul zilei va avea ce să-i scrie lui Dale.

— Ei, acum, zise şoferul care urcă repede în maşină şi porni pe o străduţă lăturalnică, hai să auzim câte ceva despre tine. Ai venit ca să ai grijă de Roger? Cum crezi că

te vei descurca?

— De obicei îmi place ceea ce fac, spuse ea, nelăsând loc la comentarii.

O privi ironic.

— Ăsta a fost un răspuns profesional. Asta înseamnă „Stai în banca ta, Justin McKinley!”. Bine. Nu l-ai cunoscut pe Roger? Nu, bineînţeles că n-ai avut cum. Dar pe doamna Carnehill? O cunoşti?

— Nu. Am avut grijă de un colonel pe nume Kimstone, care, din câte ştiu eu, e vecin cu doamna Carnehill. El a fost cel care m-a recomandat pentru acest caz.

— Mmm. Bătrânul Kimstone locuieşte la douăzeci de kilometri distanţă de ei. Dar, vei afla curând că pe aici, asta înseamnă că sunt vecini apropiaţi. Dacă te uiţi pe geam, o să vezi în depărtare casa lui Wicklow. Sau poate că va fi mai greu, din cauza ploii.

Dar Joanna făcu aşa cum i se spusese şi, în ciuda ceţii, distinse ceva pe dealurile de la orizont.

— Bineînţeles că, venind pe mare, le-ai văzut mai bine.

— Nu, era încă întuneric când am ajuns.

Justin se întoarse şi o privi.

— Atunci, înseamnă că eşti obosită. Ce zici dacă ne oprim să mâncăm ceva la mine acasă? Cel puţin, mâncarea mea va fi gata la timp.

Dar răspunsul Joannei fu ferm:

— Nu, nu trebuie să fac asta! Apoi, cu politeţe: parcă şoferul de autobuz mi-a spus că eşti angajatul familiei Carnehill. Locuieşti în provincie?

— Da. O să-ţi arăt casa mea. Şi încetini, ca fata să vadă o casă mică, ascunsă printre nişte arbori înalţi. Asta e, spuse el, dar fata aruncă doar o privire fugară, după care se concentră asupra drumului, pentru că intraseră deja în Carrieghmere.

Ajunseră la reşedinţa Carnehill, iar Justin opri în faţa treptelor albe de marmură. Nu-i aştepta nimeni, aşa că bărbatul îi luă valiza şi o conduse într-un hol spaţios, la

capătul căruia deschise o uşă şi anunţă:

— Am adus-o pe domnişoara Merivale de la Tuleen. A călătorit toată noaptea şi a spus că e aşteptată la prânz. O las cu tine acum, da?

Prin uşa întredeschisă, Joanna văzu o femeie care croşeta la lumina focului din şemineu şi care sări dintr-odată în picioare, exclamând nervoasă:

— Ei, asta-i bună! Doar i-am spus să vină miercuri!

Uite, am aici scrisoarea. Luă un plic dintr-o mulţime de hârtii împrăştiate pe birou, şi i-o înmână lui McKinley.

El o privi şi i-o înapoie.

— Scrie marţi acolo, remarcă el, rece.

— Ei, nu mai spune! Şi biata fată a venit şi n-o aştepta nimeni? Ad-o aici. Ai spus că a venit cu tine, nu?

Fără să mai aştepte replica, îl împinse pe bărbat şi ieşi la Joanna. Era o femeie scundă şi îndesată, cu ochi albaştri şi păr cărunt. Purta un şorţ alb peste o rochie verde şi avea la gât un şirag de perle, de care Joanna nu se îndoia că n-ar fi naturale.

— Vai de mine, ce mai primire îţi fac! Şi Roger te aşteaptă să vii de zile întregi. E doar vina mea! Dar de obicei aşa se întâmplă, nu-i aşa, Justin?

Bărbatul părea cam plictisit.

— Dacă spui tu, apoi zise cu răutate; domnişoara Merivale încă n-a prânzit, să ştii.

— Nu mi-ai mai zis asta şi la început? răbufni ea. O să mănânce imediat ce va fi gata mâncarea. Şi tu, Justin, pleci? Când vii să-l mai vezi pe Roger? Vino la cină, mâine seară.

— La ce oră? întrebă el, laconic.

— Oh, pe la şapte şi jumătate.

— Nu întreb la ce oră să vin. Mă interesează ora la care o să mănânc.

Joanna era de părere că dacă femeia din faţa ei era doamna

Carnehill, atunci era foarte tolerantă cu unul din angajaţii săi. Dar se pare că n-o prea deranja comportamentul lui.

— Poţi pleca, acum.

Vino la opt dacă-ţi convine. Domnişoară Merivale – sau preferi să ţi se spună „soră”? – vino cu mine.

Joanna o urmă în camera din care ieşise femeia. Spre surprinderea ei, femeia chemă un angajat căruia îi spuse să pună o bucată de carne pe grătarul de la şemineu. O lăsă să se rumenească bine, spunându-i, mândră:

— Uite! Ăsta va fi prânzul tău! Ţi-am făcut-o aici, pentru că focul e mai bun şi-mi place mai mult aşa. Apoi continuă cu seninătate: probabil că doreşti să-l vezi pe Roger, nu-i aşa? Dar n-o vei face până ce nu vei mânca ceva şi nu te vei odihni puţin. Oricum, după prânz, şi el se odihneşte.

— Care e starea domnului Carnehill? întrebă tânăra.

Ochii albaştri se întunecară.

— Oh… nu ştiu. O să vezi singură. Doctorul Beltane are încredere şi la fel şi chirurgul de la Dublin, care l-a operat şi care vine deseori pe aici. îl pregătim pentru momentul în care va putea merge în scaunul cu rotile.

— Oh, dar încă nu merge în scaun? întrebă Joanna, surprinsă. Mie mi s-a spus că e în perioada de convalescenţă şi că toată treaba asta va dura o săptămână sau două.

— Adică ai venit doar pentru o săptămână sau două? doamna Carnehill o privi cu dispreţ.

— Ei bine, nu.

Voi sta atâta timp cât va fi nevoie de ajutorul meu.

Femeia păru satisfăcută de replica ei.

— Atunci e bine, dar mă tem că vei rămâne aici mai mult decât ţi-ai închipuit, aşa că sper să te simţi bine la noi. Gata, acum că friptura e aproape făcută, o să chem pe cineva care să-ţi arate camera, după care ne vom întâlni în sufragerie, pentru cină, adăugă ea, zăngănind un clopoţel. Ea e Cook, anunţă femeia, când veni una din servitoare.

Roseen, menajera, are zi liberă azi, aşa că ea va fi cea care-ţi va arăta dormitorul.

Cook luă într-o mână valiza Joannei şi o rugă pe aceasta s-o urmeze.

Tânăra fu extrem de încântată când îşi văzu camera. Era potrivit de mare, avea două ferestre care dădeau în grădină şi covorul era de un verde frumos, la fel ca cel al draperiilor şi pernelor. Nu era nimic din răceala cu care se aşteptase să fie întâmpinată.

Jos, în sufragerie, avea să fie surprinsă din nou. Camera nu era foarte înaltă, iar mobila era confecţionată în stilul victorian. Dar tacâmurile şi felul în care era aşezată masa erau cu adevărat minunate. Friptura care aştepta să fie servită îi spunea Joannei că e gătită aşa cum îi plăcea ei.

Doamna Carnehill îi citi privirea şi-i spuse:

— Te vei obişnui în curând cu toate astea. Pe aici nu se prânzeşte înainte de două şi jumătate-trei. Continuă; Shuan nu e acasă azi. S-a dus la magazinul Naas să vândă din iepuri ca să poată cumpăra mâncare pentru câini. Aşa că şi dacă aş fi vrut, tot nu te-aş fi putut aştepta azi la tren, pentru că a luat maşina. Ai avut într-adevăr noroc că e miercuri şi că s-a întâmplat ca Justin…

— Cine e Shuan? se aventură Joanna să întrebe.

— Shuan? E o fată aflată în custodia mea. I-au murit părinţii când avea doisprezece ani şi de atunci, locuieşte la noi. Acum are şaptesprezece – ba nu, optsprezece ani. Îşi asigură singură banii de buzunar din creşterea iepurilor şi îngrijitul căţeilor şi uneori mai dă lecţii de călărie turiştilor care vin la Tuleen. Şi mă ajută şi pe mine. Eu trebuie să plec deseori la Dublin şi uneori în Anglia, aşa că nu puteam să las toate treburile casei pe spinarea lui Roger. De aceea avem nevoie de tine.

— Trebuie să plecaţi la Londra cu afaceri? întrebă Joanna, politicoasă.

Gazda păru surprinsă:

— Colonelul Kimstone nu ţi-a spus nimic despre mine?

— Mă tem că nu prea.

Doamna Carnehill dădu capul pe spate şi izbucni într-un râs zgomotos.

— Atunci, trebuie să te fi îngrijorat din pricina

fripturii pe care ţi-am făcut-o. Eu sunt „Luculla”! Treaba mea e gătitul. Trebuie să fi auzit de mine.

Joanna auzise de ea. Îşi petrecuse ore în şir răsfoind cărţile de bucate ale Lucullei şi poftind la reţetele ei delicioase. îi povesti femeii toate astea şi aşteptă momentul oportun când s-o întrebe ce o frământa. Unde erau oare luxul şi bunăstarea pe care se aşteptase să le găsească la Carrieghmere? O reşedinţă care se pare că avea nevoie de o singură maşină? O gazdă care scria articole culinare şi cărţi de bucate şi a cărei fiică adoptivă câştiga bani din te miri ce? Nu se potrivea nimic cu serviciul de calitate de la masă, cu perlele veritabile şi cu angajatul care îşi permitea să conducă o maşină luxoasă şi s-o trateze cu dispreţ pe gazdă.

Joanna ştia că nu o priveau pe ea lucrurile astea, dar cu cât încerca să nu se mai gândească la ele, cu atât îi provocau o curiozitate mai mare şi abia aştepta momentul în care avea să-l cunoască pe cel de care trebuia să aibă grijă. Aşa că, la sfârşitul prânzului, se bucură când mama lui Roger spuse:

— Acum, să înţeleg că ai dori să-l cunoşti pe băiatul meu, nu?

— Da, aşa ar trebui. Joanna ezită o secundă. Aţi dori ca mai întâi să-mi îmbrac uniforma?

— Nu cred, răspunse femeia, evaziv. Eşti încântătoare aşa. Şi vreau ca Roger să te placă şi să nu se simtă constrâns că trebuie să facă asta de dragul meu. O să înţelegi de ce spun asta, după ce-l vei mai cunoaşte puţin.

Femeia o conduse într-una din camerele de jos, unde Joanna îşi dădu seama că mobila era în cantitate prea mare, mai ales că se aflau în camera unui bolnav. Dar ceea ce te făcea să crezi că n-ai loc să te mişti, era prezenţa a trei câini mari, exact lângă patul bărbatului.

— Câini, câini! strigă doamna Carnehill în timp ce aceştia o înconjuraseră pe Joanna şi săriseră cu labele pe ea, aproape ajungându-i la umăr. Roger, cheamă-i la tine! S-ar putea ca domnişoara Merivale să nu îndrăgească

animalele.

Tânărul din pat îşi luă ochii de pe cartea pe care o citea.

— Atunci poate că nici ei n-or s-o placă, spuse cu o voce gravă şi atrăgătoare. Şi atunci, ce se va întâmpla?

— Dar îmi plac, zise fata, zâmbind. Îşi privi pacientul cu mare interes. Şi el o privi, la rândul său.

Nu ştia de ce, dar şi-l închipuise cu totul altfel. Se aştepta să fie un băiat de aproape douăzeci de ani, dar era un bărbat care avea în jur de treizeci de ani, cu ten frumos, trăsături puternice şi buze delicate. Ochii erau albaştri că ai mamei sale, dar părul era roşcat. Îşi trecu involuntar o mână prin el.

— Îmi pare bine să te cunosc, spuse fata, zâmbind.

— La fel, veni răspunsul lui. Apoi către mama sa; parcă spuneai că domnişoara Merivale va sosi abia mâine.

— Ştiu, m-am zăpăcit. Dar Justin s-a dus la Tuleen să ducă ouăle, şi a adus-o el.

— Da? A zis când vine să mă vadă?

— L-am invitat mâine seară la cină, pentru a o cunoaşte pe domnişoara Merivale.

— N-a cunoscut-o deja? întrebă el, ridicând din sprâncene. Oricum, după cină, trimite-l te rog să mă vadă. Unde e Shuan?

— La Naas, dragule. E zi de târg azi. Ştii, nu?

În timpul conversaţiei, Joanna stătu deoparte, folosindu-se pe deplin de această ocazie, ca să scruteze împrejurimile. Cu întrebări scurte dar variate, Roger dorea să cunoască în continuare starea lucrurilor asupra cărora el nu mai avea control. Era firesc pentru un om în situaţia lui.

Îşi dădu seama că ştia puţine despre starea lui de sănătate. Trebuia să întrebe când se va putea întâlni cu doctorul Beltane, pentru a primi instrucţiuni. Tot ce ştia era că în timpul unui accident de călărie, petrecut în urmă cu doi ani, bărbatul se alesese cu o fractură de coloană, de pe urma căreia ar fi trebuit să-şi revină până acum. Era sigură că munca pe care o va depune în această casă avea

o durată nedefinită. În momentul de faţă, nu credea că o va deranja să fie departe de Londra şi de Dale mai mult decât îşi propusese.

Doamna Carnehill spuse:

— Ce crezi, nici nu ştia că eu sunt Luculla, părea la fel de amuzată ca în timpul prânzului, dar Roger se încruntă uşor şi i se adresă Joannei:

— Nu ştiai? Nu ţi-a spus colonelul Kimstone?

— Nu, nu l-am mai văzut pe colonel de când a fost în grija mea şi asta s-a întâmplat cu ceva vreme în urmă. Atunci, nu mi-a spus nimic despre Carrieghmere.

— Deci, tu habar n-aveai că mama umblă din restaurant în restaurant ca să adune materiale pentru articole şi pentru cărţile ei de bucate? Ca să le citească oameni care nu ştiu diferenţa dintre consommé şi friptură de porc? Cuvintele lui erau răutăcioase în mod intenţionat.

Joanna era şocată. Cu siguranţă, exista un conflict între mamă şi fiu, dar ea nu dorea să fie pusă în situaţia de a lua partea unuia sau a altuia. Dar începu s-o admire pe doamna Carnehill şi să respingă criticile fiului său.

— Genul acela de oameni trebuie informat cum să facă diferenţa, începu ea, sigură pe sine.

— Şi presupun că le trebuie o Carnehill din Carrieghmere ca să le deschidă ochii, nu? continuă bărbatul, cu sarcasm.

— Dacă o Carnehill din Carrieghmere o poate face, de ce nu? veni replica fetei.

Bărbatul o privi fără să mai spună ceva, după care doamna Carnehill zise repede:

— Haide, Roger. Am discutat despre asta de atâtea ori. Şi încă mai pot spune că-mi place mâncarea; îmi place să descopăr diverse feluri în care s-o gătesc şi, mai ales, îmi place să-i învăţ şi pe alţii ceea ce aflu eu.

Femeia se opri, dar Joanna văzu că bărbatul strânse cearşaful în mâini.

— Totul e atât de absurd, spuse el, iritat. Era în regulă când era doar un hobby, dar de când eu nu mai sunt de folos, sunt atâtea lucruri de făcut aici.

Ar trebui să fii legătura mea cu ceea ce se întâmplă în jur. Însă după felul în care te porţi, parcă iei parte la o conspiraţie care vrea să mă ţină departe de mersul lucrurilor. A trebuit chiar să-mi forţez agentul ca să-mi facă un raport asupra situaţiei.

— Roger, te rog. Pentru prima dată, femeia părea obosită. Ştii bine că nu e aşa. Doar că nici eu şi nici Justin nu considerăm că trebuie să te batem la cap cu prostii.

— Dar se pare că nici cu altceva, i-o întoarse el, iar Joanna simţi că e timpul să intervină. Se întoarse spre doamna Carnehill, zicând încet:

— E timpul ca domnul Carnehill să se odihnească, nu-i aşa? După ce mă voi schimba în uniformă, poate îmi puteţi arăta unde îi pot pregăti un ceai.

— Da, cu siguranţă. Acum plecăm, Roger. Încearcă să dormi puţin, da? Femeia se apropie de pat şi-i puse o mână pe umăr. El nu spuse nimic, doar o privi, iar Joanna înţelese că între cei doi exista un soi de comunicare tacită. Cu fiecare moment, admira tot mai mult demnitatea femeii în vârstă, aşa că nu se aşteptă ca după ce ieşiră din cameră, acesta să se deprime.

— E numai vina mea. Nu ţin niciodată cont de faptul că orice discuţie despre munca mea îl irită peste măsură. Şi dimineaţa asta s-a simţit destul de bine. Şi va fi vina mea, dacă la noapte nu va putea dormi. Să ştii că el nu acceptă limitele pe care i le impune boala. Şi nu va asculta nici instrucţiunile. Crede că poate orice, şi se încăpăţânează să nu vadă că toate astea îl ţin pe loc.

— Nu poate face asta pentru că e bolnav de mult imp. Până acum, ar fi trebuit să-şi revină.

— Dar a avut tot ceea ce i-a trebuit de la mine, de la Shuan…

— Şi acum mă are pe mine, comentă fata.

— Da, o privi femeia, gânditoare. Acum te are pe tine. Ezită puţin. Ştii, încă nu ştiu cum să-ţi spun: asistentă, domnişoară Merivale? Cum ţi-ar plăcea? Fata spuse simplu:

— Joanna. Spuneţi-mi Joanna.

Capitolul 2

Mai târziu, când Joanna i-a dus ceaiul lui Roger, nu i-a pomenit acestuia nimic despre conversaţia precedentă.

El îi măsură cu privirea uniforma şi spuse, dorind s-o provoace:

— Să înţeleg că din momentul ăsta te vei ocupa oficial de mine şi voi deveni pacientul care trebuie să-ţi urmeze negreşit instrucţiunile. Dar, între timp, aş dori să ştiu cum ţi-aş putea spune. Mama cum te strigă?

— Am rugat-o să-mi spună Joanna.

— Joanna? repetă el încet, ca şi cum i-ar fi verificat rezonanţa. Apoi: de ce nu te-aş striga şi eu la fel? Am deveni astfel mai apropiaţi.

O clipă, ochii li se întâlniră, apoi fata adăugă repede:

— Dacă aşa vom coopera mai bine, de ce nu? Dar dacă nu e pentru asta, atunci…

— Dacă nu, atunci tot te voi simţi mai apropiată. Nu-i aşa, Joanna?

Joanna izbucni în râs în timp ce-i dădu cana cu ceai.

— Spune-mi cum vrei sau cum îţi vine mai uşor în minte, zise ea, senină. Între timp, ce-ar fi să-mi povesteşti cum ţi-ai petrecut ziua?

La ce oră te trezeşti de obicei şi ce ocupaţie ai?

El ridică din sprâncene.

— Vrei să spui că n-o să-mi reorganizezi programul după vreo schemă de-a ta?

— S-ar putea să fac şi lucrul ăsta, dar până atunci, hai s-o luăm cu începutul: la ce oră te trezeşti?

— Oh, cred că pe la şapte. Asta dacă dorm noaptea. Dar dacă nu pot şi dacă Shuan vine prea devreme cu ceaiul, ştie că se poate să mă trezească pentru că adorm abia spre dimineaţă.

— Deci Shuan – îmi pare rău, dar nu cred că-i ştiu şi celălalt nume

— Îţi aduce dimineaţa ceaiul.

— Ferrall, Shuan Ferrall, spuse el încet. Aduce cu ea şi câinii, şi stăm puţin de vorbă.

— Câinii? Pe toţi? întrebă fata.

— Nu, veni răspunsul grav. Nu pe toţi şaptesprezece. Doar pe aceştia trei, care vin mereu.

— Înţeleg, spuse fata, serioasă. Şi după asta, presupun că-şi petrec aici întreaga zi. Sau mai ies uneori pe afară?

El râse.

— Bine, ai câştigat de data asta! Nu ţi se pare indicat să stea aici, nu? Am văzut că le-ai aruncat o privire ciudată când ai venit aici, cu mama. Ei bine, va trebui să te cerţi cu Shuan pentru asta. Sunt animalele ei; crede că îmi face plăcere să-i am lângă mine, iar eu n-aş dezamăgi-o pentru nimic în lume.

Se auziră paşi pe hol şi după o bătaie scurtă în uşă, cineva intră. Joanna îşi dădu seama că fata era Shuan Ferrall. Purta nişte pantaloni evazaţi şi un pulover larg, peste care îmbrăcase o jachetă. Nu avea pălărie, iar părul negru era răvăşit de vânt.

Rămase o clipă în pragul uşii, apoi se apropie repede de patul lui Roger şi-l sărută pe buze.

— Dragule! exclamă ea. Ce crezi? întrebă ea, trecându-şi degetele prin păr. Aş vrea să-i schimb culoarea.

— Eu n-aş vrea. Acum, te rog, poartă-te frumos şi vorbeşte cu domnişoara Merivale.

Îi mai dădu un sărut uşor pe obraz.

— Bestie! şuieră ea.

Când se repezise la Roger, îi căzuse jacheta de pe umeri. Joanna i-o luă de jos şi i-o întinse, zâmbind. Fata îi răspunse şi ea cu un zâmbet neîncrezător.

— Oh, tu eşti asistenta lui Roger! zise ea. Ar fi trebuit să-mi dau seama, dar credeam că vii mâine. Şi se întoarse spre Roger. Oh, dar cum de bei ceai? N-ai mâncat de prânz? O privi curioasă pe Joanna, apoi pe el, iar Roger spuse zâmbind:

— Se pare că e un vechi obicei englezesc. Din câte ştiu, ceaiul de la ora patru e un ritual.

— Dar e trecut de patru. E aproape ora şase!

— Aşa e, spuse bărbatul, iar Joanna simţi că o acuza tacit pentru ideea avută. Apoi adăugă: dar fermecătoarea

noastră asistentă n-are nicio vină. De unde să ştie că aici noi prânzim pe la trei după-amiaza?

— Ei bine, eu n-am prânzit deloc. Am fost la cumpărături şi am cheltuit mai mult decât mi-am propus pe o pudră pe care i-am cumpărat-o mamei. Aşa îi spun eu doamnei Carnehill, o informă, politicos pe Joanna. Aşa că nu mi-au mai rămas mulţi bani pentru prânz. Am cumpărat nişte ciocolată pe care am mâncat-o în drum spre casă. Dar încă mi-e foame. Dă-mi un biscuit, Roger.

Îl mestecă zgomotos, apoi zise:

— Ce crezi, am vândut puii Bambinei.

— Cui?

— Crescătoarei din Athlone. M-am întâlnit azi cu ea, la târg. O mângâie pe căţea cu piciorul. Fii bună, Bambina, şi mai fă şi alţii.

Apoi, Roger îi aruncă Joannei o privire pe care fata n-o înţelese.

— Poate că va face, poate că nu, spuse el, privind-o acum pe căţea. Dar în orice minut poate fi dată afară de aici. Shuan se aplecase să mângâie urechile mătăsoase ale căţelei. Fu şocată de vorbele lui.

— Dată afară? Ce vrei să spui cu asta? Ce-a făcut?

El ridică senin din umeri şi-i aruncă Joannei o privire cu subînţeles.

— Nu sunt eu cel care o dă afară.

Shuan se îmbujoră şi o privi şi ea pe asistentă.

— Dar Bambinei i s-a permis dintotdeauna să vină aici. La fel şi celorlalţi doi. Nu le mai dai voie să vină aici?

Un moment, Joanna nu spuse nimic. O deranjase faptul că pacientul său îi răstălmăcise vorbele şi vina căzuse asupra ei. Zise cât putea de calmă:

— N-am dat niciun ordin în ceea ce priveşte câinii.

— Dar ai vrut să faci asta, nu? Prima ta impresie a fost destul de evidentă: prea multă mobilă, prea mulţi câini.

— N-am crezut că sunt atât de transparentă. E adevărat, aşa am gândit, dar nu te poţi baza pe o primă impresie, nu-i aşa? în orice caz, nu sunt în măsură să dau

ordine, decât la cererea doctorului Beltane.

Shuan privea nedumerită când la unul când la altul.

— Ei bine, Beltie ştie despre câini, spuse ea, apărându-se. Au fost aici de fiecare dată când a venit să-l vadă pe Roger. Sper ca acum să nu te gândeşti să-i vâri în cap faptul că sunt plini de microbi sau că fac nu ştiu ce altceva ca să-l convingi că nu e bine să stea aici!

Joanna luă calmă cana din mâna lui Roger, o puse pe tavă, după care, îndreptându-se spre uşă, spuse pe un ton conciliator:

— Te rog să mă crezi că n-am spus nimic în legătură cu câinii. Domnul Carnehill ştie foarte bine lucrul ăsta. Cred că vrea doar să mă tachineze.

Dar Shuan nu-i mai zâmbi de această dată. Părea mai degrabă rănită şi dezamăgită, aşa că Roger ştiuse ce să spună ca s-o pună într-o lumină proastă. Acum o vedea pe Joanna ca pe o intrusă, ca pe o ameninţare a vieţii de basm în care trăia.

Afară din cameră, Joanna îşi dădu seama că mâinile îi tremurau uşor pe tava cu ceşti. Nu-i plăceau deloc scenele de acest gen şi de câte ori era părtaşă la vreuna, se învinovăţea pe sine că n-a putut-o preveni. Dar oare, de data asta fusese vina ei? Cu siguranţă că nu. Roger Carnehill iscase tot. Dinadins, crease animozitatea dintre ea şi Shuan.

Începu să se gândească la el. Era un om îndărătnic şi ciudat. Dar trebuia să reuşească să-l pună pe picioare! Trebuia! Dar, mai întâi trebuia să-i câştige încrederea.

Înainte să se întoarcă în camera lui, îl sună pe doctorul Beltane.

Îi răspunse chiar el la telefon şi, după ce o întrebă câte ceva despre călătorie şi cum fusese primită, spuse:

— Sincer, mă bucur că eşti acolo. Cred că acum ne putem aştepta la o îmbunătăţire de la pacient. Dar te previn, s-ar putea să-ţi dea mare bătaie de cap. Mare parte din neputinţa lui e psihică, nu fizică. îi trebuie cineva care să-l domine. Ai întâmpinat vreo dificultate până acum?

— Nu, niciuna, spuse ea. Mă duc acum din nou la el,

să-l pregătesc pentru noapte.

— Bine, soră. Atunci, o să ne vedem mâine dimineaţă.

Când se întoarse la Roger, Shuan nu mai era cu el. Citea şi nu s-a sinchisit să se uite la ea când începu să facă ordine prin cameră.

Dar când termină şi se apropie de patul lui, să-l întrebe când dorea să-l pregătească de somn, observă că o priveşte.

— De obicei, Shuan şi Cook împart între ele sarcina asta. Dacă suni de două ori din clopoţelul acela, va veni una din ele.

O privi cum face ceea ce-i spune, după care zise:

— Nu crezi că am făcut o introducere destul de bună pentru momentul în care Bambina şi ceilalţi câini vor fi daţi afară de aici?

— Dacă ăsta a fost scopul tău, ţin să-ţi spun că te-ai descurcat îngrozitor, i-o întoarse repede Joanna. Ai supărat-o degeaba pe domnişoara Ferrall.

— Dar te gândiseşi că mai bine nu rămâneau aici, nu? Nu-i aşa? insistă el.

— Personal, nu cred că trei câini de talie mare sunt potriviţi în camera unui bolnav, recunoscu fata. Dar…

— Dar te gândiseşi să nu faci mare vâlvă când îi vei da afară. Ca nimeni să nu-şi dea seama din prima ce-ai făcut. Însă te-am avertizat că va trebui să te certi cu Shuan pentru asta.

— Şi ai avut grijă că aşa să se şi întâmple! Oricum, pe mine nu mă afectează asta. Pot să am şi singură grijă de mine. Dar trebuia să-ţi fi dat seama că o vei răni pe domnişoara Ferrall spunându-i că eu am…

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, spune-i Shuan! O privi ciudat. Ce mai tactici aplici! Să ştii că am făcut un pariu cu mine. Mi-am spus că în faţa lui Shuan ori vei folosi tehnicile profesionale prin care să arăţi că nu e deloc indicat să stea câinii în camera mea, ori vei da înapoi. Şi tu ai dat înapoi, bineînţeles.

Am fost dezamăgit de tine.

— Serios? Joanna nu ştia dacă să se enerveze sau să

se amuze de ceea ce-i spunea.

— Da, şi nu trebuia să crezi că Shuan s-ar supăra cu adevărat. Chiar i-ar fi plăcut o ceartă. Tuturor ne place. Şi în Irlanda, certurile n-au reguli.

Neştiind cum să reacţioneze la ceea ce auzise, Joanna tăcu un moment, apoi fu salvată de venirea bucătăresei. Amândouă i-au pregătit lui Roger patul pentru somn, după care Joanna s-a dus în camera ei, ca să se schimbe pentru cină.

Când coborî în sufragerie, le găsi acolo pe Shuan şi pe doamna Carnehill, care se pare că-şi revenise şi care zâmbi când o văzu.

— Vezi cât de mult m-ai ajutat deja? Când am urcat mai devreme la Roger, l-am găsit vesel şi bine dispus.

— Mă bucur să aud asta, spuse Joanna.

— Da. Să-ţi spun drept, când doctorul Beltane a sugerat că lui Roger îi trebuie o asistentă personală, nu mi-a plăcut deloc ideea. Poate că eram puţin geloasă gândindu-mă că altcineva – o străină – va avea grijă de el. Dar acum îmi dau seama că e un lucru excelent pentru el să fie în compania unei persoane atât de tinere şi pline de viaţă ca tine.

Capul lui Shuan, aplecat peste supă, se ridică imediat. Doamna Carnehill îi văzu reacţia şi o ciupi uşor de obraz.

— Ei, nu te îngrijora! Ştii că Roger poate conta şi pe tine. Dar, hai să fim serioase, noi nu l-am putut ajuta cu nimic ca să se pună pe picioare. Poate acum, cu Joanna alături, o să facă progrese.

Doamna Carnehill schimbă subiectul, întrebându-şi fata cum a fost la târg.

— Foarte bine. Am vândut puii Bambinei.

— Serios? Şi cât ai cheltuit din bani? o tachină femeia.

— Nu prea mult. Shuan îi aruncă Joannei o privire cu subînţeles, ceea ce însemna că pudra cumpărată trebuia să rămână încă secretă.

Cred că ne vom înţelege bine, îşi spuse Joanna. Până

la urmă, nu e vina nici uneia dintre noi că am păşit cu stângul când ne-am cunoscut.

Doamna Carnehill se întoarse spre fată.

— Ţi-a plăcut camera? Shuan a pregătit-o special pentru tine.

— E minunată, veni răspunsul ei.

— Trebuie să mergi la Dublin. Justin o să vă ducă într-o zi cu maşina. Sper că-ţi va plăcea oraşul. Noi îl adorăm.

Până la sfârşitul cinei, au comparat oraşe. Apoi, doamna Carnehill anunţă că va merge să stea o oră cu Roger. După ce aceasta plecă, Shuan o întrebă repede pe Joanna:

— Nu i-ai spus nimic mamei despre pudră?

— Nu, şi nu cred c-ai fi dorit asta, nu-i aşa? întrebă fata.

— Aşa e.

După un moment de tăcere, Joanna încercă din nou:

— Ştii, mi-am admirat camera din prima clipă în care am văzut-o. Chiar mă întrebam cine o aranjase pentru mine. Verdele acela e atât de odihnitor!

Urmă o pauză, după care Shuan spuse:

— Ştii, nu trebuie să fii politicoasă.

Deşi luată prin surprindere, Joanna reuşi să întrebe calmă:

— Vrei să spui că n-ai făcut-o neapărat pentru mine, aşa că dacă nu-mi place n-ar trebui să mă prefac, nu? Dar asta te face să pari şi mai isteaţă, dacă ai reuşit să aranjezi pe gustul meu camera în care s-a întâmplat să fiu cazată. Dar Shuan nu era de înduplecat.

— N-am făcut-o decât pentru mama, care m-a rugat s-o decorez. N-am vrut niciodată să vii şi să ştii că nici Roger n-a vrut. Pentru liniştea ei, mama crede că a făcut ceea ce trebuia, dar ştie că lui Roger nu-i place să aibă cineva grijă de el. Nu avem nevoie de tine. Roger s-a descurcat bine şi înainte de venirea ta!

Spectacolul acesta copilăresc o lăsă aproape fără cuvinte pe Joanna. Dar când se adună, spuse cu răceală:

— Nu crezi că faci prea multe probleme unde nu e cazul? Şi nu văd de ce trebuie să consideri atât de importantă venirea mea. Recuperarea domnului Carnehill nu ţine de venirea mea aici. Dar nu crezi că mai bine am coopera cu toţii ca aceasta să se întâmple mai repede?

— Dar nu se va întâmpla aşa! Nimic nu va mai fi ca înainte! izbucni fata. Tu vei fi cea care vei avea grijă ca ordinele lui Beltie să fie respectate; tu vei fi cea care va încerca să-i reorganizeze viaţa. Uite, de exemplu, ce-ai făcut cu câinii. Trebuie să fi spus tu ceva, Roger n-avea cum să inventeze toate astea. Şi eu ştiu că asistentele schimbă multe lucruri în viaţa pacienţilor. Dar cu Roger n-o să meargă niciodată. El urăşte schimbrile şi dacă-l forţezi, o să ţi-l faci duşman!

— Draga mea, Shuan – pot să-ţi spun aşa, nu? – te rog să înţelegi că dacă îmi fac un obicei din a-mi face duşmani proprii pacienţi, în curând n-o să mai am pe cine să îngrijesc. Sunt doar o altă persoană, care poate ştie mai bine decât tine sau mama ta cum să se poarte într-o astfel de situaţie. Dar în faţa lui nu-ţi pot lua locul ţie sau pe al mamei tale. Ea îşi dă seama de lucrul ăsta, aşa că de ce n-o faci şi tu?

Se opri când îi văzu privirea tulburată.

— Oh, nu înţelegi! Şi, temându-se să nu izbucnească în plâns, se întoarse şi fugi din cameră.

Nedumerită de ceea ce se întâmplase, Joanna rămase singură, lângă foc, până ce se întoarse doamna Carnehill. Curând după asta, se scuză şi plecă în camera ei. Dar înainte, zise încet:

— Domnul Carnehill mi-a spus că Shuan îi aduce de obicei dimineaţa ceaiul. Credeţi că ar dori să continue să facă asta?

— Oh, desigur. Dacă şi tu crezi că e bine.

— Da, bineînţeles. O să-i las ei răspunderea asta. Joanna ezită puţin, neştiind dacă să-i aducă femeii la cunoştinţă animozitatea care se crease întrea ea şi fiica sa. Dar fata era doar un copil şi Joanna ştia că are destul tact încât să se descurce într-o astfel de situaţie.

Spuse noapte bună şi urcă în camera ei. Se schimbă în pijama şi îşi scoase agrafa din păr. Podoaba se revărsă într-o cascadă aurie şi începu să şi-l perie uşor.

Când termină, scoase dintr-un sertar câteva coli de hârtie şi stiloul pe care-l primise de ziua ei de la Dale Woodward.

Începu să scrie: „Dragul meu, Dale”, şi se opri.

Îşi aminti că trebuia să fie o scrisoare amuzantă, în care să vorbească senină de toate ciudăţeniile pe care le-a întâlnit în Irlanda.

Dar nimic nu i se mai părea amuzant. Situaţia tindea să-i scape de sub control şi nu era deloc bine, ţinând cont că era abia prima ei zi la reşedinţă. Nu ştia ce să scrie. N-avea de ce să-l îngrijoreze degeaba pe Dale. Şi nici nu avea cum să explice unui om de ştiinţă procesul psihologic pe care trebuia să-l ducă la bun sfârşit. Pentru el, boala reprezenta un microb care trebuia izolat şi apoi anihilat. Şi n-avea cum să înţeleagă că ea trebuia să trateze mai mult decât pacienţi bolnavi, oameni.

„Dacă nu crezi că o să te descurci, fă-ţi bagajul şi vino acasă”.

— Asta i-ar fi scris imediat. Aşa că, până când n-avea să aibă o relaţie lejeră cu familia Carnehill, nu va scrie nicio scrisoare.

Luă o coală nouă.

„Dragă Dale, îţi scriu doar ca să te anunţ că am ajuns cu bine. O să-ţi povestesc totul într-o zi sau două. Acum, mă duc la culcare! Noapte bună!

Cu afecţiune.

Joanna”.

Niciodată nu-i mai scrisese atât de puţin lui Dale.

Capitolul 3

Când se trezi Joanna în dimineaţa următoare, abia se luminase de ziuă. Se întrebă care era rutina lui Roger.

Tocmai se dădea jos din pat, când auzi un ciocănit în uşă şi o fată îmbrăcată cu o rochiţă roz peste care avea un şorţ alb, intră în cameră.

Era Roseen, menajera care lipsise ieri şi care acum îi

aducea tava cu ceai.

— Mulţumesc, spuse fata, zâmbind. Nu mă aşteptam la asta. Ai putea, te rog, să tragi draperiile înainte să pleci?

Dar Roseen se holba la ea şi când se mişcă spre ferestre, parcă era în transă.

În cele din urmă, spuse:

— Nu mă aşteptam să găsesc pe cineva care să arate ca dumneavoastră! Mi-am închipuit că sunteţi mai în vârstă şi mai morocănoasă. Dar dumneavoastră arătaţi ca un manechin. Şi ce păr aveţi!

Amuzată şi în acelaşi timp stânjenită de reacţia fetei, Joanna îşi prinse repede părul şi îi zâmbi.

— Tu eşti Roseen, nu-i aşa?

— Da. Vă rog să mă scuzaţi, dar am fost uimită de înfăţişarea dumneavoastră. Ştiţi, şi eu am vrut să mă fac asistentă, dar părinţii nu m-au lăsat să plec singură la Londra.

— De ce n-ai încercat în Dublin?

— Nici la Dublin nu m-au lăsat până la vârsta de douăzeci şi unu de ani. O să vă las ceaiul aici, domnişoară.

Vru să se retragă, dar Joanna o opri.

— Ce ştii de ceaiul domnului Roger? I l-a dus deja domnişoara Shuan?

— Ceaiul stăpânului? Ah, domnişoara va veni abia peste o oră să-l ia.

— Dar am înţeles că i-l duce în jur de şapte, spuse fata, privindu-şi ceasul.

— Ah, nu. Doar pe la opt şi jumătate, uneori chiar nouă. De ce i l-ar duce mai devreme dacă şi aşa domnul Carnehill nu prea are cu ce să-şi ocupe timpul?

Fata ieşi, iar Joanna îşi turnă ceai în ceaşcă. Ce casă ciudată! gândi fata.

Apoi, făcu un duş, se îmbrăcă şi îşi strânse părul în cocul obişnuit, sub beretă.

Coborî în bucătărie şi văzu tava pe care era ceainicul pentru Roger.

— Cred c-ar fi mai bine dacă am face ceai proaspăt, îi spuse ea bucătăresei pe un ton blând, astfel ca aceasta să

nu se simtă deranjată.

— Domnului Roger îi place ceaiul tare, veni răspunsul femeii.

— Poate, dar tot mi-ar plăcea să fie proaspăt. Te superi?

Încrederea afişată o făcu pe femeie să pună alt ceainic pe foc, în timp ce Roseen pregătea o tavă. Când fu gata, Joanna urcă în camera lui Roger, unde-l găsi pe bărbat treaz.

— Bună dimineaţa! spuse fata.

— Bună dimineaţa! se încruntă el uşor. Unde e Shuan?

— Nu cred că s-a trezit încă. Dar pentru că mi-ai spus că te trezeşti în jur de ora şapte, ţi-am adus chiar eu ceaiul.

O privea cu răceală şi ironie, privire cu care, îşi zise fata, trebuia să se obişnuiască.

— Ieri, mă acuzai că am creat intenţionat divergenţe între tine şi Shuan. Nu crezi că şi tu contribui la asta? E foarte geloasă când vine vorba de „privilegiile" ei.

— Dar în bucătărie mi s-a spus că serveşti ceaiul între opt şi nouă.

— Ei, şi ce-i cu asta? E destul timp…

— Ba nu e, i-o tăie Joanna. Nu în dimineaţa în care aşteptăm o vizită de la doctor. Te deranjează? Şi din nou Roger simţi că nu mai avea ce obiecta, aşa că luă ceaşca pe care i-o întinse. Luă o înghiţitură şi se strâmbă.

— Din ce l-au făcut? Din apa în care au spălat vasele?

— E proaspăt făcut de mine. M-am gândit că-ţi va plăcea mai mult aşa.

— Dar nouă ne place ceaiul tare. Te rog să nu încerci să ne anglicizezi. Ia-l de aici! Nu pot să-l beau!

Aşeză ceaşca pe tavă şi, după o secundă de ezitare, Joanna, enervată le culme de obrăznicia bărbatului, luă tava şi se îndreptă spre uşă. Dar înainte s-o deschidă, Roger o opri:

— Îmi pare rău, n-aveai de unde să ştii.

O să iau o gură din el, dacă vrei. O imploră din

privire să vină cu tava, iar ea îi făcu pe plac.

Ieşi din cameră şi, îndreptându-se spre bucătărie, dădu nas în nas cu Shuan, care umbla somnoroasă şi nervoasă într-un halat.

— I-ai dus ceaiul lui Roger! o acuză ea pe fată. Întotdeauna eu fac asta! Şi mama ţi-a spus că vreau s-o fac în continuare. Ştiu că aşa ţi-a zis pentru că am vorbit cu ea aseară. N-ai niciun drept să intervii între noi!

Joanna se uită la ceas şi spuse rece:

— Îmi pare rău. Eu am întrebat-o pe mama ta dacă doreşti să-i duci în continuare ceaiul lui Roger, dar i-am cerut doctorului Beltane să vină în dimineaţa asta şi deja se face târziu.

— Târziu! De parcă lui Beltie i-ar păsa. Nu vrea decât să fie rugat să rămână pentru prânz. Nici măcar nu e opt şi jumătate. Iar Roger urăşte să fie trezit din somn!

— Era treaz deja, îi răspunse Joanna. Apoi, mai calmă: de ce nu-i duci câinii şi stai de vorbă cu el, ca de obicei, până îi pregătesc eu baia?

Shuan se holbă la ea, ostilă.

— Nu vrei să duc câinii în camera lui Roger. Aşa a zis el.

— Pe mine, lucrul ăsta mă lasă rece. Dacă doctorul decide că n-ar trebui să mai stea acolo, atunci aşa va fi, spuse Joanna, gândindu-se că dacă fata se va mai purta în felul acesta, ar plesni-o cu plăcere.

— Ei, dar lui Beltie nu-i pasă ce se întâmplă cu ei, atâta timp cât Roger e fericit. Şi spunând asta, fata îi întoarse spatele şi se îndreptă spre camera lui Roger.

Joanna simţea că alternează între enervare şi o simpatie ciudată pentru Shuan. Se întrebă şi ce fel de aliat putea găsi în acest doctor, care părea că făcea pe plac unei adolescente ce n-avea habar cum trebuie tratat un bolnav.

La micul dejun, doamna Cornehill anunţă că trebuie să plece la Dublin şi că „Beltie” putea fi invitat să rămână la prânz, dacă dorea.

— Va dori, interveni Shuan.

— Da, de obicei rămâne, veni replica femeii.

Deşi niciodată nu-mi dau seama cum de are atâta timp…

— La ce oră ar trebui să-l aştept? întrebă Joanna.

— Oh, pe la unsprezece. Poate şi mai târziu. Shuan, dragă, Justin vine diseară la masă. Ţi-am spus asta? Am uitat că plec la Dublin, dar cred că o să mă întorc până atunci.

— Vine şi René?

— Ei bine, pe el nu l-am invitat în mod special, dar dacă vine, te rog să fii drăguţă şi să te porţi frumos cu el. Apoi, spre Joanna: pe Justin McKiley l-ai cunoscut; René Menden este un belgian tânăr care studiază fermele din ţinut, explică ea. Locuieşte acasă la domnul McKinley.

— Când nu locuieşte aici, interveni Shuan.

— Shuan, nu e frumos! Vine pe aici foarte rar, şi doar dacă e invitat. Iar purtarea lui e impecabilă.

— Are nişte ochelari mari! îi trosnesc genunchii de câte ori se apleacă şi a vrut chiar să-mi sărute mâna, obiectă Shuan.

— Ei, nu poţi să spui că nu e cu mult deasupra băieţilor din Tuleen! Nu eşti deloc tolerantă, o mustră doamna Carnehill.

Puţin mai târziu, când Shuan căuta fără folos câteva din reţetele lui Roger prin hârtiile de pe biroul mamei sale, aceasta îi zise Joannei:

— Ştii, cred că tânărul Menden e îndrăgostit de Shuan.

— Îndrăgostit? întrebă Joana. Dar e doar un copil!

— Are optsprezece ani, zise femeia, în timp ce-şi privea fata cu blândeţe. Eu, când aveam cu un an mai mult ca ea, eram deja căsătorită.

— Ea nu-l iubeşte? întrebă fata, încercând s-o vadă pe Shuan cu alţi ochi. Cu siguranţă, îi era greu să creadă că e capabilă de un sentiment atât de profund cum e dragostea.

— Nu, sunt sigură că nu. Şi nu cred că faptul că poartă ochelari, sau că e prea manierat are vreo legătură cu treaba asta. Sper doar să nu-l facă să sufere.

— E foarte devotată domnului Carnehill, nu-i aşa?

— Oh, da. Iar eu îi sunt atât de recunoscătoare pentru asta! Dar acum ar trebui să iasă mai mult în oraş. Recunosc că mi-ar plăcea să se întâlnească cu René.

— Dar nu pare dornică să fie liberă. E foarte deschisă, murmură Joanna.

— Deschisă? Te referi la devotamentul pentru Roger? Da, ştiu. Uneori, nu ştiu de ce, simte nevoia să-l protejeze până şi de mine.

Ochii femeii se umbriră la fel ca în ziua precedentă, iar Joanna nu înţelegea cauza conflictului dintre pacient şi mama sa, dar se gândi că mai bine nu comentează nimic. Luă notiţele pe care i le înmână Shuan, după care fata ieşi fără să spună nimic.

— Shuan e foarte tânără şi e posibil ca din cauza asta să fie şi intolerantă. Poate că n-ar trebui să uitaţi asta.

Doamna Carnehill zâmbi.

— Vorbeşti de parcă ai fi mai bătrână ca mine. Dar mi-ai putea fi fiică.

Apoi, subtil, subiectul fu abandonat.

După plecarea doamnei Carnehill la Tuleen şi a lui Shuan să plimbe câinii, Joanna încercă să-şi dea seama ce-i scăpa de nu înţelegea esenţa a ceea ce se petrecea în acea casă.

Aproape de ora prânzului, sosi doctorul Beltane, care intră fără ceremonie în casă şi apoi în camera pacientului.

Consultaţia se desfăşură pe un ton amical, lucru care se părea că nu-i face mare plăcere lui Roger.

Dar ea îl plăcu pe doctor şi simţi că poate lucra sub supravegherea lui.

Îl examină şi-l chestionă pe tânăr şi în cele din urmă îi spuse:

— Ei bine, m-am întâlnit cu chirurgul tău zilele trecute şi am stabilit să începem în curând tratamentul de recuperare.

— Asta înseamnă că trebuie să merg din nou la Dublin, nu? întrebă Roger. Nu s-a rezolvat nimic nici data trecută.

— Ei bine, lucrul ăsta nu trebuie neapărat să se repete, nu-i aşa? întrebă doctorul Beltane, cu siguranţă în glas. De ce să gândim aşa? Doar că de data asta va trebui să cooperezi. Vei vedea câte progrese vom face. Doar nu vrei ca domnişoara Merivale să se întoarcă la Londra crezând că aici nu avem tehnologie de vârf cu care să ne tratăm pacienţii? Doar nu vrei să îndurăm ruşinea asta!

Roger dădu indiferent din umeri. îl privi pe doctor în timp ce-şi strângea instrumentele, apoi întrebă:

— Cum e maşina?

— Ei, cum de m-ai întrebat aşa ceva? se miră doctorul. A mers bine după ce Michael s-a uitat la ea, data trecută când am venit aici. Dar acum, nu mai merge atât de bine.

Roger privea tavanul.

— Vrei să spui că ai putea rămâne la prânz în timp ce Michael s-ar mai uita puţin la ea?

Doctorul se îmbujoră imediat.

— Ar însemna să o deranjez pe doamna Carnehill, începu el.

— Vulpe bătrână, ştii bine că sperai să fii invitat! i-o tăie Roger. Şi, oricum, mama e la Dublin. O să iei prânzul cu Shuan şi… cu Joanna.

Doctorul o privi pe fată, apoi ieşiră amândoi din cameră.

Afară, îi spuse:

— Michael e unul din angajaţii lor care, în loc să facă ceea ce-i place, adică să se ocupe de maşini, are grijă de cai. El ştie cel mai bine ce se întâmplă cu maşina mea. Acum, soră, aş vrea să vorbesc puţin cu tine.

— Da, doctore, şi eu cred că ar trebui.

— Trebuie să facem cumva să îndepărtăm bariera asta de ostilitate dintre el şi restul lumii, care creşte pe zi ce trece şi care face doar rău. El suferă doar de o paralizie a bazinului. Vom reuşi să-l salvăm de asta, dar el nu are încredere. Trebuie să-l facem să depăşească stările astea de apatie prin care trece, mai ales mila pe care o simte faţă de sine.

— Şi-mi recomandaţi ca eu să-l destind? întrebă Joanna, zâmbind.

— Ei, doar ai văzut ce-am făcut eu. Dacă-l încurajezi, nu pierzi nimic. E şi cam bulversat din punct de vedere sentimental.

— Vă referiţi la doamna Carnehill şi la domnişoara Ferrall?

— Da, iar în ceea ce o priveşte pe doamna Carnehill, nu-i înţeleg comportamentul.

El zace în pat şi abia aşteaptă pe cineva care să-i aducă veşti despre cum merg lucrurile care-l interesează, iar ea vine la el senină, încercând să ascundă de el orice, doar ca să nu-l îngrijoreze!

— Şi asta, cu siguranţă că nu e un lucru înţelept, nu-i aşa?

— Aşa i-am spus şi eu, dar femeia e încăpăţânată ca orice Carnehill. Tace mâlc şi spune că mai bine îi ascunde orice până se pune pe picioare. Şi nu vrea să accepte că uşor-uşor îl privează de tot ceea ce i-a făcut plăcere cândva. Poate când o să ai ocazia, o să-i spui şi tu să se mai gândească.

— O să încerc, promise Joanna, însă puţin dezorientată. Se întreba dacă doctorul ştia şi de celălalt lucru care-l enerva pe Roger – slujba mamei sale. Dar era sigură că era pus în temă, din moment ce cunoştea familia atât de bine.

Între timp, se bucură că va prânzi împreună cu el, pentru că nu-i surâdea deloc ideea de a mânca singură cu Shuan.

Când se duse după-amiază în camera lui Roger, bărbatul îi spuse direct:

— McKilney vine la cină. Dacă nu soseşte mama până atunci, îi spui tu, te rog, să vină la mine, după aceea? Vorbea cu aroganţă în glas şi, după o pauză, întrebă: l-ai cunoscut pe McKinley. Ce crezi despre el?

— Oh, nu ştiu ce să spun, zise fata, surprinsă de întrebare. L-am văzut o singură dată. A fost foarte drăguţ că…

— Da… bunele maniere îl ajută să facă impresie bună. Dar în afară de prima impresie, cum ţi se pare? Din nou, ochii albaştri o urmăreau curioşi.

Fata zâmbi.

— Ei, nu prea am din ce să-mi fac o părere. Ştiu că m-a invitat să-i vizitez casa într-o zi.

— Al naibii impertinent! se încruntă Roger. De ce nu l-ai plesnit?

Joanna se simţi încolţită.

— Pentru că atunci nu ştiam ce rol joacă în recuperarea ta.

— Şi acum ştii? întrebă el, încercând s-o descoasă.

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun asta.

— Nici mie nu mi-a plăcut s-o aud, să ştii. Dar presupun că ai dreptate. Trebuie să păstrezi ceva şi pentru tine, mai ales că oamenii ca noi cred uneori că te angajează şi pentru altceva în afara serviciilor tale. Îndrăznesc chiar să spun că ai şi o viaţă privată, în Anglia, nu?

— Cu toţii avem, nu?

— Ah, familie şi toate astea?

— Ai mei sunt morţi.

— Locuinţă?

— La Londra.

— Ocupaţii? Timp liber?

Joanna râse.

— Oh, lucruri banale pe care le face orice femeie. Nimic interesant.

— În mod clar, ai fost sfătuită să nu ai încredere în străini! Cât de mult trebuie să treacă pentru ca o asistentă orfană din Londra să-mi pună cu ce se ocupă în timpul liber?

— Ţi-aş spune cu mare plăcere şi acum, dacă aş crede că eşti interesat. Dar n-ai cum să fii, remarcă ea.

— Nu, poate că nu. Îşi puse mâinile sub cap şi se întinse puţin, lucru pe care-l făcea când îşi pierdea interesul pentru conversaţie. Zise, dintr-odată: apropo, câinii n-au mai fost pe aici de azi-dimineaţă. Oare asta

reprezintă o victorie pentru tine, sau înseamnă că se adună nori de furtună?

Joanna se opri în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Nu vreau să mă cert cu Shuan. Te rog să nu faci din lucrul ăsta unul inevitabil.

— Draga mea Joanna, chiar crezi că am putea preveni una ca asta? întrebă el, râzând.

Dintr-un motiv necunoscut, cina se servi devreme în acea seară, aşa că Joanna nu avu timp să-şi schimbe uniforma.

Justin McKinley îi luă mâna şi-i zâmbi de parcă ar fi existat un fel de înţelegere tacită între ei. René Menden, tânărul belgian, slăbuţ, elegant şi manierat, se înclină politicos:

— Eu n-am fost invitat la cină, dar domnul McKinley mi-a spus că sunt oricând binevenit. Vreţi să mă corectaţi?

O întrebase pe Joanna, dar privirea îi fugea la Shuan.

În timpul cinei, Joanna îi privi extrem de interesată pe cei doi.

Era evident că doamna Carnehiii avusese dreptate, pentru că René nu avea ochi decât pentru domnişoara Farrall. Dar fata nu-i acorda nici cea mai mică atenţie, iar ia sfârşitul mesei se lăsă cu greu înduplecată să meargă să-i împrumute o carte.

— Domnul Carnehill m-a rugat să-ţi spun să te duci să vorbeşti cu el, după cină, îi spuse Joanna tânărului McKinley.

El sorbi din cafea şi nu se mişcă.

— Ah, e timp destul!

— Atunci, mai bine m-aş întoarce la el.

— De ce atâta grabă? Mă duc la el într-un minut. Bea-ţi cafeaua cu mine, te rog.

Joanna se aşeză din nou, împotriva voinţei sale.

— Am văzut că la masă ai fi făcut orice să-l scapi pe René din ghearele obraznicei Shuan. Semeni cu doamna Carnehill. Şi ea ar face la fel.

— Mi s-a părut că de câteva ori a fost chiar obraznică, răspunse fata, cu răceală.

— Ei, dar cred că eşti de acord că tânărul e bleguţ şi şi-o cere. În orice caz, tu eşti prea tânără şi, dacă-mi dai voie, prea frumoasă, ca să adopţi atitudinea asta de mamă protectoare. Sau asta vine odată cu uniforma? întrebă el, privindu-i hainele.

— Nu cred că ştiu la ce te referi.

— Nu? Vrei să spui că n-ai simţit niciodată nevoia că trebuie să joci un rol când porţi uniforma asta?

— Nu cred. Eu…

— Nici să te adăposteşti în spatele ei? Să te refugiezi în spatele unei funcţii ca să scapi dintr-o situaţie neplăcută? Sau să-ţi foloseşti farmecele cu ea?

— Dacă aş fi făcut ceva din lucrurile alea, n-aş fi fost o persoană artificială? spuse ea, într-un sfârşit.

— Nu, doar o femeie! Şi o femeie trebuie să-şi confecţioneze singură armura, aşa cum face şi cu armele. Întotdeauna am fost de părere că o asistentă drăguţă îşi poate folosi în orice situaţie uniforma.

— Conversaţia asta deplasată a mers destul de departe. Nu crezi că mai bine te-ai duce să-l vezi pe domnul Carnehill?

— Cred că da, spuse el, ridicându-se. Îţi aduci aminte de ce mi-ai promis? întrebă el, cu o mână pe umărul ei. Că o să vii acasă la mine când vei simţi că situaţia de aici o să te depăşească.

— De ce crezi că s-ar întâmpla aşa ceva?

— Poate că nu va fi aşa. Şi în cazul ăsta, voi aştepta vizita ta ca pe una formală. Dar cred că vei veni.

Joanna nu găsi nimic bun de replicat, iar când vru să zică ceva, intră pe uşă doamna Carnehill.

— Ah, aici erai, Justin. Îmi pare rău că am întârziat mai mult decât am prevăzut. L-ai văzut pe Roger?

— Acum mă duc spre el. Eu şi domnişoara Merivale ne-am ţinut de urât cât am băut cafeaua.

— Ei, acum te rog, du-te la Roger. A insistat să te vadă. Să nu-i dai multe detalii şi să nu-l oboseşti.

— Ştiu, ştiu, spuse bărbatul, plictisit. O să-i fac doar o prezentare generală asupra lucrurilor care îl interesează.

Femeia îl privi nervoasă în timp ce părăsea camera. Apoi se întoarse spre Joanna.

— Lor nu le pasă unuia de altul. Dar tu l-ai plăcut pe Justin, nu?

Era o întrebare pe care şi-o pusese şi Joanna, dar la care nu găsise încă un răspuns.

* * *

În decursul următoarelor zile, Joanna nu-l văzu deloc deprimat pe Roger. Dar, fără îndoială, conversaţia cu Justin îl obosise şi-l pusese pe gânduri.

Când fata îi spuse mamei lui că s-ar putea să fie plictisit, aceasta primi afirmaţia cu neîncredere.

— Crezi? Dar de ce ar fi plictisit? Nu ne stoarcem cu toţii creierele ca să-l facem să se simtă bine şi să nu-l împovărăm cu probleme? Şi aproape mereu e cineva cu el.

— Nu mă refeream la momentele de destindere, ci mai mult la un exerciţiu al minţii. Nu credeţi că ar putea contribui la problemele de conducere ale domeniului Carrieghmere? Am înţeles că asta era treaba lui şi se descurca de minune, cu ajutorul domnului McKinley. Nu credeţi că se simte nefolositor dacă i s-au luat toate responsabilităţile?

Vorbele fetei i-au întunecat doamnei Carnehill privirea. Îi spuse în doi peri:

— Nu e pregătit pentru asta. Ţi-am spus că el şi Justin nu ţin unul la altul. Şi dacă ar cunoaşte problemele domeniului, s-ar îngrijora degeaba. Joanna renunţă, dar nu putea fi de acord cu stăpâna casei.

Se tot întreba cum l-ar putea ajuta, când într-o zi, chiar el deschise subiectul.

— Aş dori să reuşeşti să afli câte ceva despre cum merg lucrurile pe aici. Am luptat destul împotriva conspiraţiei tăcerii pe care a iniţiat-o mama. Întreabă-l pe René Menden. El ar trebui să ştie câte ceva.

— Dar…

Îi aruncă o privire rece.

— Deci, şi tu eşti de partea lor? Sau ai de gând să spui, cum să-l lucrez pe la spate pe domnul McKinley?

Bine, nu te obosi.

— Nu aveam de gând să spun nimic de genul ăsta, replică Joanna. Voiam doar să spun că l-am întâlnit pe acel tânăr doar o dată, că nu ştiu unde l-aş putea găsi în timpul zilei şi că habar n-am ce doreşti să ştii.

— Aş vrea să ştiu care a fost preţul acţiunilor de pe piaţă luna trecută şi ce preţ li s-a pus acum. Pot să citesc asta şi în ziare, dar nu mi se aduce niciunul. Asta nu pot scoate de la prostul de McKinley.

— Dar oare René Menden ştie toate astea?

— Nu, poate că nu.

— Aş putea să-l întreb.

— Da, dar dacă stau mai bine să mă gândesc, cred c-ai obţine mai mult decât răspunsurile evazive ale lui McKinley. Locuieşte cu Justin.

— Da, ştiu asta. Dar să merg acolo? E casa domnului McKinley.

— Nu e. E a noastră, comentă Roger.

Surprinsă, fata continuă:

— Da, dar tot n-ar fi indicat să dau buzna în casa aceea pentru a afla nişte lucruri.

— Oh, dar pentru numele lui Dumnezeu! Crezi că te trimit acolo să afli ceva despre proprietatea mea? De parcă mi-ar păsa de McKinley! izbucni el, furios.

— Cred doar că asta n-ar îmbunătăţi deloc relaţiile dintre voi. Iar mama ta spune că nu te poţi descurca fără el.

— Oh, mama! Nu mai e la curent cu lucrurile. Aleargă tot timpul după articolele ei şi nici nu-i pasă de altceva. Şi, până la urmă, de ce anume se teme? Pentru că asta este şi părerea ta, nu-i aşa?

— Ce te face să crezi asta? tonul fetei era stăpânit.

— Ah, nu te mai ascunde. Ţi se citeşte pe faţă. Crede că nu mai am nicio şansă. Aşa că se resemnează în faţa ideii.

— Astea sunt prostii, spuse fata încet. Şi tu ştii asta. Vindecarea ta e doar o problemă de timp. Iar doamna Carnehill îşi iubeşte prea mult munca pentru a renunţa la

ea dacă se teme de ceva…

— Se teme, nu-i aşa?

— Probabil că atunci când te vei însănătoşi, nu va mai putea să continue cu jurnalismul aşa cum o face acum.

— Ai salvat situaţia cu mult tact. Dar n-ai fost prea convingătoare, draga mea, Joanna, veni remarca lui rece.

Fetei îi fu milă de el, mai ales pentru că simţea că în asemenea condiţii nu avea cum să-l facă să-şi depăşească mila pe care o simţea pentru sine. Ar fi dorit să-i poată transmite din încrederea ei, că totul va fi bine. Dar până acum, nu reuşise să găsească o cale prin care să ajungă la el.

Înainte să plece din camera lui, întrebă:

— Ei bine, ce fac până la urmă? Vorbesc sau nu cu René Menden?

Dar el se părea că-şi pierduse deja interesul.

— Oh, fă cum vrei. Oricum, nu cred că o să afli multe.

În zilele următoare, Joanna îşi aminti că nu-i trimisese lui Dale scrisoarea promisă. Dar nu crezu că el avea să se îngrijoreze din cauza asta, până într-o dimineaţă când Roseen aduse pe o tavă o telegramă care cerea răspuns urgent. Fata o deschise repede.

„Sunt profund îngrijorat că n-am primit veşti de la tine. Eşti bine, dragă? Scrie-mi cât poţi de repede. Dale”.

Bărbatul aştepta răspuns, iar Joanna o chestionă pe servitoare:

— Presupun că am fost sunată ieri de la poştă. Ştii ceva de asta?

— Un apel? Ah, sigur, nu vorbea ieri domnişoara Shuan la telefon, în timp ce dumneavoastră eraţi cu domnul Roger?

— Nu ştiu. Dar putea să noteze orice mesaj. A zis cumva că voi primi o telegramă?

— Niciun cuvinţel. Erau veşti urgente? întrebă fata. S-o trimit pe domnişoara Shuan imediat cum se trezeşte la dumneavoastră?

— Nu trebuie să te deranjezi. O s-o întreb despre asta când o s-o văd.

Se îmbrăcă şi mai târziu, în cursul dimineţii, dădu peste fată, care, la auzul întrebării ei, încercă să se apere.

— Da, eu am răspuns la acel telefon, recunoscu ea. A fost în jur de unsprezece dimineaţa.

— Şi nu ţi-a trecut prin minte să mă anunţi şi pe mine?

— Ba da, dar am uitat de el.

— Nu puteai să notezi pe ceva?

— Nu aveam nimic de scris la îndemână. Ţi-aş fi spus atunci, dar erai cu Roger şi eşti mereu arţăgoasă când te întrerup.

— Asta se întâmplă doar când vreau linişte, ca să pot lucra cu el. Dar ai fi putut să-mi spui când ieşeam de la el.

— Ei bine, am uitat. Dacă era teribil de urgent, îmi cer scuze.

— Ştii foarte bine despre ce era vorba, aşa că nu te mai preface, îi spuse fata, înţepată.

Era dispusă să lase lucrurile aşa cum erau, dar, spre surprinderea şi enervarea ei, cu prima ocazie când îl vizită pe Roger, îşi dădu seama că şi el aflase de incident.

— Am mustrat-o pe Shuan pentru tine. Mi-a promis că n-o să se mai repete, spuse el, fericit.

— Ce-ai făcut? Oh, ţi-a spus despre telegramă? Joanna se îmbujoră.

N-a fost deloc frumos că a făcut asta.

— N-a vrut să-mi spună. Dar a venit aici supărată şi eu am încercat să aflu de ce era aşa. Bărbatul o privea provocator. De ce nu i-ai dat tânărului veşti despre tine?

— Am fost prea ocupată ca să-i scriu. Încerca să nu-şi arate iritarea în privinţa a ceea ce se întâmplase, mai ales că incidentul fusese dezbătut şi de către alte persoane.

A urmat o pauză, timp în care Joanna îşi dădu seama că Roger aştepta să mai spună ceva, dar când nu se întâmplă asta, întrebă:

— Nu te supără faptul că Shuan mi-a spus totul? N-ai de gând să-mi ţii o teorie despre confidenţialitatea corespondenţei?

— O telegramă prin telefon nu poate fi confidenţială,

nu? N-aveam cum să mă plâng că întregul Tuleen îi cunoaşte conţinutul!

— Bine, dar nu te deranjează deloc?

Joanna râse.

— O spui de parcă ai dori să fie aşa. Recunosc, m-a enervat puţin…

— Ei, da… scoate ce e omenesc din tine! O privi pe sub gene. Eşti enervată, nu-i aşa? Mai ales pentru că am aflat câte ceva din viaţa pe care încerci atât de mult s-o ascunzi de lume.

— Nu e aşa. Şi să ştii că dacă te referi la conversaţia noastră, nu ţi-am povestit nimic despre mine pentru că pur şi simplu mi-am dat seama că nu te interesează.

— Dar aş fi putut deveni interesat! Acum era serios. O prinse de încheietură şi o strânse parcă special ca s-o doară. Am vrut să vorbesc cu tine zilele trecute. Şi nu din curiozitate, ci pentru că trebuie să-mi amintesc că în afara camerei ăsteia e o lume reală, spuse, rotindu-şi privirea prin dormitor. Nu vezi cât de uşor, cât de al naibii de uşor e să uiţi? Şi că toată lumea de aici încearcă să-mi arate că ăsta e viitorul meu?

Joanna îşi eliberă cu delicateţe mâna.

— Înţeleg, zise ea, cu milă în glas. Dar te înşeli dacă spui că nimeni nu te ajută să ieşi de aici. Uneori, nici măcar tu nu te ajuţi. Şi o ştii foarte bine.

— Crezi că nu ştiu asta? E un fel de disperare care mă cuprinde uneori. Ştii, Joanna, câteodată folosesc momentele mele de depresie ca să-i fac pe ei să se simtă vinovaţi pentru că mă ţin aici.

— Da, dar foloseşti asta mai mult împotriva ta.

— Ştiu şi asta. Dar e singurul lucru la îndemână cu care pot să răbufnesc, înţelegi? se relaxă puţin. Aş folosi-o şi împotriva ta, doar că mi se pare că tu nu te-ai supăra. Cred că e de vină calmul tipic englezilor.

— Ei, să nu fii atât de sigur de asta, îl avertiză Joanna, zâmbind. Dintr-odată, se simţi fericită pentru că simţea că îşi deschide sufletul în faţa ei şi aşa ar putea să descopere cum să-l ajute.

— Ei, acum ştii câte ceva din părţile mele întunecate. Tu ai aşa ceva?

— Nu cred.

— Eşti fericită?

— În mare parte a timpului, da.

— Presupun că la asta contribuie şi tânărul acela. O să te căsătoreşti cu el? Joanna fu luată prin surprindere de întrebare şi nu-i răspunse.

— Deci, o să te măriţi cu el? insistă Roger, ca un copil.

— Nu m-a cerut de soţie.

— Nu e ăsta răspunsul la întrebarea mea.

Nu avea altceva de făcut decât să fie sinceră cu el.

— Vezi tu, îl ştiu pe Dale de foarte mult timp. E cercetător; când sunt la Londra, ne petrecem cam tot timpul împreună, pentru că aşa a fost de la început şi poate aşa va fi mereu.

— Asta până când se gândeşte să te ia de soţie, să te depoziteze într-o casă din suburbii, unde o să vă vedeţi fiecare de treaba voastră.

— Nu ăsta ar fi sfârşitul fericit?

Vorbele lui erau usturătoare, dar Joanna era bucuroasă că zâmbea şi trecuse de starea de depresie. Dacă ar fi putut să păstreze totul astfel! Trebuia să reuşească!

Când a plecat de la el, l-a lăsat liniştit şi mulţumit că îi împărtăşise câte ceva din viaţa ei personală.

În faţa unei foi de hârtie pe care dorea să-i scrie lui Dale, se gândise la cât de sinceră fusese cu Roger în privinţa acestuia. Cu nimeni nu mai discutase aşa ceva, aşa că nu-şi dădea seama din ce motiv se putuse destăinui atât de uşor în faţa unui străin.

Iar în privinţa căsătoriei cu Dale, dintotdeauna considerase relaţia ca pe una confortabilă, o bază excelentă pentru căsătorie. Dar, dintr-odată, îşi dădu seama că lor le scăpase ceva: dragostea care să-i facă să simtă că trăiesc cu adevărat. Nici ea şi nici Dale nu ştiau nimic despre sentimentul înălţător care unea cuplurile.

Ce gând prostesc! se mustră ea. Doar erau amândoi adulţi, nu-i aşa? Şi nu copii care visau la cai verzi pe pereţi.

Joanna luă stiloul în mână şi încercă să se concentreze pe treaba pe care o avea de făcut. Mintea era pregătită, dar nu şi inima, care încă mai visa, dintr-un motiv greu de înţeles, la steaua care încă nu apusese pentru ea…

Capitolul 4

Într-o zi însorită, primi o vizită de la colonelul Kimstone şi soţia sa.

— Soră Merivale, am auzit că eşti aici! spuse colonelul, zâmbindu-i prietenos. Apoi, întorcându-se spre soţia sa: nu ţi-am spus că ea e salvarea lui Roger?

Doamna Kimstone zâmbi reţinut, lucru care îi dădu de gândit Joannei că nu avea mare încredere în vorbele soţului său.

— Cred că mă aşteptam să văd pe cineva mai în vârstă, zise ea.

— Prostii! Nu există asistente bătrâne. Toate se mărită de tinere şi nu mai lucrează. Nu-i aşa, Roger? exclamă colonelul, râzând zgomotos. Apoi, adăugă: acum avem noi grijă de pacient, soră. Pleacă şi bucură-te şi tu puţin de soare.

Joanna, care abia aştepta un moment de libertate, primi cu bucurie oferta. Se grăbi în cameră să se schimbe în blugi şi într-un pulover gros, şi plecă să se plimbe prin împrejurimi.

Se plimbă timp de o oră, după care se întoarse spre casă. Dar, din curiozitate, merse pe o alee lăturalnică, ce ducea la casa lui McKiley.

Era o locuinţă mică şi parcă mai frumoasă şi mai bine îngrijită decât reşedinţa Carrieghmere.

Vru să se întoarcă, dar se întâlni cu René, care se înclină ceremonios.

— Domnişoară Merivale, doreşti să ne faci o vizită?

— Nu, nu chiar. Am venit până aici doar ca să privesc casa.

— Dar doreşti să intri, nu-i aşa? În zona asta nu există obiceiul ceaiului de la ora cinci, dar doamna Hagerty ştie că-mi place la nebunie plăcinta cu cartofi, şi cred că la ora asta deja e gata. Nu-i aşa că o să intri să mănânci cu mine o porţie?

— Ei bine, doar un minut; apetitul Joannei îşi făcu simţită prezenţa când auzi de pălcinta cu cartofi. Şi în afară de asta, era curioasă să vadă interiorul căsuţei.

Intrară şi bărbatul o strigă pe menajeră:

— Haggy! Unde eşti?

De pe scări apăru o femeie în uniformă care-şi ştergea mâinile pe şorţ.

— Sunt aici. Ce doreşti?

— Plăcinta mea cu cartofi, ce altceva? întrebă René într-un gest de abandon total. Şi poate că nişte ceai pentru domnişoara Merivale?

— Nu e niciun ceai făcut. Doar ce mi-a rămas de la cină, răspunse ea, arţăgoasă.

— Atunci, nu vă mai deranjaţi pentru mine. Mă mulţumesc şi cu un pahar cu lapte.

— Of, lapte şi plăcintă! Ce gusturi! plecă femeia bombănind.

— Pe aici, îi indică René un hol. Aici mâncăm, spuse din nou, când intrară în sufragerie. Noi nu ne petrecem prea mult timp pe aici. Justin locuieşte în camera alăturată.

Acolo munceşte cel mai mult, acolo se întâlneşte cu prietenii şi dă petreceri.

— Şi tu? unde te vezi cu prietenii? întrebă Joanna, cu delicateţe.

— Eu? Dar în Irlanda n-am niciun prieten. Sunt un străin, domnişoară Merivale.

Fata simţi că o spune cu o undă de regret.

— Atunci, pentru tine, Irlanda nu înseamnă mai mult decât o etapă în viaţa ta, nu? Şi în timp ce-l întreba asta, se gândea că şi pentru ea era la fel. O dată terminată treaba cu Roger Carnehill, şi ea avea să se întoarcă de unde a venit.

— Nu, e mai mult de atât pentru mine, veni răspunsul tânărului. Eu voi mai rămâne aici o perioadă după ce-mi voi termina studiile, apoi voi pleca acasă. Dar când mă voi întoarce în Belgia, aş dori să iau şi ceva cu mine…

Preţ de o clipă se priviră, amândoi ştiind că se referea la Shuan. Apoi, băiatul izbucni în râs şi privi camera.

— Pentru mine, e oribil locul ăsta, dar ştiu că nu voi sta aici o eternitate. Se întoarse şi luă din mâna servitoarei tava cu pahare cu lapte şi farfurioara cu plăcintă.

Se aşezară la masă.

— Acum, între noi fie vorba, tu găseşti lucrurile astea distractive? întrebă tânărul.

— Foarte mult, spuse fata, luând o gură de lapte.

Fata se uită la ceas şi, în timp ce René coborî să mai ia puţin lapte din bucătărie, Joanna îşi dădu seama că era timpul să plece. Dar se auziră paşi pe culoar şi în câteva secunde, Justin McKinley apăru în uşa sufrageriei.

— Deci, până la urmă ai venit la mine.

Nu ţi-am spus că aşa avea să se întâmple? întrebă el, făcând o plecăciune.

Joanna spuse, cu răceală în glas:

— Am ieşit la o plimbare şi m-am oprit în faţa casei, ca s-o privesc. René m-a întâlnit acolo şi m-a invitat să intru să mănânc nişte plăcintă cu cartofi. Bărbatul se uită la tava cu lapte şi plăcintă.

— Hm, tipic. Vino în camera mea şi o să am eu grijă să te servesc cu un ceai tipic englezesc.

— Nu, nu mai pot rămâne, spuse fata. René a plecat să mai aducă puţin lapte, iar când vine, trebuie să-mi termin plăcinta şi să plec.

— Dar vei veni din nou, nu-i aşa? O dată ce ai scăpat din bârlogul acela, vei repeta experienţa, nu?

— Am timp liber în fiecare zi, minţi Joanna. Aşa că nu trebuie să „scap” de acolo.

— Serios? Şi unde te-ai plimbat azi, de exemplu?

— Prin parc şi împrejurul casei. Mi-au plăcut la nebunie copacii de acolo.

— Mm, prea mulţi. Mult timp, familia Carnehill n-a lăsat pe nimeni să-i taie pentru cherestea, dar eu încerc să remediez situaţia.

— Am văzut asta, comentă fata, cu răceală.

— Ai văzut cât de mulţi am tăiat? Ar fi fost un gest stupid să-i păstrez, mai ales că acum a crescut preţul lemnului.

— Domnul Carnehill e de acord cu toate astea? se auzi Joanna întrebând.

Justin McKinley o privi mirat.

— Ce faci acum? Vrei să-l întreb de faţă cu tine? întrebă el, amuzat.

— Nu, doar că… îşi dăduse seama de faptul că se lansase într-o conversaţie în care, fără autorizaţia lui Roger, nu avea de ce s-o intereseze. Mai ales că încerca să discute un asemenea subiect delicat cu unul dintre oamenii pe care bărbatul îi dispreţuia cel mai mult.

— Doar că ce?

— Ei bine, lui nu i se spun destule despre lucrurile care se întâmplă. Eu sunt asistenta lui şi, la fel ca şi doctorul Beltane, sunt sigură că astea l-ar ajuta să se refacă mai repede. Vrea să afle lucruri, să fie consultat în privinţa afacerilor.

— Şi te-a trimis pe tine să scoţi asta de la mine, desigur, în mod – neoficial.

— Nu! Până şi ei i s-a părut falsă negaţia. Părerea mea despre toate astea e una profesională. Până la urmă, nu mai e un copil. E un bărbat

— Chiar dacă unul bolnav!

— Şi un bărbat bolnav speculează emoţiile unei fete ca tine? Ei, îmi pare rău, dar e dorinţa doamnei Carnehill să nu-l îngrijorăm cu lucrurile astea.

— Dar nu se poate ocupa şi el de ceva mai uşor? Doar ca să se simtă în vreun fel, folositor? insistă fata. Pentru asta, ai putea cu siguranţă s-o convingi pe doamna Carnehill.

— Şi să-l forţez să se simtă copilul care tu spui că nu e? Cum crezi c-ar reacţiona dacă îi dau pe mâini o treabă

neînsemnată? Nu, ştirile per ansamblu sunt cele mai indicate.

Era un punct de vedere personal, dar Joanna nu era convinsă. Oricum, până să mai spună ceva, René se întoarse cu laptele şi fata îşi termină plăcinta.

— Trebuie să plec, spuse ea. Mulţumesc mult pentru invitaţie. Dar spre uşă, nu René o însoţi, ci Justin.

— Data viitoare, vei lua ceaiul cu mine? întrebă el.

— Da, într-o zi îl vom bea împreună.

Se grăbi să ajungă acasă, unde îl găsi pe Roger, care spunea în gura mare că deja se săturase de vizitatori în ziua aceea.

— Iar tu ai fost plecată mult timp, o acuză el pe Joanna.

— Ştiu, îmi pare rău. M-a invitat René Menden la o plăcintă cu cartofi. Apoi, zâmbindu-i colonelului Kimstone: mulţumesc că i-aţi ţinut de urât cât am fost plecată.

— Prostii, bombăni soţia lui. Venim deseori să stăm de vorbă cu Roger. Nu-i aşa, dragă?

— Da, deseori, spuse Roger. Şi se abţinu să nu completeze: prea des.

— Dar, pe cuvântul meu, spuse femeia, chiar ai făcut nişte schimbări de când te-am văzut ultima oară. Toată mobila din cameră a dispărut!

— Joanna nu a fost de acord cu ea, aşa că a scos-o. Dacă vreţi să vă aşezaţi pe vreun scaun, îl găsiţi în pod, comentă Roger, înţepat.

— Cine n-a fost de acord cu ea? mai întrebă o dată femeia, crezând că nu auzise bine.

— Eu am făcut-o, spuse fata, înţepată. Mobila e foarte frumoasă, dar nu e indicată în camera unui bolnav. Păstrează mult praf. Bănuiesc că ştiţi şi dumneavoastră asta.

Doamna Kimstone, luată prin surprindere de provocarea directă, spuse doar:

— Ei, da, sigur că ştiam. Dar acum camera pare atât de goală, parcă ar fi una de spital.

— Asta cred că a fost ideea, spuse Roger. Sau, cel

puţin, aşa am bănuit.

Colonelul încercă să rămână în afara discuţiei:

— E timpul să plecăm, dragă. Haide să-l lăsăm pe Roger pe mâna Joannei.

— Rămâneţi la cină? întrebă Roger, bucurându-se în sinea lui că va fi lăsat în pace.

— Da, am fost invitaţi să încercăm ultimele reţete ale doamnei Carnehill, îi zâmbi Joannei şi ieşiră din cameră.

Când rămase singură cu el, Joanna îi zise direct:

— N-ai fost prea drăguţ cu ei, să ştii.

— Vrei să spui că am fost un adevărat nesimţit?

— Nu, şi asta poate fiindcă te-am văzut purtându-te mai rău.

— Dar femeia aia e ca un ţânţar. Nu ştie unde să te înţepe mai întâi.

— Oh, te referi la discuţia despre mobilă? începu Joanna să râdă.

— Nu, nu mă refeream la asta, ci la faptul că încearcă să se amestece în vieţile tuturor. Făcu o pauză. Ei bine, l-ai văzut pe René. Ce-ai reuşit să scoţi de la el?

— Nimic. Nu l-am putut întreba nimic. Apoi, continuă, cu riscul de a-l supăra: ştii, cred că l-am pune într-o postură jenantă pe băiat. E mai mult decât spionaj. Mai bine m-aş duce direct la domnul McKinley.

— Asta ţi-ar putea lua mult timp! spuse Roger, sarcastic.

— Ei, de fapt, chiar am vorbit cu el. A venit acasă cât eram acolo cu René. Se opri o clipă, apoi, încercând să surprindă reacţia lui Roger, spuse: ştiai de copacii care sunt tăiaţi în partea de est a parcului, pentru a fi vânduţi?

— Da, ştiam, se încruntă el.

— Ei bine, domnul McKinley a spus că era cel mai bun lucru care trebuia făcut, ţinând cont de preţul cherestelei care e în continuă creştere. Dar nu mi s-a părut că ştie de aprobarea ta.

— Aşa că ai discutat cu el despre faptul că eu aprob sau dezaprob acţiunile lui? Joanna, ai mers prea departe!

Joanna se îmbujoră.

— Nu credeam că ai fost consultat în privinţa asta. Şi am crezut că e unul din lucrurile pe care ai dori să le ştii.

— Un preţ bun! La ce să-mi folosească mie informaţia asta, dacă nu ştiu care-i preţul?

— I-am spus asta domnului McKinley. L-am rugat să te lase să ai mai mult control asupra situaţiei.

— Joanna, eşti imposibilă! spuse el, cu resemnare. Te credeam aliata mea. De parcă McKinley te-ar asculta pe tine şi mi-ar trece mie din responsabilităţile lui! Dar, lasă, nu mai contează!

Joanna se întristă. Şi ea se considerase aliata lui. Dar iată ce făcuse. îl dezamăgise fără să vrea.

— Să ştii că există doar o modalitate ca să ajungi din nou la conducere. Să te pui pe picioare. Pentru început, ar trebui să ai încredere în tratamentul pe care-l vei primi la Dublin.

— Da, şi dacă voi ajunge vreodată să mă refac, vor exista lupi ca soţia colonelului Kimstone care vor fi cu ochii pe mine, să vadă ce fac cu libertatea.

Joanna nu răspunse nimic. Nu înţelegea ce-l făcuse să spună asta, dar n-avea de gând să se certe cu el.

După cină, fata rămase singură cu doamna Kimstone, după ce ceilalţi plecaseră la o plimbare.

Doamna Kimstone scoase din poşetă un tricotaj şi luă andrelele în mână.

— Nu croşetezi, soră? întrebă femeia, cu asprime în glas.

— Uneori. Dar n-am început nimic, deocamdată, recunoscu fata.

— Se spune că e atât de liniştitor.

— Da, când merge bine.

Şi nu mai spuseră nimic, preţ de câteva minute. Apoi, femeia zise:

— E tare drăguţ când te gândeşti că în momentul în care Roger se va reface, doamna Carnehill va putea în sfârşit să-şi finalizeze planurile, în ceea ce-i priveşte pe cei doi tineri.

— Planuri? Pentru cine? Nu înţeleg, spuse fata.

— Ei, haide soră, nu te preface că nu ţi-ai dat seama! Sau poate te gândeşti că e mai bine să fii neutră? în cazul ăsta, mai bine n-aş mai continua. Dar nu cred că nu ţi-ai dat seama ce e între Roger şi Shuan. Iar doamna Carnehill ar fi atât de fericită dacă cei doi ar forma un cuplu.

— Roger şi Shuan? fata îşi dădu seama că folosise numele mic al pacientului său. Sigur nu vă înşelaţi, doamnă Kimstone? Mie nu mi s-a părut că doamna Carnehill ar dori aşa ceva.

— Soră, cred că o cunosc pe Edna Carnehill de mai multă vreme decât tine! răspunse femeia, înţepată. Ar fi încântată să existe o relaţie între cei doi. Şi nu poţi risca niciodată să aduci o noră oarecare într-o casă respectabilă, cum e Carrieghmere!

— Dar doamna Carnehill mi-a spus că între cei doi e doar o relaţie frăţească. Joanna se întrebă dintr-odată de ce simţea că nu doreşte ca lucrurile astea să fie adevărate. Îşi zise că poate doar dorinţa de a o contrazice pe femeia clevetitoare o făcea să se poarte astfel. Apoi continuă: doamna Carnehill chiar crede că tânărul Menden e îndrăgostit de fată.

— Dar n-a spus nimic că Shuan ar ţine la el, nu? Ştiu prea bine că fata nu simte nimic pentru băiat.

— Da, cred că oricine ar fi de acord cu asta.

— Cum ar putea, când ştim cu toţii cât de ataşată e de Roger? spuse ea, cu triumf în glas.

— Dar e o mare diferenţă de vârstă!

Ea are optsprezece ani, iar domnul Carnehill… treizeci? Şi, în plus, ştiţi că eu petrec mult timp alături de el, nu? Şi niciodată nu mi-a dat de înţeles că ar ţine la Shuan în felul acela.

— Diferenţa de vârstă nu înseamnă nimic. Iar Roger nu e genul de bărbat care să-şi exprime sentimentele. De altfel, sunt multe lucruri pe care le ţine doar pentru el.

— L-aţi întrebat asta? întrebă fata, dorind să afle mai multe despre pacientul său.

— Oh, n-am încercat prea mult. Dar mi-am dat seama că aşa e, pentru că asta îi e firea şi toţi bărbaţii simt că

trebuie să păstreze ceva pentru ei. Mai ales, din cauza accidentului, ştii tu.

— Accidentul?

— Da, e de părere că n-ar trebui să vorbească despre el, atâta timp cât zace pe un pat, neştiind care va fi viitorul său.

— Şi apoi, nu poate avea mare încredere în sentimentele lui Shuan, spuse Joanna, convinsă. Şi consideră că mai bine nu-i declară dragostea, din moment ce n-o poate lăsa să ia o decizie fără să se simtă constrânsă de împrejurări.

Doamna Kimstone ridică dezgustată din sprâncene.

— Dragă soră, nu credeam că vorbim despre dragoste!

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, despre ce vorbim? izbucni fata, exasperată.

— Desigur, vorbeam despre o relaţie pe care cu toţii am găsi-o potrivită. îi cunosc de când erau copii şi nu cred că ar exista ceva romantic între ei, dar chiar şi o alăturare fără astfel de sentimente, ar fi ideală. Joanna nu mai spuse nimic, privind-o pe femeia acră din faţa ei, care încerca să şteargă din viaţa unor tineri cele mai frumoase sentimente pe care le putea trăi un om.

Doamna Kimstone spuse, acidă:

— Ei, soră, dar se pare că nu-ţi surâde deloc ideea asta! Mă întreb de ce oare?

— Nu e treaba mea să-mi dau cu părerea în legătură cu planurile private ale pacienţilor mei. Doar că am fost puţin surprinsă de ceea ce mi-aţi spus.

— Oh, poate te-ai simţit ofensată că Roger nu ţi s-a destăinuit. Cred că asistentele moderne speră ca pacienţii lor să aibă încredere deplină în ele. Oricum, nu trebuie să priveşti lucrurile aşa. Eu îl cunosc de mult pe Roger, aşa că pot simţi lucrurile pe care nu mi le spune.

— Nu, n-am de ce să mă supăr, minţi fata, întrebându-se pe cine n-ar irita o discuţie cu o femeie atât de îngustă la minte ca cea din faţa ei.

Dar seara, când ajunse în camera ei, îşi dădu seama

că nu reuşea să-şi scoată din cap ceea ce-i spusese soţia colonelului. Ba mai mult, dorea să afle şi alte lucruri, cu toate că nu înţelegea de ce ar putea s-o intereseze viaţa unor oameni cu care ea nu avea nicio legătură. Era de părere că trebuie să mai iasă din casa aceea pentru că, poate din cauză că-şi petrecea atâta timp acolo, devenise interesată de subiecte care n-aveau legătură cu ea sau cu munca ei.

Însă era imposibil să rămâi indiferent lângă oameni cum erau cei din casa Carrieghmere. Erau atât de coloraţi şi de vii, că n-aveai cum să nu-i îndrăgeşti. Chiar îi spusese asta şi lui Dale. îi povestise amănunţit tot ce se petrecea acolo şi era sigură că altă persoană în locul lui, ar fi fost cu siguranţă geloasă. Dar îşi aduse aminte că şi el îi trimisese un răspuns la scrisoarea ei. Părea deranjat de ceva, dar nu scria de ce anume. Nici Joanna nu ştia şi se întreba cu ce greşise oare. Îşi puse în gând să-i scrie din nou, de data asta eliminând detaliile despre lucrurile care se petreceau la Carrieghmere.

Se auzi o bătaie în uşă. Se gândi imediat la Roger, care probabil avea nevoie de ea şi trimisese pe cineva s-o cheme. Deschise repede şi o văzu pe Shuan Ferrall privind-o din prag.

— Pot să intru? spuse ea, pe nerăsuflate. Vreau să vorbesc cu tine. Trebuie să plec din casa asta!

Un moment, cele două s-au privit fără să spună nimic. Apoi, Joanna spuse:

— Da, intră. Intră şi aşază-te.

— Oh, erai pe cale să te duci la culcare, spuse fata, într-o încercare forţată de a-şi cere scuze.

— Oh, stai liniştită, mai aveam câte ceva de făcut, răspunse Joanna zâmbind. Dar, ia spune-mi, de ce zici că trebuie să pleci de acasă?

— Aşa vreau. Oh, n-am de ce să mai rămân aici. Dar nu i-am spus nimic mamei. Am venit la tine pentru că mi-am adus aminte că mi-ai sugerat într-o zi că mi-aş putea lua o slujbă la un magazin de antichităţi, sau aşa ceva.

— Şi tu ai spus atunci că lucrul ăsta ar fi imposibil, îi

reaminti Joanna.

— Da, ei bine, m-am răzgândit. Mă gândesc să plec la Dublin.

Joanna tăcu o clipă. Greşise când îi lăudase cunoştinţele despre obiectele de artă. Iar acum îi putea decide viitorul.

— Mama nu m-ar lăsa să stau acolo, bineînţeles. Va trebui să fac naveta, dar am tren spre Dublin, aşa că nu va fi o problemă.

Joanna trase aer în piept. Trebuia să-i taie cumva elanul acesta copilăresc.

— Nu cred că va merge, Shuan, îi zise ea pe un ton blând. Vezi tu, trenul acela ajunge aproape de prânz. Nimeni nu va accepta să începi serviciul la acea oră. Sunt sigură că n-ai avut suficient timp să te gândeşti la asta. Va trebui să pleci foarte devreme de acasă, chiar şi sâmbăta, şi pentru a ajunge la gara din Tuleen trebuie să mergi cu bicicleta sau în camioneta lui René.

— O să merg cu bicicleta, spuse fata morocănoasă.

— Chiar şi aşa, va trebui să faci asta şi în fiecare seară. Şi ce-o să se întâmple cu toate lucrurile pe care le făceai aici? Nu-i spuneai mamei tale că ai un nou elev la călărie?

— I-aş putea da lecţii sâmbăta sau deloc.

— Şi căţeii?

Ce se va întâmpla cu ei?

O umbră întunecă faţa tinerei.

— Da, ştiu, dar tu mi-ai dat ideea asta, o acuză ea.

— Ştiu, dar atunci nu mă gândisem la implicaţiile practice ale acestui lucru. Îmi pare rău, Shuan. N-ai vrea să-mi spui ce te-a făcut să te gândeşti la asta?

— Este… oh, este din cauza ta şi a lui Roger!

— Ce e cu domnul Carnehill şi cu mine? întrebă Joanna după o pauză.

— De când ai venit tu, pe mine nu mă mai vrea. Am încercat să mă conving că încă mai vrea să fac unele lucruri pentru el, să fiu cu el în lipsa ta. Dar e în zadar. Vorbeşte într-una despre tine şi dintr-odată, am ajuns la

concluzia că nu mai suport! Şi când i-am spus că tu mi-ai sugerat să-mi iau o slujbă la Dublin, el a zis că e o idee excelentă şi că ar trebui s-o încerc. Atunci, mi-am dat seama că nu mai are sens să continui.

— Te voi întreba ceva discret, Shuan. Nu răspunde dacă nu doreşti. Ţii mult la domnul Carnehill?

— Da, extrem de mult, răspunse fata, cu ochii în lacrimi.

— Atunci, dacă aş fi în locul tău, nu m-aş gândi să plec la Dublin, sau în altă parte, cât timp e bolnav. Încă mai sunt lucruri pe care le poţi face pentru el. Şi n-are sens să te îneci în gelozie. împreună, îl putem ajuta.

— Dar el nu mă mai vrea!

Joanna simţi că ajunge la limita răbdării.

— Te va dori mai puţin dacă fugi de lângă el!

— Chiar crezi că mai are puţină nevoie de mine? întrebă ea, neîncrezătoare.

— La fel de mult cum are nevoie de oricine care îl poate ajuta. Dar, chiar dacă îi oferim ajutor, el va fi cel care se va vindeca, în cele din urmă.

Se aşternu tăcerea pentru câteva clipe, după care fata spuse:

— Bine, plec acum. Dar dacă pot să fac ceva pentru a-l ajuta pe Roger, voi face. Până să iasă, se întoarse şi spuse, parcă fără voia ei: mulţumesc. După care ieşi.

După aceea, Joanna se urcă în pat. Deci, până la urmă se iubesc, iar doamna Kimstone se înşelase când zisese că între ei nu poate fi nimic asemănător dragostei, gândi ea. Iar eu sunt bucuroasă că e aşa cum am sperat…

Capitolul 5

În dimineaţa următoare, doctorul Beltane telefon şi spuse că Roger era aşteptat cât mai repede într-o clinică din Dublin.

— Va merge acolo cu ambulanţa, iar tu îl vei însoţi, soră. Va rămâne acolo câteva zile, timp în care nu va fi nevoie de tine, aşa că te vei putea întoarce la Carrieghmere în aceeaşi zi.

Roger primi veştile cu seninătate, doamna Carnehill

abia aştepta tratamentul, doar Shuan cerea asigurări că totul va fi bine. Fata stătea speriată, cu mâinile în buzunare, încercând din răsputeri să nu se arate crispată.

— Pentru Dumnezeu, Shuan, nu mă mai privi aşa! izbucni Roger furios când o văzu. Parcă ai asista la înmormântarea mea, aşa te uiţi la mine.

Auzind astea, Shuan ieşi imediat din cameră, dar Joanna fu şocată de durerea din ochii ei. Biata Shuan! Trebuia să înveţe că preţul iubirii e mare.

— Nu trebuie să ia lucrurile aşa! spuse Roger, ca să se apere.

— Da, şi crezi că asta e o scuză bună pentru ce-ai spus? îl mustră Joanna.

— Nu, dar… Ei bine, cu atitudinea asta mă face să mă simt mai nefolositor decât sunt.

— Cred că atunci când eşti foarte ataşat de cineva, e greu să-ţi înfrânezi asemenea ieşiri.

— Bănuiesc că ai dreptate, dar eu şi Shuan ar fi trebuit să ne cunoaştem mai bine până acum. Ar trebui să ştie că n-are cum să mă ajute şi că trebuie s-o fac de unul singur.

— Asta n-o poate opri să facă ceea ce simte, spuse ea calm, încercând să nu strige la el: „Nu vezi că dacă o femeie te iubeşte destul de mult, vrea să-ţi dăruiască tot ce are şi poate şi ceva în plus? Că în dragoste nu poţi da prea mult?

Trebuie să dai tot ce ai, şi când o faci, tot simţi că n-ai făcut-o cum trebuie şi ţi-e ruşine că poate ai uitat să dăruieşti ceva. Nu înţelegi nimic din toate astea?”

Reveni la realitate în momentul în care văzu că Roger o privea ciudat.

— Un bărbat trebuie să facă unele lucruri de unul singur. Nimeni, nicio femeie, nu trebuie să le facă pentru el. Spune-mi, Joanna, ai făcut vreodată greşeala de a încerca?

— Nu ştiu. Poate că am avut intenţia asta.

— Câtă lipsă de înţelepciune din partea ta! spuse el, zâmbind ironic. Şi cine a fost victima? Tipul ăla din

Londra? Dale nu-mai-ştiu-cum? Farmacistul?

Joanna izbucni în râs, mulţumită că-l vedea bine dispus.

— Nu, şi nu e genul ăla de chimist.

— Poate că a fost un tip din trecutul tău, sau din prezent?

— Nu. Pentru cineva pe care nu-l cunoşteam foarte bine la momentul respectiv. Aşa că asta înseamnă că am fost de două ori impertinentă, nu-i aşa?

— Nu ştiu, spuse încet. Am impresia că un bărbat ar accepta multe de la tine, Joanna. Oferi, dar n-ai niciodată încredere în ceea ce ai putea să primeşti. Odată, cu puţin timp în urmă, te-am rugat să mă ajuţi. Nu ţin minte să mai fi spus asta şi altcuiva înainte.

— Dar de ce să nu mi-o fi spus-o? Pentru asta sunt aici, nu?

Spitalul unde a fost dus Roger era exact lângă Stephen's Garden, în centrul oraşului, iar Joanna, după ce l-a lăsat acolo, a luat drumul străzilor, ca să se plimbe, până la ora la care pleca trenul spre Carrieghmere.

La un moment dat, când voia să traverseze un bulevard, auzi lângă ea un zgomot de frâne. Era Justin McKinley, în maşina lui de lux.

Bărbatul spuse direct:

— De obicei treci aşa aiurită strada ca să tulburi traficul?

Joanna începu să râdă.

— Oh, nu, îmi pare rău dacă ţi-am stat în cale.

— N-a fost chiar aşa. Aveam de gând să ajung la Shelbourne să beau ceva. Ce zici, iei prânzul cu mine?

— Voiam să mă duc la Carrieghmere devreme, ezită fata.

— Ei, care-i graba? Ai venit cu Roger, nu? Atunci, mănâncă ceva cu mine, apoi o să-ţi fac un tur al oraşului, după care vom merge acasă. Ce zici?

— Trebuie s-o anunţ pe doamna Carnehill, spuse Joanna, hotărâtă. Va dori să afle cum a suportat călătoria fiul ei.

— Ei bine, poţi face asta de la Shelbourne, care e chiar aici.

Joanna cedă şi merseră în restaurantul hotelului.

După ce fata telefon la reşedinţă, se aşezară la o masă, faţă în faţă. După prânz, Justin i-a prezentat cele mai frumoase şi mai interesante lucruri din oraş. Apoi, au pornit spre Carrieghmere.

Au vorbit puţin, iar pe drum, Justin o întrebă:

— Ei, cum ţi se pare acum slujba?

— Acceptabilă, veni răspunsul evaziv al fetei.

El râse.

— Hm, eşti reţinută în privinţa subiectului, nu? Vrei să spui că suporţi bine stările şi capriciile lui Roger?

— Te deranjează dacă nu discutăm despre pacientul meu? întrebă fata.

— Scuze, spuse el pe un ton amuzat şi indiferent. Dar să-ţi amintesc că ieri tu ai discutat cu mine despre pacientul tău?

— Da, dar asta era diferit. Nu era un lucru personal.

— Nici asta nu era un lucru cu privire la el. Mă refeream la tine când am pus întrebarea.

— Ei bine, încetezi cu întrebările dacă-ţi spun că este un caz satisfăcător şi că n-am nicio implicare personală în el?

— Chiar niciuna? Ştii, mi se pare cam greu de crezut. îl cunosc destul de bine pe Roger şi pot spune că e atras de orice femeie frumoasă.

— Nu ştiu asta. Eu sunt doar asistenta lui.

Justin ridică din umeri.

— Şi nu discuţi cu pacientul tău astfel de subiecte? Bine, nu te mai întreb nimic. Acum, ce zici dacă mi-ai arăta puţină amabilitate şi ai veni diseară la o petrecere improvizată?

— Sunt în uniformă.

O să am timp să mă schimb?

— Sigur. Vin nişte prieteni de-ai mei din Dublin, dar nu vor ajunge înainte de ora şapte. Vii?

Fata deja se gândise cu groază că avea să stea cu

doamna Carnehill şi cu fiica ei morocănoasă. Mai rău era că până la sosirea lui Roger, nu avea nimic de făcut.

— Trebuie să vorbesc mai întâi cu doamna Carnehill. Dacă nu are treabă cu mine, atunci da, o să vin.

— Serios? Bine, atunci o să te aştept.

Mai târziu, în timp ce se schimba, Joanna îşi dădu seama că asta era prima ocazie de când venise în Irlanda, când ieşea în societate. Îşi aminti cum, prima dată când ajunsese la Carrieghmere, se întrebase dacă va avea posibilitatea să iasă într-o zi de acolo. Dar, în mod ciudat, nici măcar nu avusese timp să se gândească la aşa ceva.

Când ajunse la casa lui Justin, deja erau parcate o mulţime de maşini, iar camera în care stătuse de vorbă cu René, era acum plină de oameni.

Justin McKinley veni la ea şi se scuză că nu o văzuse mai devreme. Apoi o studie din cap până-n picioare, de la părul blond până la dresurile de mătase.

— Porţi uniformă ca o profesionistă, dar hainele le porţi ca o femeie!

Cuvintele erau un compliment, dar tonul şi privirea care le însoţea erau o enigmă. Joanna se îmbujoră, gândindu-se cum de i-a trecut bărbatului prin cap să-i spună asemenea lucruri. Dar, fără să aştepte o replică, o luă de mână şi o conduse să cunoască şi alţi oaspeţi.

Prezentările au fost la fel ca la orice petrecere: nume ciudate, un schimb de câteva cuvinte politicoase, şi apoi următorul grup de necunoscuţi. Joanna începuse să-şi dorească să cunoască pe cineva care să vrea să vorbească cu ea.

S-a bucurat când a apărut şi René, iar Justin o lăsă în compania lui şi a unei fete blonde, îmbrăcate în alb.

Fetele se studiară preţ de o clipă, iar Joanna observă că tânăra, deşi îmbrăcată într-o rochie albă, avea doar accesorii negre: cercei, pantofi, geantă, demonstrând un aer sofisticat.

— Numele meu e Magda, spuse fata, înainte ca René să apuce să facă prezentările.

Tu cum te numeşti?

— Joanna. Joanna Merivale. Şi făcu o pauză, sperând ca fata să-şi spună şi ea al doilea nume.

— Oh, Joanna, e de ajuns. Oricum partea cu Merivale n-o să mi-o amintesc niciodată. Se întoarse spre René. Pe al tău nu cred că l-am auzit vreodată.

— Nu contează, oricum nu l-ai fi ţinut minte.

— E dulce, nu-i aşa? îi zise ea Joannei.

Joanna nu spuse nimic, gândindu-se la faptul că unui om inteligent şi manierat ca René nu i se potrivea un adjectiv ca „dulce”.

În timp ce vorbeau, Joanna observă că blonda se uita la ei doar de faţadă, în timp ce-l urmărea cu privirea pe Justin. Iar când acesta se reveni la ei, Magda se prefăcu că-l priveşte cu indiferenţă.

Spuse cu seninătate:

— Ce petrecere drăguţă, Justin! Toate feţele sunt cunoscute. Nu inviţi şi tu niciodată pe cineva nou?

Din nou, el o luă de mână pe Joanna:

— Doar ai cunoscut-o pe Joanna. Ea e nouă.

— M-am referit, bineînţeles, la bărbaţi! replică ea.

Bărbatul îi lăsă mâna fetei, apoi se apropie de Magda.

— Dar tu n-ai nevoie de bărbaţi noi, nu-i aşa?

— Fiecare femeie, interveni René, are nevoie de bărbaţi, pentru a-şi dezvolta personalitatea.

Justin, ignorând cele auzite, întrebă din nou:

— Ai sau nu nevoie de bărbaţi noi?

— Mă mai plictisesc şi eu, dădu ea din umeri. Mai ales când vezi că la petreceri apar aceiaşi oameni ca la afaceri. Am observat că în ultima vreme inviţi doar oameni de care te-ai putea folosi.

O privire cu toţii pe Joanna, însă fata nu înţelese de ce. Apoi, bărbatul continuă pe un ton ironic:

— Haide, asta e nedrept din partea ta! Cum poţi să crezi că aş putea s-o folosesc pe Joanna la ceva? Se întoarse spre fată: tu eşti cea care trebuie să te fi plictisit! Vrei să-ţi caut pe altcineva cu care să vorbeşti?

Magda nu spuse nimic, dar Joannei îi era jenă de ea.

— René, şi tu trebuie să găseşti pe altcineva cu care să stai de vorbă, pentru că şi eu plec, spuse blonda.

Justin se întoarse spre ea:

— Sigur că nu pleci! Voiam să te duc chiar eu acasă.

— Mulţumesc, veni leneş răspunsul ei, dar am venit cu soţii Salmond şi or să mă ducă ei acasă. Cum te-aş putea lua din povestea asta în care eşti atât de prins? De data aceasta, privirea ei o incluse şi pe Joanna. Se duse în partea opusă a camerei, vorbi cu un bărbat şi o femeie, după care toţi trei veniră, îşi luară la revedere de la Justin şi plecară împreună.

Justin îi spuse Joannei:

— Cândva, o consideram unică pe Magda. Acum, înclin să cred că e doar umană.

Îi oferi Joannei altă băutură. Apoi, spuse, cu privirea la René:

— Cred că ar fi trebui s-o invit pe Shuan pentru el.

Dar ea îl tratează atât de îngrozitor, încât niciodată nu-l face să se simtă mai bine. Aşa că e mai bine să stea despărţiţi.

— E foarte transparentă şi-i e foarte greu să recunoască tot ceea ce simte.

— Ştii, acum am certitudinea că are de ce să fie geloasă. Te priveşte ca pe o înlocuitoare.

— Asta e absurd! replică Joanna.

— Oare? Chiar crezi că uniforma pe care o porţi te acoperă complet? Dar ce zici de Magda? Reacţia ei cu privire la tine, nu te pune pe gânduri?

— Magda mi-a rămas în minte ca o fată plictisită de tot ce vede în jur şi fără niciun interes la adresa mea, spuse Joanna cu calm. Orice alt resentiment a fost pentru că tu te-ai etalat cu mine în faţa ei. Dar că ea sau Shuan ar fi geloase pe mine, asta e absurd!

— Oare? întrebă Justin.

Când Roger fu adus de la Dublin, era palid şi marcat de noul tratament la care fusese supus.

Doamna Carnehill a stat la patul lui, suferind pentru fiecare rid de pe faţa acestuia.

— Oh, Roger, tu suferi!

— Nu, asta e floare la ureche, spuse el, încercând să zâmbească. Mă simt de parcă mi-au dislocat fiecare oscior iar la spate, unde ar trebui să simt ceva, nu simt absolut nimic.

Dar cei din familia asta mereu s-au simţit altfel decât trebuia, nu-i aşa?

— Dar simţurile vor reveni, Roger. Trebuie! Vocea îi era mai convingătoare ca niciodată.

La scurt timp după asta, doamna Carnehill părăsi camera. Dar după plecarea ei, lui Roger îi pieri buna dispoziţie şi spuse morocănos:

— Mama se distruge cu grija pe care mi-o poartă! Aş vrea să nu mai fie aşa. La ce bun? Şi următoarea va fi Shuan, imediat ce se va întoarce de la Naas. Trebuie s-o ţii departe de mine. Sau s-o minţi cumva.

— Ţin foarte mult la tine, spuse fata încet. E de înţeles atitudinea lor. Şi tu nu suporţi asta aşa cum ar trebui. Acum câteva clipe, ai reuşit s-o faci pe doamna Carnehill să zâmbească puţin. Ar trebui să faci asta mai des.

— Dar de ce trebuie să se consume atât din cauza asta? De ce nu pot accepta pur şi simplu că asta e realitatea şi că nu putem face mai mult de atât. Tu poţi să rămâi impasibilă.

— Pentru mine e o situaţie diferită, nu-i aşa?

— Este? Da, cred că ai dreptate. Ştii, m-am gândit mult la tine, când eram în spital.

— Serios? chiar şi Joannei i se păru ciudat tonul pe care întrebă asta.

— Da. Să nu te emoţionezi prea tare. Deşi, trebuie să recunosc că eram tentat să te strangulez dacă spuneai: „Sunt flatată”, sau „Serios? ce drăguţ!”. Oricum, nu vrei să ştii de ce m-am gândit la tine?

— Ba da, continuă, te rog.

— Ei bine, am avut nişte nopţi dificile, şi majoritatea le-am petrecut gândindu-mă. Mi-am amintit ceea ce spunea un dramaturg pe nume Denis Johnston, şi anume

că niciunul dintre noi nu crede decât realitatea pe care o vede. Aşa că am început să analizez oamenii care făceau parte din realitatea mea… Mama, e desigur reală. La fel ca Shuan şi McKinley, naiba să-l ia! René, doar parţial, mă tem. Şi apoi, m-am gândit: Joanna? Ştii, atunci mi-am dat seama că tu eşti extrem de reală…

— Şi ai fost surprins să constaţi asta?

— Da, cred că da. Înainte, credeam că îmi trebuie ceva timp ca să ştiu că pot conta pe o persoană. Iar tu, de cât timp eşti la Carrieghmere? De câteva săptămâni, nu-i aşa? Şi eşti atât de corectă şi impersonală în privinţa slujbei pe care o ai aici – şi nici n-ai vorbit prea mult despre tine. De fapt, cred că poţi trece foarte uşor drept o persoană închisă în sine. Dar, mi-am dat seama că nu e aşa. Sunt doar un alt caz în agenda ta de serviciu. Asistentele au aşa ceva?

— Doar oficial, zâmbi Joanna.

— Dar eu sunt mai mult decât atât?

Fata ezită, după care, spuse:

— Da, şi tu eşti real.

— Trebuia să spui asta, altfel aş fi crezut că mă notezi şi pe mine, ca pe toţi ceilalţi, într-o agendă.

— Nu, să ştii că tot ce aparţine de Carrieghmere şi oamenii care sunt aici mi se par mai reali decât mulţi alţii pe care i-am cunoscut de-a lungul timpului. Simt că parcă e un loc de care mi-a fost întotdeauna dor şi faţă de care simt un fel de nostalgie. Începu să râdă. E imposibil, desigur. Cum mi-ar putea fi dor de un loc pe care abia l-am cunoscut?

— E mai degrabă improbabil. Ai trăit toată viaţa în Londra şi mai devreme sau mai târziu, te vei întoarce tot acolo, uitând complet de locul ăsta. Luă paharul şi pastila din mâna ei, şi o privi întrebător. Ştii, nu mi-a plăcut niciodată să fiu uitat în trecutul cuiva.

Joanna se uită la ceas, nedorind să-i întâlnească privirea. Spuse repede:

— Ei bine, am stat cam mult cu tine. Şi mai sunt persoane care vor să te vadă, lucru care ar trebui să te

bucure.

La o săptămână, când era în bucătărie pregătind o tavă pentru pacientul său, doamna Carnehill o veghea, în timp ce încerca o nouă reţetă.

Amândouă tresăriră când auziră paşi grei în curte, iar Michael, cel pe care-l lăuda doctorul Beltane, intră nepăsător în casă.

Se îmbujoră când o văzu pe Joanna şi-i spuse doamnei Carnehill.

— Aş putea vorbi puţin cu dumneavoastră, doamnă?

Doamna Carnehill îl privi curioasă.

— Sigur, Michael. Ce s-a întâmplat?

— Ei bine… nu. Lăsaţi, era o prostie.

Femeia se opri din gătit, considerând că trebuia să-i acorde întreaga ei atenţie:

— Uite ce e, Michael, spuse ea, răbdătoare. De câte ori vrei să ne ceri ceva, trebuie să spui chestiile astea. Ce e, de data asta?

— Ei bine, doamnă, aveţi nevoie de maşină, mâine?

— Nu. Dar de ce? Ah, stai. Trebuie să ajung la Belfast, iar Shuan trebuie să mă ducă până la Tuleen.

— Dar după asta, maşina va fi liberă? întrebă el, deznădăjduit.

— Da, dacă o vrei tu. Ce vrei să faci cu ea?

— S-o duc la Dublin. S-o… duc pe Roseen la Dublin. Vrea să vadă un film în care joacă actorul ei preferat, iar eu n-am linişte până nu-i fac pe plac. Aşa că mi-a spus că aş putea să vă cer dumneavoastră maşina, dar eu i-am spus că ar fi o impertinenţă din partea mea…

— Ei, haide, ştiu prea bine că tu te-ai gândit la asta!

— Ba nu!

— Ba da! Oricum, nu contează. Poţi s-o iei după ce o aduce Shuan de la Tuleen. Dar fără acrobaţii şi ore târzii. Apoi, se duse la geantă, scoase nişte bani din portofel pe care i-i dădu lui Michael. Uite aici. Distraţi-vă amândoi.

— Oh mulţumesc mult, spuse bărbatul, stângaci, apoi ieşi.

— Ăştia doi or să se căsătorească în curând, îi spuse

femeia, pe un ton de confidenţialitate Joannei.

— Oh, chiar…?

— Da, cred că da. Deşi Roseen mai visează să se facă asistentă, nu cred că o va lăsa inima să-l părăsească pe Michael.

În ziua următoare, după ce Shuan s-a întors cu maşina din Tuleen, Roseen, într-o rochiţă din mătase albastră, iar Michael, de nerecunoscut, la costum şi cravată, au plecat şi ei la plimbare. Iar Joanna tocmai era în trecere pe hol, când sună telefonul, ca să anunţe o telegramă:

— Pentru Merivale.

— Aici, Merivale, spuse fata.

— De la Londra. Cu mesajul: Vin pe şaptesprezece la Dublin. Şedere scurtă la Colegiul Trinity, pentru a vedea un experiment.

Trebuie să ne întâlnim. Aştept telegrama telefonică în după-amiaza asta". Semnat: Dale. Doriţi confirmare?

— Nu, nu, nu contează. Joanna închise, dorind puţin timp să înţeleagă conţinutul telegramei. Dale la Dublin! Şi chiar azi suntem în şaptesprezece! Probabil că deja mă aşteaptă.

Primul impuls a fost să sune la Colegiul Trinity, în speranţa că va da de Dale ca să-i spună că îi este imposibil să ajungă într-un timp atât de scurt la Dublin, dar că va face tot posibilul. Însă dintr-un motiv necunoscut, simţi că-i trebuia mai mult timp înainte de a-l revedea pe bărbat.

Era şocată de gândul care-i trecuse prin minte. Plecase doar de câteva săptămâni din Londra şi deja se desprinsese atât de mult de rutina de acolo, încât îi trebuia timp pentru a se obişnui cu ideea că trebuie să-l vadă pe Dale, pe care în Anglia îl vedea de cel puţin trei ori pe săptămână?

Încă mai stătea pe hol, cu mâna pe receptor, când apăru Shuan, care o întrebă repede:

— S-a întâmplat ceva? Ai primit veşti proaste?

Joanna încercă să se adune.

— Nu, doar neaşteptate. Un prieten de-al meu a

ajuns la Dublin şi mi-a trimis o telegramă ca să vadă dacă pot ajunge să-l văd. E prea în scurt. Poate că de-asta arătam puţin îngândurată.

— Şi ce faci? Te duci?

— Nu. Cum aş putea? Vrea să mă vadă azi, iar eu nu pot ajunge nici până la Tuleen, ca să prind un tren. Şi, plus de asta, nu trebuie să te las singură cu domnul Carnehill.

— Vrei să spui că nu intenţionezi! Nu văd niciun motiv pentru care nu l-ai putea lăsa cu mine, o zi. Dar nu vrei să faci asta, deşi ai putea.

Ai putea lua un taxi până în Tuleen, sau mai bine ai merge cu Justin.

— Shuan, începu Joanna, calm. Ştii că din noaptea în care ai venit la mine în cameră şi am purtat discuţia aceea, am încercat tot timpul să mă gândesc la diverse modalităţi prin care l-ai putea ajuta pe Roger. Aşa că, pentru că am încredere în tine, o să merg până la urmă la Dublin, dacă domnul McKinley va dori să mă ducă.

— Ştii că va fi în siguranţă cu mine. Ai de gând să-i spui? întrebă fata, bucuroasă.

— Da, bineînţeles.

— Ei bine, atunci mă duc să-i spun lui Justin să te ducă şi să te şi aducă.

Roger primi vestea cu resemnare. Dar, până ce fata să iasă din cameră, spuse:

— Când am vorbit despre oamenii care formează realitatea fiecăruia, cred că ţi-am spus şi că nu mi-ar face plăcere să fac parte din trecutul tău. Acum, îmi vine greu să cred că ai un prezent care nu are legătură cu mine şi cu tot ce e aici. Dar tânărul acela, farmacistul, presupun că e unul dintre „realităţile” tale, nu?

— Da, spuse Joanna, ferm. Este. Îl cunosc de prea mult timp ca să fie altceva. Când să iasă pe uşă, se întoarse: Dar să ştii că tot nu e farmacist.

Ieşi şi avu satisfacţia să-l audă pe Roger, chicotind.

Se îmbrăcă în grabă cu o rochie din jerse verde, peste care luă un palton trei sferturi, negru. O pălărie asortată şi o geantă neagră îi întregiră ţinuta.

Justin McKiley o privi admirativ, dar nu făcu niciun comentariu până când fata nu-i mulţumi pentru drum.

— Persoana care ar trebui într-adevăr să-mi fie recunoscătoare ar trebui să fie cea pentru care te duc la Dublin.

Era o invitaţie impertinentă ca fata să-i spună mai multe despre persoana care o aştepta, iar Joanna se văzu nevoită să facă asta.

El nu făcu niciun comentariu.

— Shuan m-a rugat să te şi aduc înapoi, diseară. E bine atunci?

— Da, dacă poţi.

— Ei bine, mă întâlnesc cu Magda – ţi-o aminteşti, nu? – la Greville, pe la şapte. Crezi că ai putea să ajungi acolo?

Fata nu ştia unde e Greville, aşa că Justin îi explică şi, deşi nu dorea o reîntâlnire cu Magda, îi promise că va veni.

Justin, la cererea Joannei, o lăsă pe aceasta la Colegiul Trinity, iar fata, cum coborî din maşină, se şi duse să întrebe de Dale. Era aşa de nedrept din partea ei să-l simtă atât de îndepărtat de ea într-un timp atât de scurt.

I s-a cerut să aştepte într-o sală, unde, după câteva minute, a apărut şi Dale.

— Joanna! Mi-ai primit telegrama! o îmbrăţişă el.

— Da. Ce… ce surpriză, Dale! Parcă nici ea nu credea ce spune.

— Aşa e, dar îţi închipui că am pândit ocazia să vin aici.

— Cât timp stai?

— Trei zile. Mâine trebuie să fiu prezent la două experimente şi la o conferinţă. Dar astăzi sunt liber. De aceea te-am anunţat aşa în scurt. Ce să facem? Cum e oraşul?

Au ieşit afară, mergând unul alături de altul, iar Joanna se gândea: Mi-aş fi dorit să-mi spună că arăt drăguţ, sau măcar bine. Dar îşi aminti că Dale rareori spunea aşa ceva. Lucrul acesta era confortabil când nu

arătai grozav, dar zdrobitor, când credeai opusul.

Când traversau strada O'Connell, bărbatul întrebă din nou:

— Ei, ce facem? Putem merge undeva să vorbim? Tu ce faci când vii aici?

— Nu vin, spuse fata repede. Am mai fost doar o dată înainte, când a trebuit să-l conduc pe domnul Carnehill la spital, pentru tratament. Dar dacă vrei să admirăm peisajul, acolo e dealul Howth – arătă ea cu mâna spre nord – sau mai e Killiney, acolo. Dacă le urcăm, cred că vom vedea o privelişte minunată.

— Am spus, repetă calm Dale, că vreau să vorbim, nu să admirăm peisaje, oricât de minunate ar fi ele. Parcă acum o privea pentru prima dată. Şi, plus de asta, eşti cu hainele tale cele mai bune. N-ai cum să urci dealuri.

În mod subtil şi poate inutil, Joanna se simţi iritată. Afară era o vreme frumoasă şi i-ar fi făcut plăcere o plimbare alături de Dale, aşa cum obişnuiau pe vremuri. Dar întrebarea lui îi întrerupse gândurile:

— Cât timp avem, Joanna? La cât trebuie să fii înapoi?

Îi spuse despre invitaţia lui Justin McKinley.

— Asta înseamnă că nu avem timp decât pentru ceai, nu?

Au găsit o cafenea zgomotoasă, unde Dale a vrut să intre. Când urcau scările, Joanna se gândea că într-un astfel de loc poate îi va trece sentimentul de înstrăinare pe care-l simţea faţă de el.

Se aşezară la o masă, iar el începu să-i povestească de experimentele pe care a venit să le vadă la Dublin, despre munca lui, despre noua lui asistentă de care nu era foarte mulţumit, despre bârfele pe care le-a auzit în spitalul în care lucra ea. Dintr-odată, o privi cu mai multă atenţie.

— Mi se pare mie, sau munceşti prea mult? Nu mi se pare că ai scris cuiva vreo scrisoare mai consistentă.

Acum, că mă gândesc mai bine la asta, chiar eşti obosită, nu-i aşa?

— E din cauza luminii de aici, spuse fata, neconvingătoare.

— Nu-i aşa. Am văzut asta afară. Ţi-am mai scris asta. Iei lucrurile prea în serios şi te implici prea mult. Nu te-am mai văzut niciodată aşa. Iar tipul ăla e un nesuferit, nu-i aşa? Cred că asta te macină cel mai mult, nu?

— Se poartă aşa pentru că trece prin multe momente dificile, replică fata.

— Da, dar, în fine, pe mine mă îngrijorează starea ta psihică. În doar câteva săptămâni, te-ai implicat de parcă ţi-ar fi rude.

— Nu poţi trăi cu oameni ca cei din familia Carnehill fără să simţi că până şi ciudăţeniile lor sunt fascinante. Îmi pare rău dacă te-am plictisit cu descrierile lor. Nu trebuia să mă aştept să fii interesat.

— Ei bine, toţi mi se par răi, iar pe tine nu te mai interesează atât de mult persoana mea. Te-am privit tot timpul cât ai vorbit, şi tu n-ai ascultat niciun cuvinţel.

Joanna puse uşor mâna pe a lui.

— Nu fi prostuţ, Dale. Bineînţeles că te ascultam. Tocmai un moment ca ăsta îmi doream. Să te aud vorbind şi să-mi dau seama cât de bine te cunosc.

Şi-a dat seama prea târziu că nu spusese ceea ce trebuia.

— Deci, în săptămânile astea te-ai îndepărtat într-adevăr de mine. Am simţit eu că ceva nu e în regulă.

— Probabil din cauză că zilele astea am fost foarte singură şi m-am obişnuit aşa.

— Bineînţeles că te-ai simţit singură. Niciodată n-ai fost plecată atât de mult!

Joanna era conştientă că se simţea profund dezamăgită.

Cum putea oare să-l facă să înţeleagă că se referise la un alt fel de singurătate? La cea a inimii, la dorinţa aceea de a găsi un suflet care să-i fie pe plac.

Dar n-avea de gând nici măcar să încerce să-l facă să înţeleagă un astfel de lucru. Aşa că-i vorbi pe limba lui:

— Cazul domnului Carnehill e mult mai complicat.

— Da, dar e cam mult. Aş dori să pot vorbi cu directoarea spitalului, s-o conving să-ţi trimită o înlocuitoare, chiar dacă peste un timp va fi nevoie să revii. Nu mă interesează. Vreau doar să stai cu mine câteva zile, la Londra. Îmi lipseşti, nu-ţi dai seama?

Fata zâmbi şi spuse:

— Ei bine, atunci mă bucur că nu beneficiezi de o poziţie socială care să faciliteze o conversaţie cu directoarea spitalului. Vreau cazul ăsta până la sfârşit.

E o provocare pentru mine.

Când s-au uitat la ceas, şi-au dat seama că era târziu, iar Joanna trebuia să meargă să se întâlnească cu Justin.

Când au ajuns la Greville, dădură cu greu de cei doi, din cauza semiîntunericului dinăuntru.

Magda purta de această dată un costum de un albastru strident, care pe oricare altă femeie ar fi dezavantajat-o teribil, dar nu şi pe ea, pentru că-i scotea în evidenţă trăsăturile frumoase. Arăta mai puţin plictisită ca la petrecerea dată de Justin şi se părea că vorbea intens cu acesta, în timp ce Joanna şi Dale se apropiau de ei.

Ea a fost cea care a zărit-o prima pe fată. Instantaneu, zâmbetul păru să-i pălească şi-i spuse tovarăşului său:

— Ei, uite-ţi cucerirea! Ce surpriză. Nu mi-ai spus că va fi o întâlnire în patru, în seara asta.

Justin McKinley îşi aşează paharul pe masă, după care o salută zâmbind pe Joanna, dădu mâna cu Dale, apoi îi spuse Magdei:

— Poate că n-am dorit să ştii.

Magda se încruntă, dar încerca să se arate destinsă. Joanna observă că nici lui Dale nu-i făcea plăcere compania lor, privindu-i de parcă ar fi vrut să-i stranguleze.

Joanna era extrem de furioasă pe Justin pentru că, printr-o simplă frază, a sugerat că între ei ar fi o relaţie. Iar Dale chiar crezuse asta!

Capitolul 6

Trei sferturi de oră mai târziu, stătea în tăcere în

maşina lui Justin, în timp ce acesta conducea spre casă. Se gândea iritată la momentul în care nu avusese timp să-i dea replica.

Înainte să se despartă, Dale i-a şoptit:

— S-ar putea să fiu liber şi poimâine. Vei veni să ne vedem?

— O să încerc, Dale, dar nu-ţi promit nimic. Depinde de cum stau lucrurile la Carrieghmere.

— Bineînţeles că de asta depinde! bombăni el cu ironie în glas. Încep să înţeleg treaba asta. Dar ar trebui să vii. Ar trebui să lămurim o dată lucrurile.

— Dar ceea ce ai auzit a fost doar o glumă, ca s-o tachineze pe Magda.

— Sau să mă facă pe mine să mă întreb care e relaţia dintre voi doi? Tind să cred că ţi-am subestimat poziţia la Carrieghmere. McKinley e cu ochii pe tine. Mi-aş fi dorit să mi-l descrii înainte de a-l cunoaşte. De ce n-ai făcut-o?

— Nu ştiu. Eu nu-l văd aşa.

— Oare? Hm, mă bucură nespus chestia asta, Joanna, spuse el cu dispreţ. Vei veni la Dublin înainte de plecarea mea la Londra?

Acum, Justin aparent nepăsător de ceea ce iscase printr-o simplă frază.

Când începu să vorbească despre asta, Joanna spuse încet:

— Mi s-a părut că ai provocat asta intenţionat.

— Magdei îi place să mă tachineze, aşa că nu văd de ce n-aş face şi eu la fel când mi se iveşte ocazia.

— Da, dar de data asta m-ai amestecat şi pe mine.

— Ei, haide, ţi-a plăcut la nebunie! Femeilor le plac lucrurile astea. Iar Magdei îi plac bătăile şi eu am grijă să-i stârnesc mereu interesul. M-ar considera un tăntălău dacă n-aş acţiona astfel. După o pauză scurtă, adăugă: bineînţeles, nu-mi permit să mă cert cu Magda. Are relaţii care sunt prea importante pentru mine. Ia spune-mi, te-ai gândit vreodată cât de valoroase sunt femeile pentru bărbaţi?

— Am auzit că o soţie deşteaptă e nepreţuită.

— O soţie? A, da, spuse el, izbucnind într-un râs. Şi… Magda… soţie? Ah, nu, asta nu se potriveşte.

O clipă, se aşternu din nou tăcerea, iar Joanna, vrând să schimbe subiectul, îi făcu un compliment referitor la maşină. El îi mulţumi şi-l primi fără comentarii. Apoi, adăugă:

— Probabil că te întrebi cum de reuşesc, cu un salariu de agent, să am o astfel de maşină.

— Nu prea mă interesează pe mine lucrurile astea, începu fata când maşina scoase nişte zgomote ciudate. Ce se întâmplă?

— Ah, nu-i nimic, cred că am dat peste o piatră… ah, nu! privi el la indicatorul de benzină. Nu mai avem combustibil.

— Vrei să spui că nu putem ajunge la Carrieghmere? Joanna deja se gândea că Roger va fi singur cu Shuan. Şi ce facem?

— Nu prea avem ce face, aşa că ne resemnăm, spuse el, pe un ton enervant de calm.

— Dar eu nu pot face asta! Trebuie să ajung înapoi la Carrieghmere! Shuan a stat destul singură.

— Şi ce sugerezi? să ieşim şi să împingem maşina? Stai liniştită, nimeni n-o să te acuze că întârzii intenţionat.

— Dar trebuie să facem ceva. Nu putem să stăm aici, pur şi simplu!

— De ce nu? Şi nu doar stăm, ci revizuim situaţia.

— Te rog, spuse ea, începând să piardă din speranţă. Trebuie să putem face ceva!

Leneş, aprinse o lumină, deasupra capului lor.

— Mai spune o dată „te rog”, aşa cum ai spus-o adineauri. Pentru o clipă, chiar am crezut că eşti vulnerabilă.

Ea îi ignoră remarca şi dădu să iasă.

— Din moment ce eu doresc să ajung mai repede acasă, voi merge pe jos până acolo. Cât de departe suntem?

— Cam cincisprezece kilometri, spuse el, începând să râdă.

— Oh, aşa departe?

— Mai vrei să porneşti pe jos?

— Nu, bineînţeles că nu, dar tu nu te-ai gândit la nimic?

— La nimic. Ştiu că ne va salva cineva, dar până atunci, sunt fericit. Sunt izolat de restul lumii, alături de o însoţitoare frumoasă şi de neatins.

— Iar tu te porţi ca un actor răsuflat! izbucni ea, furioasă. Te rog să înţelegi că lucrul ăsta m-ar putea costa slujba.

Dacă sperase că o să-l impresioneze cu asta, greşise.

— Slujba? Dar eu îţi pot oferi una mult mai atrăgătoare, unde o să câştigi de trei ori mai mulţi bani.

— Nu mă interesează, replică ea. Acum, vreau doar să mă întorc la cea pe care o am deja. Ce propui să facem?

— Cred că nimic, apoi se aplecă spre ea. Haide, am putea fi o echipă. Magda e o femeie inteligentă, dar tu o întreci cu mult.

Fata se retrase în scaunul ei, încercând să-şi dea seama cum se ajunsese la asta. Nu avea de gând să afle ce dorea de la ea, voia doar să ajungă undeva unde să se simtă în siguranţă.

— E absurd ceea ce spui… dar se opri imediat cum auzi zgomotul unei maşini.

Auzi şi Justin, care reveni la locul lui, aprinzându-şi o ţigară.

— Se apropie cineva. Ce-ai de gând?

— Că ne poate ajuta, bineînţeles. Şi nu mai aşteptă să audă şi altceva, că ieşi în stradă, ca să fie văzută. Dar după o secundă, în spatele ei veni şi Justin.

— Măcar ai putea să mă laşi pe mine să fiu cavalerul.

Joanna aşteptă până ce maşina se apropie şi-i recunoscu bucuroasă pe Michael şi pe Roseen, care se întorceau de la Dublin.

— Oare e domnul McKinley? întrebă Michael, după ce coborî din maşină.

— Da, eu sunt, veni replica, pe un ton iritat. Ai cumva puţină benzină?

— Oh, deloc. Dar aş putea să ajung la cea mai apropiată benzinărie şi să mă întorc să vă aduc.

Dar Joanna nu mai aşteptă răspunsul lui Justin.

— Cred că domnul McKinley nu se va supăra dacă te va aştepta singur, în timp ce eu voi merge cu tine şi cu Roseen acasă.

Şi, fără să mai aştepte consimţământul lui, intră în maşină.

Justin se trezi spunând:

— Desigur, cum doreşti… Şi-i privi supărat cum se îndepărtează.

Ajunşi la Carrieghmere, Roseen spuse noapte bună şi intră în casă, iar Joanna îl rugă pe Michael să se întoarcă repede la Justin. În acelaşi moment, uşa de la intrarea principală se deschise şi Shuan ieşi pe scări, cu faţa transfigurată de sperietură.

— Oh, slavă Domnului că ai ajuns! Roger are nişte dureri îngrozitoare de mai bine de o oră. N-am reuşit să dau de Beltie. Şi eu nu ştiu cum să-l calmez. Mulţumesc lui Dumnezeu că ai ajuns în sfârşit!

Joanna abia acum îşi dădea seama că făcuse o mare prostie s-o lase pe Shuan singură cu Roger. Dar acum nu era timp de asta. Trebuia să se adune şi să-l ajute. Peste umăr, îi spuse lui Michael.

— Nu te duce încă la McKinley. S-ar putea să avem nevoie de ajutorul tău. Aşteaptă în maşină până îţi voi spune eu ce să faci.

Apoi, o luă pe Shuan de braţ şi intrară în casă.

— Spune-mi repede ce s-a întâmplat.

— S-a simţit bine până la cină. Am stat cu el până a mâncat mâncarea de seară, apoi, dintr-odată, a ţipat de durere. A făcut o grimasă, iar după asta, n-a mai putut vorbi.

N-am reuşit să dau de Beltie, şi nici de mama. Am trimis-o pe Cook după René, iar acesta s-a dus să-l aducă pe Beltie. Dar, în timpul ăsta, n-am reuşit să fac nimic pentru Roger.

— Unde îl doare? întrebă Joanna, scoţându-şi

mănuşile şi pălăria.

— În spate, unde nu l-a mai durut niciodată.

Iar Shuan rămase uimită când Joanna afişă un zâmbet triumfător şi se duse spre camera lui Roger. Era primul semn că bărbatul se va vindeca în curând.

Restul nopţii, Joanna şi-l petrecu alături de Roger şi de doctorul care ajunsese, într-un final, să-i administreze sedativele. Nu mai avu timp să se gândească la nimic altceva.

Abia la sfârşitul următoarei zile, îşi aminti că Dale se aştepta s-o vadă a doua zi, la Dublin. Înainte să se despartă, s-au înţeles că Joanna îi va telefona ca să-i spună locul de întâlnire. Dar acum, bineînţeles că nu se putea duce. Şi în timp ce forma numărul, încercă să-şi imagineze cum va suporta Dale asta.

— Dale, îmi pare nespus de rău, dar aseară am ajuns foarte târziu şi…

— Târziu? Când ai plecat de aici nu era târziu.

— Nu, dar pe drum am rămas fără benzină…

— Oh, haide Joanna, nu crezi că e cam răsuflată treaba asta? întrebă el, suspicios.

— Uite că ăsta e adevărul, spuse ea, indignată. Oricum, când am ajuns aici, domnul Carnehill avea dureri de spate şi era inconştient. Trece printr-un fel de criză care sperăm să-l vindece, iar eu nu-l pot părăsi acum.

— Astea sunt ordinele doctorului? întrebă Dale, suspicios.

— Nu, dar evident, asta e datoria mea.

— Bineînţeles, asta pentru că nu vrei să vii la Dublin.

— Dale, ce vrei să spui cu asta? Sugerezi cumva că folosesc boala domnului Carnehill ca pe o scuză sau că mint în privinţa asta?

— Cred că pacientul tău e bolnav şi mai cred că doar tu poţi să decizi dacă îl poţi lăsa câteva ore singur. Dar sunt sigur că te bucuri că nu poţi să ajungi să mă vezi.

— De ce te porţi aşa?

Nu te-ai mai comportat aşa niciodată.

— Nici tu, veni replica lui. Joanna, te rog să înţelegi

că te cunosc de prea mult timp ca să-mi dau seama că un străin a intrat în viaţa ta şi că te-a îndepărtat de mine.

Joanna nu ştia ce să mai spună. Era adevărat că se îndepărtase de el, dar încă mai dorea să se agaţe de ceea ce-i legase în trecut.

— Asta e absurd, spuse ea pe un ton neconvingător. Dacă vrei să ne certăm din cauza asta, te anunţ că sunt foarte obosită şi n-am chef de asemenea discuţii.

— Să ştii că nu mi-am imaginat lucrurile astea. Nu ştiu cu cine trebuie să concurez, dar sunt sigur că am un rival. Joanna, o să faci tot ce poţi să ajungi mâine la Dublin?

— Dale, nu pot! Ăsta e ultimul meu răspuns. Te rog să nu faci caz din asta.

— Ba fac. Trebuie. Dacă nu vii tu, atunci voi veni eu după tine mâine, sau în altă zi. O să vrei să mă vezi atunci?

— Da, vino dacă poţi. Joanna se simţi ea obosită şi disperată în momentul în care puse receptorul în furcă.

Doamna Carnehill reveni de la Belfast obosită, iar Joanna o prinse într-un moment liber ca s-o întrebe dacă-l poate primi pe Dale într-o vizită la Carrieghmere.

— Da, sigur, de ce nu? E iubitul tău din Londra, nu-i aşa? Invită-l să rămână şi la masă.

— Mulţumesc, aşa o să fac.

Când îl sună să-i spună că era totul în regulă, acesta îi răspunse:

— Mulţumesc. Mă bucur că ne vom vedea, pentru că trebuie să clarificăm lucrurile. Şi doar între patru ochi putem face asta.

A doua zi, când bărbatul veni, ieşiră la o plimbare prin parc. După câţiva paşi, Dale începu:

— Joanna, întâlnirea noastră de azi e mult mai importantă decât crezi tu. Trebuie să ne spunem multe lucruri, aşa că mai bine n-am pierde timpul.

Fata se opri şi se întoarse să-l privească.

— Poate că aşa e, fu ea de acord.

— Ei bine, din moment ce tu eşti cea care s-a schimbat, poate ar fi mai bine să începi tu. Te-ai purtat

ciudat de când ai venit aici.

— Aşa e.

— Ai ezitat să te întâlneşti cu mine, poate din cauză că nu voiai să-ţi aminteşti de o parte din viaţa ta pe care ai pierdut-o. Ce s-a întâmplat, Joanna? N-am dreptul să ştiu?

Fata nu spuse nimic.

— N-am dreptul să ştiu?

— Ba da, Dale… dacă e ceva, nu ştiu nici eu ce e.

— E ceva. Continuă.

— Cred că de data asta faptul că am fost departe de tine, m-a făcut să înţeleg relaţia dintre noi. Suntem foarte buni prieteni, ne place să facem multe lucruri împreună, dar nu putem avea un viitor alături pentru că suntem nişte străini.

— Asta nu ţi s-a năzărit în drum spre casa asta. Crezi că te îndrăgosteşti de un alt bărbat. Crezi că el îţi poate oferi mai multe decât mine.

— Nu, negă ea repede. Nu e asta!

— Atunci, ce să cred? Crezi că nu m-am gândit cum de scrisorile tale au vorbit despre tot ce era aici, dar nu şi despre acel McKinley?

— N-are nicio legătură cu el. Trebuie să crezi asta!

— Cum aş putea? Când ai plecat de la Londra, erai fericită cu mine. Ştiai că plănuiesc un viitor frumos pentru noi.

— Poate că am bănuit asta. Dar nu mi-ai spus-o niciodată, Dale.

— De ce aş fi făcut-o? Trebuie s-o fi ştiut!

— Cred că o femeie are nevoie să audă asta.

Dale nu mai zise nimic.

— Toată treaba aia romantică! Nu mi-am închipuit niciodată că ai putea avea timp de aşa ceva. De ce trebuie să te întreb dacă pot să te iubesc în continuare?

— Mă ceri de soţie?

— Dacă asta vrei, da. De asta am venit azi aici.

— Serios?

— Da, mi-am dat seama că am greşit faţă de tine în vreun fel. Aşa că mi-am spus că dacă vrei căsătorie, asta

vei avea.

— Nu, Dale! Ştii că nu a fost asta!

— Atunci, ce e? De ce face McKinley glume pe seama mea?

— N-am nici cea mai mică idee şi nu sunt responsabilă pentru acţiunile lui. Şi ultimul lucru pe care mi-l doresc e să-ţi smulg o cerere în căsătorie. Vreau să ştiu că fără bărbatul pe care-l iubesc nu însemn nimic. Înainte de căsătorie, vreau să fiu sigură de asta. Iar între noi, nu e nimic de genul ăsta.

— E vina mea?

— Nu e vina nimănui, Dale. Pur şi simplu suntem prieteni buni. Şi sper că aşa o să şi rămânem.

— Mai trebuie să spui doar: Slavă Domnului că ne-am dat seama înainte să fie prea târziu! făcu o pauză. Şi, până la urmă, te măriţi sau nu cu mine?

— Nu, Dale. Aşa trebuie să fie. Într-o zi, când vei descoperi şi tu că am dreptate, o să-mi fii recunoscător.

— Deci asta înseamnă la revedere? întrebă el, luându-i mâna.

— Da, e mai bine aşa. Se aştepta ca Dale să mai facă sau să mai spună ceva, dar el îi lăsă mâna şi plecă.

Treptat, pe măsură ce în controversata Irlandă se instala mult aşteptata primăvară, Roger Carnehill începu să-şi recapete din putere şi să aibă simţuri acolo unde de doi ani nu mai simţise nimic. Dar nici doctorul Beltane, nici chirurgul din Dublin nu-l lăsau să se odihnească, ci-l puneau mereu la noi exerciţii.

— Trebuie să munceşti mult, tinere! îi spuse într-o zi doctorul. Exerciţii şi iarăşi exerciţii şi nicio clipă de relaxare, pentru că sora Merivale va fi atentă să le faci pe toate.

Aşa că în fiecare dimineaţă, Roger, plictisit dar destul de motivat, îşi flexa încheieturile şi coloana, care acum, începea să-i răspundă din ce în ce mai mult.

— Asta e treabă de grădiniţă! bombăni el într-o zi, în timp ce Joanna îi număra – unu, doi, relaxare! – iar ea îi zâmbi, ca de fiecare dată, şi continuă să-şi facă treaba.

În cele din urmă, bărbatul spuse:

— Uite ce e, nu poţi să încetezi cu chestia asta? Am priceput acum, de fapt, şi în vis număr unu-doi, relaxare. De ce n-am vorbi despre altceva în schimb, iar când vezi că nu te ascult, mă atenţionezi.

Joanna fu de acord, ştiind că dacă bărbatul se plictisea, avea să refuze să mai facă exerciţiile. Dar, după încă o rundă de exerciţii, spuse:

— Ştii, şi treaba asta mi se pare prostească. Cum să pot vorbi când mă tot cobor şi mă ridic ca un şarpe? Vorbeşte tu. Povesteşte-mi ceva.

— Ce fel de lucruri? întrebă fata zâmbind.

— Oh, lucruri. Orice vrei tu, atâta timp cât nu va trebui să spun: „Serios?” sau „Chiar aşa?” Povesteşte-mi cum erai când erai mică.

Naivitatea cererii lui o luă prin surprindere. Ce l-ar fi putut interesa pe el din copilăria ei? Dar reamintindu-şi clipele acelea, care pentru ea fuseseră minunate, deşi nu se bucurase niciodată de o situaţie materială strălucită, i le relată cu uşurinţă. Şi chiar deveni o poveste fără sfârşit, pentru că Roger o punea s-o continue în fiecare zi.

Iar când ajunse să stea într-un scaun cu rotile, într-o seară, lângă fereastră, începu şi el să-i povestească de propria lui copilărie, cum îi urâse pe colegii de şcoală pentru că erau nemanieraţi, cum ajunsese la colegiul din Dublin, sau cum zăcuse atâtea luni între patru pereţi.

— Când a murit tata, spuse el, într-o noapte mi-am jurat că îmi voi dedica toată viaţa reşedinţei din Carrieghmere. Dar de la accident, a trebuit să renunţ la conducerea ei în favoarea lui McKinley, iar mama s-a apucat de jurnalism. Un membru al familiei Carrieghmere – jurnalist! pufni el.

Joanna se gândi că mai bine ar schimba subiectul.

— Dar în curând vei prelua conducerea. Din nou vei fi în frunte.

— Da, adăugă el, gânditor. Au fost mai bine de doi ani. Mă întreb câte lucruri au mai rămas la fel. Poate că voi afla că totul a mers foarte bine şi fără mine. Ştii, mă cam

sperie gândul ăsta.

— Nimic nu s-ar fi putut schimba atât de mult în doi ani, îl asigură Joanna. Şi toţi invalizii au trăit la un moment dat teama că nu se vor mai descurca la fel cu vechile responsabilităţi.

— Desigur, am uitat. Nici măcar reacţiile personale nu-mi aparţin.

Doar ocupă un rând sau două în agenda aia de serviciu pe care pretinzi că n-o ai!

* * *

Bucătăria de la Carrieghmere era un loc destul de plăcut, şi mai mereu călduros. În principiu pentru că doamna Carrieghere încerca mereu reţete noi.

În seara aceasta, femeia nu se mai afla acolo. Erau doar Shuan, cu Michael şi René Menden.

— Sigur că nu poate să vă facă aşa ceva, domnişoară Shuan! Chiar şi astăzi i-am spus lucrul ăsta, zise Michael.

Shuan, care curăţa un măr, puse cuţitul pe masă şi-i privi pe cei doi bărbaţi care stăteau în faţa ei.

— Asta n-o ştiu! spuse ea. Nu s-a consultat cu mine, pur şi simplu mi-a spus-o!

— Cred că nu are puterea… interveni René.

Iar Joanna, care auzise conversaţia, interveni blând:

— Care e problema? Pot să ştiu şi eu?

Reacţia lor a fost firească: René a făcut o plecăciune, Shuan şi-a luat cuţitul şi şi-a continuat treaba, iar Michael a făcut un gest să-şi scoată pălăria, dar îşi aminti că nu avea niciuna.

— Problema asta groaznică pe care o are domnişoara Shuan, începu Michael.

— Nu e o problemă groaznică, interveni fata. Doar că m-a luat prin surprindere.

— Domnul McKinley i-a spus că are o ofertă excelentă pentru iapa pe care o antrenează pentru concursul de călărie.

— Ce concurs de călărie? întrebă Joanna şi observă că până şi Menden o privea uimit.

— Cel care se ţine în fiecare an, în luna august, la

Dublin, spuse Shuan pe ton zeflemitor.

— Dar a cui e iapa? întrebă Joanna, nedumerită.

— E-a noastră. O creştem aici şi are toate şansele să câştige, indiferent dacă o călăresc eu sau Michael.

— Atunci, domnul McKinley…?

— Zice că are o ofertă excelentă pentru iapă şi că nu se face să-i dăm cu piciorul, gândindu-ne că ar putea câştiga vreun trofeu la concurs. Nu pot să-l las să-şi dea seama că onoarea de a…

— Dar nu cred că domnul McKinley are ceva de protestat în privinţa asta, spuse Joanna. Dacă iapa aparţine domeniului Carrieghmere, decizia trebuie s-o ia doar domnul Carnehill. Se întoarse spre René: nu crezi c-ar fi bine să vorbeşti cu el despre asta? Sau vrei s-o fac eu?

Dar Shuan izbucni pe nepregătite:

— Ba nu vei face nimic de genul ăsta! N-o să-i cer lui Roger ajutorul pentru o iapă. O să mă lupt singură cu Justin pentru asta. Dacă insistă s-o vândă pe Deidree, va trebui să mă mulţumesc cu un cal mai slab. Dar nimeni n-o să-l bată la cap pe Roger în privinţa cailor de aici!

Joanna fu surprinsă de tonul fetei.

— Se pare că uiţi că domnul McKinley încearcă să vândă din proprietatea domnului Carnehill, fără consimţământul acestuia.

— Dacă Justin n-ar fi avut consimţământul lui Roger, n-ar mai fi putut face nicio afacere. Aşa că e clar că are dreptul să facă ce crede mai bine de cuviinţă, altfel n-ar îndrăzni.

În orice caz, n-o să-l amestec pe Roger în asta!

Joanna nu mai spuse nimic, gândindu-se că probabil fata are dreptate.

— Chiar eu voi vorbi cu domnul McKinley, spuse René.

— N-o să rezolvi nimic, René, răspunse fata cu blândeţe în glas, iar Joanna îl văzu pe băiat cum se îmbujorează.

— Şi ce cal o va înlocui pe Deidree, dacă pleacă? întrebă Michael.

— Nu ştiu, răspunse Shuan. Tensie sau Lady of Belmont, cred. Tu ce spui?

— N-am putea merge un minut acum la ei, să-i vedem în grajd? spuse Michael.

Shuan se ridică, dar înainte de a părăsi bucătăria, îi spuse lui René:

— Vii şi tu?

Băiatul dădu din cap nerăbdător, dar mai rămase puţin după ce plecară cei doi. îi spuse Joannei:

— Micuţa Shuan e impulsivă. Dar ştiu că nu vrea să facă rău cu asta. În realitate, are o inimă de aur.

Joanna aprobă din cap şi zâmbi. Era bucuroasă să vadă că René o putea iubi pe fată în felul acesta, văzându-i greşelile şi acceptându-i-le. Pentru că, deşi ea e posibil să nu-i ofere nimic în schimb, René va suferi, dar nu va avea nimic de pierdut.

Când se întoarse în camera lui Roger, era cât pe ce să-i spună despre iapă. Dar îi veni greu să nu creadă că până la urmă toate astea îşi aveau rostul lor. Nu era treaba ei să intervină în asemenea probleme, iar Roger avea să afle în cele din urmă cum stăteau lucrurile.

La câteva zile după asta, află de la René că vânzarea avusese loc.

— Shuan n-a comentat nimic, spuse el. Da fapt, mie nu mi-ar spune. Cum se simte în legătură cu asta? Ai vreo idee?

— E o fată curajoasă. Foloseşte puţine cuvinte, dar cred că începe să-l urască pe domnul McKinley.

Dar Joanna se opri aici şi, considerând că nu era indicat să discute despre asta cu René, doar întrebă:

— Presupun că a început să antreneze alt cal, nu?

— Da. Pe Lady of Belmont. M-a rugat s-o ajut. Oftă. Sunt sigur că domnul Carnehill n-ar fi permis vinderea iepei, dac-ar fi ştiut.

— Ei, asta e, René. Shuan a fost cea care a decis ca lucrurile să se petreacă aşa, iar acum nu mai avem ce să facem. Trebuie s-o încurajezi pentru concurs ca să câştige în detrimentul domnului McKinley.

— Shuan ştie despre cai mai multe decât voi şti eu vreodată. N-o pot face să creadă în ceva de care nu e convinsă. Dar o voi ajuta, cu siguranţă.

Capitolul 1

În fiecare dimineaţă, René, împreună cu Shuan şi Lady of Belmont se antrenau pe pajiştea din spatele casei. Shuan spunea că iapa răspunde bine la comenzi, iar într-o dimineaţă, timidă şi încrezătoare, se duse la Joanna şi o întrebă dacă nu cumva putea ca azi să ia ceaiul cu Roger.

— Pot ieşi mai devreme cu René, explică ea.

— Cu René? zâmbi fata.

— Cu Lady of Belmont, bineînţeles. Dar René m-a ajutat de la început, iar mâine trebuie să ajungă la opt şi jumătate la serviciu. Aşa că nu-ţi cer să iei ceaiul cu Roger, pentru că vreau să lenevesc în pat.

— Şi asta nu e aşa, spuse Joanna încet. Iar tu nu mai eşti la fel de îngrijorată pentru domnul Carnehill.

— Da, aşa e. Se pare că e din ce în ce mai bine, nu-i aşa? Nu e nimic rău acum, nu?

— Sper că aşa e, o asigură Joanna. Dar privirea speriată a fetei îi rămase mult timp în minte.

Într-una din zilele următoare, realiză ruşinată că-l uitase prea repede pe Dale Woodward. Dar de la ultima lor întâlnire, a fost prea ocupată ca să se mai gândească la viaţa ei personală. Şi nu mai primise nicio scrisoare de la el, dar nici ea nu-i trimisese vreuna.

Aproape toate amintirile legate de el păreau să pălească. Şi nu doar cele urâte, legate de gelozia lui, de autoritate, ci şi de cele frumoase, conversaţiile şi plimbările.

Iar faptul că şi Dale simţea la fel i-a fost dovedit după câteva luni de la venirea ei în Irlanda, printr-o scrisoare pe care a primit-o de la o fostă colegă de la spital.

„Apropo, ce i-ai făcut lui Dale Woodward când a venit în Irlanda? înainte de asta, suna deseori pe unul dintre noi ca să afle veşti despre tine. Dar de atunci, n-a mai făcut aşa ceva.

Iar acum, Corrick, fratele lui care lucrează cu noi,

spune că s-a logodit cu o asistentă nouă care îl ajută în cabinet. Ştiai ceva despre asta, Joanna? Dacă nu, să ştii că nu-mi pare rău că o afli de la mine, pentru că ştii că întotdeauna ţi-am spus că nu-mi păreaţi un cuplu potrivit. Să nu te superi pe mine că-ţi spun asta, dar aveam impresia că nu te lasă să fii cine vrei să fii.

Acum, se pare că a cerut o altă fată în căsătorie. Dar să nu te întristezi, Joanna. Poate că într-o zi ai să-mi povesteşti cum s-au petrecut lucrurile”.

Joanna împături scrisoarea, mulţumindu-i în gând lui Joan Allister pentru prietenia ei dezinteresată. Îşi aminti de descrierea pe care i-o făcuse Dale, cu referire la noua lui asistentă – frumuşică, dar puţin cam nepriceputǎ.

Poate că asta dorea de la o femeie. Dar, în fine, nu trebuia să-l judece. Poate că în ea şi-a găsit consolarea şi propria „realitate”.

* * *

Veni şi ziua când Roger ieşi pentru prima oară din cameră.

Toată lumea îl aştepta pe terasă: doctorul Beltane, care-şi freca bucuros mâinile, doamna Carnehill, cu ochii înlăcrimaţi de emoţie, Shuan, foindu-se nervoasă, iar în spatele lor, Roseen şi Cook, chicotind nerăbdătoare.

— Ştii, am un sentiment de depresie acută, îi şopti el Joannei.

— Adică, vrei să spui că ai aşteptat atât de mult clipa asta, că acum parcă nu ţi se mai pare atât de importantă, nu? îi zâmbi ea.

— Da, poate că asta e. Mai aruncă o privire camerei unde fusese captiv aproape doi ani de zile. Poate că mi-e frică să părăsesc un regat peste care am domnit, pentru o ţară unde poate că voi realiza că nu mai sunt de folos.

— Sunt sigură că vei găsi curând locul la conducere, spuse fata, cu hotărâre. Apoi, împinse scaunul spre terasă, unde aşteptau ceilalţi.

Când ieşi, în faţa lui se înfăţişă o privelişte care-i fusese refuzată timp de aproape doi ani de zile. Se ridică puţin în scaun, pentru a vedea mai bine. Cu ochii fixaţi pe

iarba de pe pajişte, spuse:

— Dumnezeu s-o binecuvânteze. Creşte de fiecare dată mai frumoasă! Nimeni nu vorbi, dar, după ce rămaseră singuri, Shuan se aruncă la picioarele lui şi izbucni în plâns.

Uimită, doamna Carnehill spuse:

— Shuan, nu-l întrista pe Roger! Dar Joanna fu cea care o ajută pe fată să se ridice în picioare.

Shuan, evident, neştiind ce făcea, îşi ascunse faţa la umărul asistentei şi plânse în continuare. Joanna o mângâie pe păr şi-i spuse cu blândeţe:

— Shuan, ştim cât de mult contează asta pentru tine. Dar totul e bine. Nu poţi să te dai bătută acum, când ai fost atâta timp curajoasă.

Shuan nu răspunse, fiind preocupată, ca un copil, să-şi şteargă lacrimile. Îşi ridică căpul şi o privi pe fată în ochi, apoi se uită la Roger, care era depăşit de situaţie.

— Ei, gâsculiţo, zise doctorul Beltane, acum trebuie să mă duci la Michael, să-l rog să mai repare câte ceva la maşina mea.

Fata plecă supusă alături de doctor, iar după ce ieşiră, doamna Carnehill, spuse:

— E depăşită de situaţie, mititica. S-a implicat atât de mult! Poate prea mult!

— Dumnezeu s-o binecuvânteze! spuse Roger. A fost întotdeauna aproape de mine şi nu m-a dezamăgit niciodată.

Afară, a stat o oră sau două, atât cât îi permise Joanna, iar în timpul ăsta se mai petrecu ceva neplăcut. Justin McKinley veni la reşedinţă şi, văzându-l pe terasă, se apropie neîncrezător:

— Felicitări, bătrâne, spuse el, după o clipă de tăcere. Sunt din nou la comanda ta, nu-i aşa?

— Mulţumesc, spuse Roger cu răceală. Sper să fie aşa!

Iar ostilitatea dintre ei era atât de mare, că putea fi simţită.

În seara aceea, Shuan se duse devreme la culcare,

lăsându-le singure la masă pe Joanna şi pe doamna Carnehill. Femeia se duse în vizita obişnuită la Roger, iar când se întoarse, Joannei i se păru foarte obosită şi îngândurată.

— Doamnă Carnehill, v-aţi stresat destul. Vă mai torn puţină cafea?

Sau mai bine v-aţi duce la culcare, cu un sedativ uşor pe care vi-l pot prepara eu?

— Nu, mă simt bine, răspunse femeia. Dar mâinile tremurătoare îi trădau spusele.

— Vă îngrijorează domnul Carnehill? întrebă Joanna, aşezându-se lângă ea. Nu trebuie…

— Oh, nu, nu e vorba despre asta. Dacă ai şti, Joanna, cât de mult m-am rugat să vină mai repede ziua asta, şi cât de mult m-a înfricoşat că va veni?

— V-a înfricoşat? Joanna era surprinsă.

— Da, ştiam că va veni. Deja începe să pună întrebări, iar eu nu mai pot să amân răspunsurile. Ba chiar insistă să-i spun cum a mers colaborarea dintre mine şi Justin. Iar asta chiar că nu mă lasă inima să i-o spun!

A urmat o clipă de tăcere, întreruptă doar de ticăitul de la ceasul bunicului şi de o ramură care bătea în geam.

Joanna spuse cu blândeţe:

— Cred că ştiam de mult că ceva vă frământă. Credeţi că v-ar ajuta să-mi spuneţi mai multe?

— Da, da, cred că m-aş simţi mai bine. Am fost atât de îngrijorată. Dar asta nu înseamnă că cineva ar fi făcut ceva greşit, înţelegi? spuse ea.

— Vreţi să spuneţi că vă îngrijorează starea lucrurilor de la reşedinţă, de la accidentul fiului dumneavoastră? Asta e?

— Da, toate lucrurile merg prost de atunci. Acum, nu sunt bani pentru nimic. Uită-te la starea parcului, şi nici grajdurile nu arată mai bine. Preţurile n-au crescut atât de mult, dar Justin spune că e doar o fluctuaţie şi că situaţia se va redresa, dar eu nu ştiu ce să mai cred.

Durează de mult timp şi eu nu mă pricep la lucrurile astea.

— Poate că e inevitabil, sugeră Joanna gânditoare. Locul s-a schimbat complet doar pentru că a venit altcineva la conducerea lui.

— Da, asta sper să fie. Dar, nu crezi că ar fi fost normal ca totul să se îndrepte până acum? Justin e la conducere de doi ani. Chiar şi cu alte metode…

— Da, aşa e. Dar nu aveţi contabili? Sau credeţi că ceva e în neregulă cu toate astea?

— Nu, ce-ar putea fi? Contabilii lui Justin sunt de încredere. Doar că reşedinţa Carrieghmere nu mai poate ţine pasul cu plăţile.

— Dar dacă aşa stau lucrurile, n-ar trebui să-l înştiinţaţi pe domnul Carnehill? Locul e al lui şi a fost nerăbdător să preia cât mai repede din vechile responsabilităţi. Şi dumneavoastră ştiţi asta, nu-i aşa?

— Da, foarte bine, chiar. Dar, vezi tu, la început, când Justin a luat totul asupra lui, nu m-a lăsat să-i spun nimic, pentru a nu-l îngrijora. Apoi, n-am vrut să mă consult cu el decât dacă lucrurile vor începe să meargă normal. Mai târziu, nici n-am vrut să-l las să ghicească ce se întâmplă. Ştiam cum stau lucrurile între el şi Justin, şi nu ne puteam permite să-l pierdem pe McKinley în timp ce Roger era atât de bolnav. Aşa că l-am încurajat pe Justin să-i dea doar rapoarte generale, sperând că lucrurile se vor ameliora. Dar n-a fost aşa. Şi pentru că n-am putut să vând nimic din casă, a trebuit să încep să fac bani aşa cum ştiam.

— Cu jurnalismul? întrebă Joanna.

— Da, şi Roger n-a făcut niciun secret din cât ura el treaba asta. Dar am avut noroc. Mult timp l-am considerat ca pe un hobby, dar când am avut nevoie de bani, am primit câteva contracte bunicele. Banii câştigaţi astfel ne-au fost tuturor de mare ajutor, aşa că înţelegi de ce a trebuit să nu răspund întrebărilor lui.

Altă alternativă ar fi fost să vând lucruri din casă, dar şi-ar fi dat seama că lipsesc.

— I-aţi fi putut spune adevărul. Nu v-ar fi învinovăţit.

— Crezi că de asta nu i-am spus? Nu, dac-ar fi aflat, nu şi-ar mai fi revenit niciodată.

— Asta nu se mai poate întâmpla acum, îi reaminti Joanna. De acum, se poate întoarce în orice moment la conducere şi trebuie să ştie că lucrurile pe care le va găsi acolo, sunt altfel de cum erau.

— Da, îmi dau seama de asta, spuse femeia mai în vârstă, cu părere de rău. Dar mi-e greu să fac asta, pentru că mult timp am ascuns-o atât de bine.

— Cred că eu i-aş putea spune. De fapt, mă îndoiesc că mai trebuie să-i spună cineva. Sunt sigură că şi-a dat seama până acum.

— Ştie?

— Cred că ghiceşte. De mult timp, e mai îngrijorat pentru ceea ce i s-a ascuns decât pentru ceea ce ar fi putut şti. Îmi cer scuze că abia acum v-am spus asta, dar până nu mi-aţi spus ce anume vă supără, n-am putut interveni.

Doamna Carnehill o privi, recunoscătoare.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Joanna, spuse ea. Mi-aş fi dorit să am o fată ca tine. Vrei să-i spui că o să-l pregăteşti pentru momentul în care eu şi Justin îi vom spune cum stau lucrurile?

— Da, dacă are nevoie de pregătire. Dar mă îndoiesc să fie aşa. Mai devreme, aţi vorbit despre o mulţime de lucruri, mai ales despre reluarea responsabilităţilor. În unele privinţe, trebuie să-l mai menajăm, dar în general, e gata să înfrunte orice.

Pe măsură ce vorbea, Joanna se arăta din ce în ce mai încrezătoare în bărbatul de care avea grijă.

Iar doamna Carnehill îi surprinse strălucirea din ochi, pe care n-o înţelese decât vag. Spuse din nou:

— Dumnezeu să te binecuvânteze! Aproape că sunt geloasă pe tine. Pentru un moment, am crezut că îmi cunoşti fiul mai bine decât mine.

Joanna nu răspunse. Nici ea nu-şi dădea seama cum de avea atâta încredere în Roger şi cum de ştia atâtea despre felul în care va reacţiona când ea nu va mai fi acolo. În adâncul sufletului, şi ea ştia că, la fel ca şi mama lui, se gândea cu groază la ziua aceasta, când va face primii paşi, pentru că asta anunţa că şederea ei acolo era

pe sfârşite. Şi din Carrieghmere, nu ştia unde aveau s-o poarte paşii. Oare la vechiul spital de unde plecase, sau la un nou caz? Cert e că la momentul acela Roger Carnehill putea fi notat ca un caz rezolvat în agenda ei, dar oare putea să-l uite ca bărbat?

Pentru o clipă, gândul ăsta n-a însemnat nimic pentru ea. Dar inima ei se părea că încearcă să-i spună ceva.

Ca prin vis, o auzi pe doamna Carnehill spunând nervoasă:

— Joanna, te-ai albit la faţă dintr-odată! Te muncim prea mult, cu siguranţă. Dar am ajuns să ne bazăm cu toţii pe tine… însă trebuie să iei lucrurile mai uşor. Acum că Roger începe să prindă puteri, îţi va face plăcere şederea la Carrieghmere.

Presupunerea că fata va mai avea mult timp de petrecut acolo, o făcea să se simtă puţin mai bine.

Dar spuse, simţindu-şi gâtul uscat:

— În curând, nu va mai fi nevoie de mine aici. Atunci, timpul va fi singura îngrijire pe care o va necesita domnul Carnehill. Dar bineînţeles, doctorul Beltane va decide asta. O săptămână sau două…

Doar asta îi mai rămânea, şi încerca din răsputeri să alunge amărăciunea pe care o simţea în suflet.

* * *

Deşi tot timpul petrecut alături de Roger devenise magic, în următoarele zile se control cu greu să reuşească să-l privească şi să-şi astâmpere tremuratul mâinilor.

Dar profesionalismul a triumfat în cele din urmă, fiind conştientă de faptul că bărbatul încă mai avea nevoie de îngrijire şi ea trebuia să-l ajute cu tot ce putea.

Dar chiar şi aşa, tot îi veni greu să se poarte natural. Şi poate că era imaginaţia ei, dar i se părea că şi Roger se schimbase. Pe măsură ce căpăta mai multă forţă, începea să fie şi mai sigur pe el şi să privească cu demnitate ceea ce avea să-l aştepte.

Într-o zi, când stăteau amândoi pe terasă, Joanna credea că citeşte, când deodată îşi ridică ochii şi-l văzu cum îi priveşte faţa. Se părea că ar fi vrut s-o întrebe

ceva…

Dar n-o întrebă nimic cu referire la ea, ci doar spuse:

— Ştiu de mult timp că mama ascunde ceva de dragul meu. Cred că ar trebui să aflu şi eu câte ceva, înainte de a fi prea târziu.

— La început, n-au vrut s-o lase să-ţi spună, începu ea. Apoi, continuând aşa, a simţit că te-a decepţionat.

— Sunt sigur că toată vina o are porcul ăla de McKinley. Dacă mama m-ar fi lăsat să aflu…

— Nu se putea una ca asta, pentru că ai trecut printr-o perioadă dificilă, când nu aveai nevoie să ai asemenea griji. Iar mama ta nu avea pe altcineva în afară de McKinley, aşa că a considerat că trebuie să lase lucrurile aşa cum erau, pentru că el o asigura mereu că situaţia avea să se îndrepte.

— Mmm. Era un comentariu tipic pentru noul Roger, care acum nu mai critica slujba mamei sale. Tăcu un moment, după care izbucni: cam cât de bine ai ajuns să-l cunoşti pe McKiley de când ai venit aici?

Întrebarea directă o luă pe nepregătite pe Joanna, care se îmbujoră rapid:

— Nu foarte bine, reuşi ea să spună într-un sfârşit. De ce?

— Dar ai ajuns să-l cunoşti cât de cât, nu? insistă el. Joanna, nu mai trebuie să continui la nesfârşit cu teoria „nu-i spune nimic lui Roger”.

— Nu ascund nimic de tine. Nu-l cunosc foarte bine pe domnul McKinley. îl ştiu doar din timpul cinelor la care am participat cu toţii. Când am fost cu tine la spital, m-a adus acasă şi cu altă ocazie m-a dus şi m-a adus de la Dublin. O dată, am mers la o petrecere pe care a dat-o acasă la el…

— Te-ai dus? N-am ştiut asta.

— Nu erai aici. A fost în prima zi a internării tale. Am prânzit cu el la Sheldon, m-a condus acasă şi m-a invitat la petrecere.

— Şi te-ai dus?

— Da. Dar a fost doar o petrecere cu câţiva invitaţi.

— Înţeleg. Dar Joanna nu înţelegea tonul cu care vorbea el. A urmat o pauză, după care Roger spuse:

— Joanna, nu înţelegi că încerc să fiu prietenul lui cel mai bun doar de dragul mamei, pentru că ea crede că el ştie cel mai bine cum să conducă lucrurile pe aici? Dar în curând, trebuie să aflu şi cum s-a ocupat de afacerile mele. De mai bine de doi ani, a vândut cherestea, a profitat de pe urma chiriaşilor mei şi a avut o viaţă privată despre care nu ştiu mai nimic, lucru care mă interesează cel mai puţin din toate.

— Crezi că s-a folosit de poziţia pe care o avea aici, la Carrieghmere?

— Nu ştiu, de unde aş putea şti asta? i-o întoarse Roger, puţin iritat. Ştiu doar că are o maşină pe care noi nu ne-am fi putut-o permite niciodată, dă petreceri scumpe şi are mereu o companie selectă. Şi umblă şi cu o anume Magda, despre care am mai aflat câte ceva de la René.

— Da, am cunoscut-o, spuse Joanna. La petrecerea lui.

— Şi e genul lui?

— În mare, da. Pentru o clipă, Joanna se simţi tentată să spună tot ce gândea despre bărbat. Dar n-avea cum să facă asta, pentru că Roger dorea dovezi concludente, iar ea nu-i putea oferi decât ceea ce simţea ea, ca femeie. Bineînţeles, n-a ştiut nici ce s-a discutat mai târziu între Roger şi mama sa, sau ce s-a spus între el şi McKinley. Dar, într-o zi, după ultima discuţie avută, Roger spuse:

— Presupun că doar cu timpul o să-mi dau seama dacă tipul şi-a bătut sau nu joc de noi. Deocamdată, nu pot şti cu siguranţă, şi cine ştie dacă o să-l prind vreodată cu vreo şmecherie. Ce să fac?

— Să aştepţi, îl sfătui Joanna. Dacă e un angajat cinstit, atunci poate că o să faci un mare rău dacă-l dai afară. Dar dacă nu e, tot trebuie să aştepţi până strângi suficiente dovezi ca să-l demaşti. Are sens ce spun? adăugă ea, cu un zâmbet.

— Presupun că da, deşi e un sfat pe care evit să-l iau în seamă. Pentru că nu-l plac deloc pe tip, nici nu ştii cât

îmi doresc să scap mai repede de el. Dar presupun că va trebui să aştept, să văd cum decurg lucrurile. Făcu o pauză, după care, luând repede mâna fetei, spuse: Joanna, când voi fi oare liber? Cu adevărat liber?

Mâna lui o strângea pe a ei, şi pentru un moment, parcă a vrut s-o lase să creadă că… Dar ea se eliberă cu delicateţe şi spuse încet:

— În câteva săptămâni, nu mai mult.

Capitolul 8

I-a fost foarte greu Joannei să dea ochii cu Shuan sau cu Roger de când şi-a dat seama de dragostea pe care i-o purta pacientului său. Acum, fiecare moment petrecut în compania bărbatului o făcea să se simtă vinovată că-i fură din drepturi lui Shuan.

Dar şi Shuan se schimbase. Se pare că avea şi ea secrete…

Petrecea mult timp pe afară, cu caii, în compania lui René.

Într-o zi, când René fu invitat la masă, fu întâmpinat de Roger, care acum mergea în baston, de doamna Carnehill, şi de Joanna. Dar Shuan nu era pe nicăieri.

— Unde poate fi copila asta? întrebă doamna Carnehill. Ai văzut-o cumva de dimineaţă, René?

— Da, am călărit înainte de micul dejun, dar am lăsat-o acasă pe la opt şi jumătate, răspunse tânărul, surprins. Dar nu v-a spus? A plecat la Dublin, cu domnul McKinley.

— La Dublin? exclamă doamna Carnehill.

— Cu McKinley? întrebă Roger.

— Îmi cer scuze, am crezut că ştiţi, spuse René, jenat.

Doamna Carnehill încercă să se adune şi să inventeze o scuză pentru fată.

— Ah, da, acum parcă îmi amintesc. A spus ceva că va ieşi, dar cred că n-am înţeles eu bine despre ce era vorba. Doar ştiţi că mai încurc lucrurile…

— Nu înţeleg, zise Roger. Adică tu credeai că ştim că pleacă la Dublin cu McKinley pentru că aşa face de obicei?

— Roger! interveni doamna Carnehill. René n-are de unde să ştie asta.

— Îndrăznesc să spun că se duce, veni replica lui Roger. De fapt, chiar cred că de câte ori iese singură, Shuan e cu Justin.

— Cred că în ultima vreme aşa a fost, spuse René. Ea l-a tot căutat acasă la el.

— Înţeleg, spuse Roger şi tăcerea se aşternu peste toţi.

Mai târziu, René a căutat-o pe Joanna când aceasta era singură.

— Domnul Carnehill e supărat pe Shuan, începu el. Dar serios, nu are de ce. îl vei asigura tu de asta? E de înţeles că o fată ca Shuan ar putea fi flatată de atenţiile unui om ca McKinley. E foarte priceput la femei, nu-i aşa?

Joanna îşi aminti momentele când bărbatul încercase să-şi încerce farmecele şi pe ea. Doar gândul că Shuan i-ar putea cădea în plasă, o înfloră. Dar era ceva ce nu înţelegea…

— René, îţi aminteşti când McKinley a vândut-o pe Deidree, iar Shuan era tare supărată din cauza asta? Atunci, mi-ai spus că începuse să-l urască pentru ce a făcut. Dacă aşa stăteau lucrurile nu cu mult timp în urmă, atunci ce s-a întâmplat?

— Aşa am crezut. Dar poate că m-am înşelat.

Poate că m-am grăbit să spun că o cunosc mai bine decât cred.

În timpul cinei, nu se mai pomeni nimic despre Shuan, iar după ce aceasta se termină, René se scuză şi plecă acasă. Damna Carnehill nu-l opri s-o aştepte pe fată, iar după o oră, apăru şi Shuan.

Era îmbujoartă şi se duse imediat la Roger, îl îmbrăţişă, după care le spuse un „bună” languros, tuturor. Dar Joanna îşi dădu seama că ochii ei ascundeau ceva…

— Serveşti cina, dragă? întrebă doamna Carnehill pe un ton lejer.

— Ah, nu, am mâncat deja. Justin m-a dus la Greville. A fost minunat. Ne-am distrat cu o prietenă de-a lui,

Magda, şi alţi câţiva cunoscuţi.

— Ţi-ai fi putut invita aici prietenii, ca să-i cunoaştem cu toţii, spuse Roger.

— Oh, dar nu înţeleg de ce, se tângui fata. Mama nu-mi cere niciodată socoteală unde mă duc, iar eu nu mai sunt copil să dau raportul pentru orice mişcare pe care o fac. Iar dacă v-a deranjat faptul că am lipsit de la masă…

— Nu e vorba de masă, ştii asta, adăugă Roger pe un ton de gheaţă. E doar o chestiune de politeţe şi de compania pe care ţi-o alegi.

— Oh, te referi la Justin?

— Bineînţeles că la el mă refer. Şi aş prefera să n-ai de-a face cu el, asta e tot! Asta nu depinde de tine…

— Roger, nu crezi că exagerezi? Justin e angajatul nostru şi are toată încrederea noastră. El şi Shuan se cunosc de mult timp. Nu e niciun motiv pentru care n-ar putea-o scoate în oraş.

— Şi nici ea nu are vreun motiv pentru care să accepte invitaţia lui. Apoi, fără niciun alt comentariu, se ridică, îşi luă bastonul şi plecă spre camera lui.

— Roger, aşteaptă, spuse Shuan, întristată.

Dar el deja plecase.

— N-ai făcut nimic rău că te-ai dus la Dublin cu Justin, spuse doamna Carnehill cu blândeţe. Dar ştii că Roger nu l-a plăcut niciodată şi din cauza asta, exagerează uneori.

Shuan îşi scoase haina, pe care o lăsă să cadă pe un fotoliu, după care se aşeză pe scaun şi nu privi pe nimeni.

— Nu e ceea ce crezi. Justin… cunoaşte mulţi oameni şi mi-ar putea găsi o slujbă.

Joanna o privi îngândurată. Credea că era o scuză găsită la nimereală pentru ieşirea de astă-seară. Dar doamna Carnehill a luat-o de bună.

— O slujbă, Shuan? Ce fel de slujbă? Nu mi-ai spus nimic despre asta.

Shuan întoarse capul spre Joanna şi vorbi acuzator:

— A fost ideea ei. Mi-a spus că am gusturi bune în decoraţii şi că mă pricep la antichităţi. Iar într-o zi, m-a

întrebat dacă nu doresc să fac carieră din asta.

La început, mi-am zis că e o prostie, dar gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că aş putea încerca, chiar dacă ţie şi lui Roger nu vă va surâde ideea.

Doamna Carnehill o privi surprinsă pe Joanna.

— Niciuna din voi nu mi-a pomenit de aşa ceva.

— Nici nu mi-am dat seama, începu Joanna calmă, că Shuan va lua în serios o sugestie de-a mea pe care am făcut-o în mod întâmplător. Şi cred că n-aţi aflat nimic despre asta pentru că Shuan şi-a dat seama câte alte lucruri ar presupune acest lucru. Transportul, timpul liber şi multe altele.

— Iar acum te gândeşti din nou la asta? Doamna Carnehill se întoarse spre Shuan. Crezi că ţi-ar face cu adevărat plăcere o astfel de slujbă? Şi, în plus, ce ştie Justin despre asta?

— Nu ştiu, răspunse fata, vag. Dar are multă influenţă printre oamenii din Dublin. Şi spune că ştie exact ce îmi trebuie, dar că mai trebuie să aştept puţin.

— Nu cred... începu doamna Carnehill, dar fu întreruptă de o bătaie în uşă, urmată de apariţia lui Roseen, cu hainele şifonate şi cu ochii măriţi de spaimă.

— Puteţi să veniţi puţin în bucătărie, doamnă? o imploră ea din privire pe doamna Carnehill. Cook se va supăra tare rău, pentru că m-a pus să pregătesc două raţe şi să le bag la cuptor.

— Şi tu le-ai ars, nu-i aşa?

— Scrum! declară fata. Puteţi veni să mă sfătuiţi ce să fac cu ele? Poate să îndepărtez arsura şi...

Doamna Carnehill se ridică repede şi ieşi furioasă din cameră. Joanna începu să râdă şi se uită la Shuan, să vadă dacă gusta şi ea situaţia.

Dar fata nu schiţase niciun zâmbet. Spuse repede:

— Ţi-ai dat seama că am inventat asta pe loc, nu? Că nu ăsta era adevăratul motiv pentru care m-am întâlnit azi cu Justin.

— Da, mi-am dat seama. Dar chiar trebuia să minţi? iartă-mă, Shuan, dar după părerea mea, nu procedezi cum

trebuie.

— Asta e treaba mea! Ştiu eu ce fac, spuse fata.

— Oare? După părerea mea, Justin McKinley e un bărbat foarte versat, care se foloseşte de tot ce poate pentru a-şi duce la bun sfârşit propriile planuri. Şi nu te pune pe gânduri faptul că domnul Carnehill nu vrea să fii în compania lui? Chiar trebuie să continui treaba asta?

Indiferent de ce presupune?

Ca răspuns, Shuan râse ironic, după care se ridică, luă haina pe umăr şi se îndreptă spre uşă. Dar, înainte să iasă, îi spuse Joannei:

— Da, mă tem că trebuie. Şi nu mă aştept ca cineva să mă înţeleagă.

Iar Joanna, rămânând singură, găsi doar o singură explicaţie pentru întreaga situaţie. Oare era posibil ca Shuan să creadă că-l poate face gelos pe Roger ieşind cu Justin?

Disperată, uitând pentru o clipă de dragostea pe care şi ea, la rândul ei, i-o purta lui Roger, încercă să găsească o soluţie prin care s-o convingă că planul ei nu avea să dea roade. Că gelozia stârnită în felul ăsta nu ajuta la nimic.

Şi, în fond, de ce avea nevoie de aşa ceva? se întrebă Joanna cu tristeţe. Dacă Roger încă n-o iubea, atunci iubea cu siguranţă ceea ce iubea şi ea: Carrieghmere, locul care-i unea pe amândoi.

Şi încă o dată, Joanna îşi dădu seama că Roger Carnehill se va căsători, va avea copii, iar ea nu va fi acolo ca să vadă toate astea.

Pe zi ce trecea, Roger se simţea din ce în ce mai bine şi simţea pe propria piele cum e să începi o nouă viaţă. Iar Joanna aştepta în fiecare zi să primească telefon de la Londra, pentru a se întoarce.

Veni vara şi se apropie şi Concursul de călărie de la Dublin.

Shuan şi René o antrenau de zor pe Lady of Belmont, iapa pe care fata avea s-o călărească la concurs, iar Roger şi Joanna veneau deseori să-i asiste.

Într-o dimineaţă cam înnorată, după ce roua căzuse

pe iarbă şi soarele începea să se ridice la orizont, Joanna stătea alături de Roger în poieniţă, aşteptându-i pe cei doi să vină cu iapa. Bărbatul ţinea pe braţ haina fetei şi era atât de gânditor, încât abia când Joanna începu să tremure îşi dădu seama că începuse să plouă molcom.

— Uite, pune asta pe tine, spuse el repede.

Fata îl ascultă şi îmbrăcă haina, ajutată de el. Simţi cum începe să se încălzească şi când vru să-şi pună şi gluga pe cap, împietri. Roger nu-şi luase mâinile de pe spatele ei, ba mai mult, în secunda următoare, o îmbrăţişă. Joanna ştiu că era o atingere diferită faţă de cele obişnuite. De parcă şi el i-ar fi răspuns la sentimente…

Dar momentul trecu. El o eliberă din îmbrăţişare, iar ea se jenă pentru că mâinile îi tremurau.

Ochii li se întâlniră întrebători. Apoi, el zise:

— Cu haina asta, arăţi cu zece ani mai în vârstă.

— Serios? întrebă Joanna, după care nu mai spuse nimic, pentru că-i observă venind pe Shuan şi René din spatele dealului. Veneau călare, iar în spatele lor, la mică distanţă, era şi Justin McKinley, pe jos.

— Cum a fost? N-am văzut nimic din cauza ploii, întrebă Roger.

— Nu prea bine. René a trebuit să mă penalizeze de patru ori.

— Unde?

— La poartă şi la unul dintre obstacole. Roger, vrei să vii cu noi, ca să le repet?

— Sigur. Se întoarse spre Joanna. Vii şi tu?

Ea dădu negativ din cap.

— Nu, o să mă duc înăuntru, să vă pregătesc nişte cafea.

Se întoarse, sperând ca Justin să meargă cu ceilalţi. Dar el nu făcu asta, ci o ajunse din urmă.

— Şi eu veneam spre casă, explică el. Shuan e o călăreaţă bună, nu-i aşa? Nu m-ar surprinde deloc să câştige concursul.

— Dacă va fi aşa, va fi pentru că a muncit mult pentru asta, declară fata.

— Aşa e, nu? fu el de acord. Bineînţeles, eu mi-am dat seama de asta când a trebuit să vindem iapa. Shuan e destul de isteaţă ca să-şi dea seama că atunci când pierde pe o parte, trebuie neapărat să câştige pe alta. Când am vândut-o pe Deidree, a crezut că nu va avea vreo şansă cu alt cal. Cu toate astea, a făcut tot posibilul s-o antreneze pe Lady of Belmont şi acum se pare că are mari şanse de reuşită. Cu toate astea, chiar dacă nu se dovedea un cal bun, sunt sigur că Shuan ar fi dus-o oricum la concurs. Aşa e ea. Riscă orice.

— Da, poate că ai dreptate, răspunse Shuan evaziv, nedorind să continue diascuţia despre caracterul fetei.

— Eu aşa cred. Şi o cunosc destul de bine, continuă bărbatul. Şi, plus de asta, o găsesc foarte atrăgătoare, lucru care mă face să văd mai uşor cum stă treaba. Eşti de acord cu mine?

Joanna nu spuse nimic, iar el continuă, ironic:

— Ei, haide, ştii doar că-mi place să fiu înconjurat de femei frumoase. Şi din moment ce tu mi-ai dat de înţeles că ai alte planuri, nu mă poţi învinovăţi pentru că am ales o persoană maleabilă.

Joanna îşi umezi buzele.

— Shuan spune că i-ai putea găsi o slujbă.

— Oh, asta v-a spus? întrebă el, surprins.

— Da, i-a spus-o doamnei Carnehill, iar eu se întâmpla să fiu acolo. A spus că tu cunoşti multă lume în afaceri cu antichităţi…

— Cu antichităţi? începu el să râdă. Ei, dar povestea asta e ca oricare alta, nu-i aşa?

Joanna îl privi acid. I se confirma minciuna lui Shuan.

— Vrei să spui că nu i-ai promis niciodată aşa ceva?

— Nici vorbă, replică el, senin.

— Nu i-ai pomenit nici de ocupaţia pe care mi-ai propus-o mie?

— Nici măcar asta, spuse el. Mi-am dat seama că Magda, cu toate lipsurile ei, îndeplineşte mai bine ca oricine rolul. Şi, plus de asta, i se potriveşte ca o mănuşă. Un apartament mobilat în piaţa Merrion, haine, bani,

companie selectă. Nu, iubita mea Magda nu m-ar ierta niciodată dacă aş da slujba asta altcuiva.

— Atunci, spuse repede Joanna, dacă Shuan a scornit toată povestea asta cu slujba, de ce-ţi baţi capul cu ea? E mult mai tânără ca tine şi... e îndrăgostită de Roger Carnehill!

După ce spuse asta, îşi dădu seama că făcuse o mare prostie. Trădase secretul lui Shuan.

Ajunseseră aproape de casă.

— Joanna, crezi că mie îmi pasă de una ca asta? întrebă el.

Îşi luă la revedere de la ea şi se îndreptă spre grajduri, în timp ce fata îl privea cum pleacă, gândindu-se cum să-l determine pe Roger să-l concedieze. Era un om rău şi intrigant, care acum se folosea de Shuan.

În săptămâna concursului, doctorul Beltane îl sfătui pe Roger să nu ia parte la el.

— La anul, tinere, vom fi cu toţii acolo, ca să te susţinem în concurs. Dar anul ăsta, dac-aş fi în locul tău, nu m-aş încumeta. Însă acum nu mai eşti sub supravegherea mea, aşa că trebuie să iei singur o decizie.

Roger primi sfatul mai bine decât crezuse Joanna că o va face. Era un lucru firesc pentru bărbatul stăpân pe el, în care se transformase. Dar Shuan fu dezamăgită şi nu ezită să arate ce simţea.

— Oh, Roger, spuse ea, văicărindu-se ca un copil, speram să fii acolo!

— Scuze, scumpo, dar ştii că n-aş suporta mulţimea. O să-i ai alături pe mama şi pe René. Iar spectacolul va fi televizat, aşa că eu şi Joanna îl vom vedea şi îţi vom relata comentariile.

— Oh, se întoarse ea spre Joanna, nici tu nu vii?

— O să stea cu mine, spuse Roger repede. Părea hotărât, aşa că n-avea nimeni ce să mai spună. Apoi, continuă: cum o să ajungi la Ballsbridge?

— Primarul Petrie mă lasă să duc iapa alături de a lui, spuse fata. Mama şi René merg cu Michael, cu maşina, iar pe mine s-a oferit Justin să mă ducă.

— Şi tu ai acceptat?

— Da, eu…

— Atunci, vreau să-i spui că te-ai răzgândit şi că mergi cu ceilalţi. Şi din nou era clară treaba că Roger dădea un ordin care nu trebuia comentat.

— Dar e absurd! protestă fata. Vom fi mulţi, iar maşina lui Justin va fi goală.

— Iar eu sper să nu te preocupe atât de mult chestia asta, replică Roger rece.

Un moment, Shuan îl privi uimită, neştiind dacă să mai continue sau nu. Dar dădu din umeri şi se îndreptă spre uşă.

— Shuan! vocea lui era neaşteptat de calmă. Shuan, dacă va câştiga Lady of Belmont, ce spui de o petrecere în cinstea ei?

Fata se înveseli instantaneu.

— Oh, Roger, ce drăguţ din partea ta! Va fi prima de mult timp. Dar crezi că ar trebui… Adică ai putea să o suporţi?

— Voi încerca, promise el, zâmbind. Ce fel de petrecere ţi-ar plăcea?

— Oh, un bal mascat, la care să cânte o trupă din Dublin. Oh, Roger, dragule, crezi că s-ar putea aşa ceva?

— Ei, vom vedea dacă Lady of Belmont va fi de acord cu asta! o tachină el.

— Da, sigur, dar mai întâi să vedem dacă va câştiga, se întristă ea puţin. Dacă participam cu Deidree…

Dar plecă repede din cameră, iar el se întoarse spre Joanna:

— Ei bine, acum trebuie să mă ţin de promisiune!

— Ai făcut-o fericită, spuse Joanna, calm. Sper să câştige.

— Draga mea Joanna, dar tu nu înţelegi că indiferent de rezultatul concursului, balul mascat tot va avea loc? N-a fost o promisiune, a fost mai mult o mită. Aşa că va trebui să apelez mai des la astfel de şiretlicuri pentru a o ţine departe de tipul ăla.

— Ea n-ar mai simţi diferenţa dacă ai trata-o ca pe o

femeie şi nu ca pe un copil căruia i se oferă jucării. Joanna îşi simţi inima luând-o la goană. Nu acceptă ordinele cu mare plăcere.

După un moment, încercă să-l facă să înţeleagă cum stau lucrurile.

— Nu cred că ştii, dar se pare că Shuan nu e atrasă deloc de domnul McKinley. De fapt, nu ştiu dacă-l place vreun pic.

— Atunci, de ce Dumnezeu îi tot caută compania? Ies împreună de ceva timp.

— Da, dar… Ei bine… din câte am aflat de la Shuan, cred că are un motiv pentru toate astea. Poate unul secret.

Roger râse cinic.

— Dacă aşa crede ea, te asigur că e doar imaginaţia ei, iar McKinley habar n-are de asta. De mică obişnuia să pună la cale planuri imaginare pe care apoi le abandona pentru alte idei care-i treceau prin cap. Voia să participe la cruciade, să devină eroină, să se lupte cu răul. Dar te asigur, indiferent de ideea pe care o are de data asta, i-o voi scoate eu din cap. Dar n-o să încerc nimic până nu trece concursul de călărie. După asta, nu se va mai vedea cu McKinley. Şi, oricum, toate astea vor înceta până la sfârşitul lunii, pentru că McKinley pleacă.

— Pleacă? Te-ai hotărât?

— Da. Dar el n-o ştie încă. Iar eu consider că trebuie să încep de undeva. Va trebui să preiau comanda şi să fac câteva schimbări. McKinley va pleca, şi tu va trebui să faci la fel, Joanna, spuse el, ferindu-şi privirea de a ei.

— Da, sunt aici doar din ordinul doctorului Beltane, spuse ea, încet. Dar sunt de acord că decizia trebuie să fie a ta, acum. Nu mai ai nevoie de mine.

El o privi repede, dar ea nu-l văzu, pentru că avea capul plecat. Spuse doar:

— Trebuie să înţelegi, Joanna. Când Justin va pleca, voi redeveni stăpân pe Carrieghmere. Dar cât timp mai eşti aici, nu-mi pot lua în serios drepturile, pentru că se presupune că mai am încă nevoie de tine. De asta trebuie să pleci.

— Înţeleg. Vrei să spui că eu fac parte dintr-un trecut îndepărtat, de care nu mai vrei să-ţi aduci aminte, aşa că simţi nevoia să te descotoroseşti de tot ce are legătură cu el.

— Da, cred că o spui mai bine decât mine. Dar eu n-aş merge aşa departe. Pentru mine, tu ai fost lumina care m-a ajutat să mă vindec şi alături de care am învăţat că pot trăi din nou. Plecarea ta mă va face să mă descurc singur. Nu te pot ţine pentru totdeauna, Joanna. Nu înţelegi că mi-e frică să mă gândesc că poate te-am ţinut prea mult?

Tonul lui avea o notă de neînţeles pentru fată.

Dar ea nu încercă să-i răspundă. Zbuciumul pe care-l simţea în suflet îi răscolea tot trupul, dar vorbele ei fură cât se poate de impersonale şi de dureroase:

— Înţeleg că nu mai e nevoie să te bazezi pe mine. E firesc, şi pentru mine asta înseamnă mulţumire profesională. Iar noi suntem adulţi şi nu trebuie să facem o dramă din asta, nu?

După asta, Joanna îşi dădu seama că Roger face tot ce-i stă în putinţă pentru a evidenţia faptul că nu mai are nevoie de serviciile sau de compania ei. Ieşea în oraş în fiecare zi şi de câte ori se întâmpla să rămână singuri, inventa scuze pentru a pleca de lângă ea.

În ziua concursului, a fost plecat toată dimineaţa, iar când a început spectacolul la televizor, le-a cerut lui Cook şi Roseenei să-l privească împreună cu el şi cu Joanna. Şi când concursul se apropia de final, intră şi doamna Kimstone, care anunţă că a venit să-i ţină de urât lui Roger.

— Colonelul s-a dus la spectacol, iar eu am venit aici, pentru că am auzit că tu nu mergi. Dar n-am ştiut că o să te găsesc cu atâtea fete! spuse ea, privind-o cu acreală pe Joanna.

Roger ignoră comentariul.

— Aşază-te şi taci din gură! Puştoaica are şanse să câştige.

Cu băgare de seamă, femeia se aşeză în locul indicat.

— O să fiu tăcută ca un şoricel, promise ea.

Bineînţeles că te interesează ce se întâmplă cu micuţa Shuan, dar n-am ştiut că şi sora

Merivale e pasionată de subiectul ăsta. De fapt, credeam că deja a plecat, altfel n-aş mai fi bătut atâta drum doar ca să stau cu tine…

— Marty, te rog, o imploră Roger.

— Oh, bine, îşi ţuguie ea buzele subţiri. Ia spune-mi, cât de departe a ajuns Shuan?

Roger o privi exasperat.

Se auzi vocea comentatorului:

— Şi, în cele din urmă, vă anunţăm câştigătorii: Primul loc – domnişoara Alice Hurry cu Agomar; locul doi – domnişoara Shuan Ferrall cu Lady of Belmont; locul trei – domnul Clare Booset cu Random. Atât de la concursul de călărie din Dublin, dau legătura în studio…

Roger se ridică, aprinse o ţigară de parcă ardea de nerăbdare să facă lucrul ăsta, după care murmură:

— Locul doi. Bună, puştoaica! apoi nu mai spuse nimic.

Joanna zâmbi în direcţia lui şi spuse încet:

— Cât mă bucur!

Roseen şi Cook ieşiră, iar Joanna mai spuse:

— Acum, îşi merită petrecerea.

— Bineînţeles, concursurile de acum nu sunt cum erau pe vremuri… începu doamna Kimstone. Pe atunci… petrecere? Ce petrecere? întrebă ea, realizând abia acum ce spusese Joanna.

— O petrecere dansantă pe care i-am promis-o lui Shuan, dacă va câştiga concursul. O să primeşti invitaţie…

— Oh, Roger, dar nu puteai să plănuieşti una sobră? N-am hef de dans iar eu…

— N-a fost ideea mea, i-o tăie Roger, şi când auzi telefonul sunând, se duse să răspundă. Sigur e Shuan.

Când plecă, doamna Kimstone scoase din geantă o bucată de lucrătură, la fel cu cea de acum câteva luni şi începu să croşeteze. Se încruntă şi spuse:

— Ştii, nu mă aşteptam să te mai găsesc încă aici. Am înţeles că Roger s-a refăcut complet.

— Doctorul Beltane m-a rugat să mai rămân o perioadă. Dar voi pleca în curând.

— Înainte de petrecerea pe care o vor da? Ce păcat! Ochii femeii scânteiară.

— Păcat? Joanna nu-i spuse că petrecerea avea loc cu o săptămână înainte de plecarea ei.

— Da, pentru că îndrăznesc să cred că vrei să vezi ce final fericit va avea pacienul tău. Şi cred că acum se va decide cu siguranţă, din moment ce e complet refăcut şi gata să înceapă o nouă viaţă. Îşi va anunţa, fără îndoială, logodna cu Shuan.

— Iar eu, spuse Joanna, cred că e ultimul lucru pe care l-ar putea face.

Doamna Kimstone o privi acru.

— Serios, soră? Dacă-mi aduc bine aminte, ai mai reacţionat o dată aşa. Nu se potriveşte deloc cu atitudinea rezervată şi impersonală pe care spuneai că o ai.

— Dumneavoastră aţi fost cea care mi-a sugerat că ar fi mai bine să rămân detaşată, îi reaminti Joanna. Mă preocupă într-adevăr viitorul domnului Carnehill, dar din punct de vedere prietenesc, bineînţeles. Şi pur şi simplu nu cred că se gândeşte la Shuan ca la o soţie.

— Dar ea îi este pe deplin devotată!

— Cu asta am fost de acord şi mai înainte. Dar nu e de-ajuns. Nici măcar pentru Shuan.

— Dar eu sunt sigură că… Făcu o pauză. Pe vremea mea, adăugă ea cu asprime, o fată accepta fără comentarii o cerere avantajoasă în căsătorie. Iar Roger îi poate oferi orice!

— Într-o zi, poate aşa se va întâmpla.

— Dar tu i-ai sugerat posibilitatea că lucrurile s-ar putea desfăşura şi altfel. Serios, soră, ţi-ai depăşit atribuţiile.

— Poate că aşa e. Îmi pare rău, se controlă Joanna să nu riposteze, când femeia îi ignoră scuzele şi continuă ideea.

— Bineînţeles că s-ar putea să fie mai mult decât atât. Trebuie să fi avut o mare influenţă asupra lui Roger în

timpul bolii şi poate că asta te-a determinat să faci ce-ai făcut. Spui că n-are nici cea mai mică dorinţă să o ceară pe Shuan de soţie. Se încruntă puţin. Nu ştiu cum se procedează acum, dar pe vremea mea, lucrurile astea însemnau că există un interes ascuns. Nu-i aşa, soră Merivale?

Tânăra tuşi încet, iar doamna Kimstone fu de părere că aflase adevărul.

Capitolul 9

Pentru petrecerea lui Shuan, Joanna se gândise să roage pe cineva din Londra să-i trimită costumul de Cenuşăreasă pe care-l mai purtase şi la o altă petrecere a asistentelor. Dar când află doamna Carnehill despre asta, spuse, într-un fel care nu-i era deloc caracteristic:

— Ştii, eu nu mi te imaginez ca Cenuşăreasa. Eşti atât de blondă şi de curată. Întotdeauna mă gândesc la Cenuşăreasa ca la un şoricel mic şi insignifiant. Şi nimeni n-ar putea să creadă aşa ceva despre tine, Joanna!

— Ei, dar ce contează? întrebă fata zâmbind.

— Ei bine, contează! Vreau să străluceşti la petrecerea asta. Mă întreb ce ţi-aş putea găsi. Ah, mi-am dat seama! Vino cu mine.

Joanna o urmă ascultătoare în sufragerie. Pe peretele din faţa lor era portretul unei fete.

— Ăsta e un tablou de Reynolds! spuse fata, uimită.

— Clarissa Carnehill, completă femeia mai în vârstă. Stră-stră-străbunica lui Roger – englezoaică, blondă ca tine şi imortalizată în acest portret de Sir Joshua Reynolds în 1767. Priveşte-o! Nu-i aşa că seamănă izbitor de mult cu tine?

Joanna privi în tăcere. Fata din tablou era cam de vârsta ei, blondă, îmbrăcată cu o rochie la modă în epoca respectivă. Părul avea aceeaşi culoare cu cea a părului Joannei şi purta o pălărie albastră. Dar ochii erau albaştri, pe când ai Joannei erau căprui. Dar trebuia să recunoască şi ea că exista o asemănare izbitoare între ele două.

— Ce relaţie a fost între ea şi dumneavoastră?

— Niciuna de sânge, doar prin căsătorie. Dar a fost

stră-stră-străbunica lui Roger. Roger Carnehill, stră-stră-străbunicul lui Roger, a cunoscut-o la Londra şi a luat-o de soţie înainte ca ea să împlinească optsprezece ani. Cred că portretul acesta a fost făcut pe când Clarissa avea douăzeci şi cinci de ani. Abia acum mi-am dat seama că semeni foarte mult cu ea, în timp ce mi te imaginam îmbrăcată cu o altfel de rochie. Aşa că trebuie să fii Clarissa la petrecerea lui Shuan.

— Dar n-aş putea! protestă fata. În primul rând, din cauza rochiei care n-ar putea să-mi iasă la fel…

— Dar eu o am pe cea originală! spuse doamna Carnehill.

— Rochia?

— Serios, o am. A fost păstrată generaţii de-a rândul şi eu am continuat tradiţia.

— Dar n-aş putea să fac asta, doamnă Carnehill, repetă Joanna. Inventase la nimereală prima scuză, pentru că se temea de furia lui Roger când o va vedea deghizată într-o rudă moartă de-a lui.

— Dar va fi distractiv!

— Chiar şi aşa, nu cred că domnului Carnehill îi va surâde ideea.

— Roger? Oh, dar nu-i vom spune nimic până la bal. Trebuie să-mi promiţi că nu-i vei spune.

E în întregime ideea mea şi trebuie să rămână secretul nostru. Şi, oricum, ce-ar avea de obiectat?

— Ei bine, după părerea mea, e o chestiune de familie, iar eu n-am niciun drept să intervin. Trebuie să existe cineva apropiat lui care să poarte rochia asta! Shuan!

— Shuan? doamna Carnehill privi critic portretul. Ia spune-mi, ţi-o imaginezi pe Shuan îmbrăcată în aşa ceva? Nu seamănă deloc cu ea, iar mie mi-ar plăcea să văd întruchiparea Clarissei la bal. Haide, Joanna, spune-mi că o să-mi faci pe plac!

— Mi-ar plăcea la nebunie! se înduplecă ea.

— Atunci, aşa rămâne! O faci pentru mine. Acum, haide sus, să-ţi arăt rochia.

Cu o zi sau două înainte de bal, Shuan o întrebă pe Joanna:

— În ce o să vii costumată?

— E secret, răspunse fata, zâmbind.

— Bine. Era doar o întrebare. Şi oricum, nu cred că mi-ai fi spus. Făcu o pauză, după care spuse: l-am invitat pe Justin la bal. Crezi că se va supăra Roger?

— Nu cred. Ţi-ar fi fost greu să nu-l inviţi, nu?

— Da. Aşa că vine şi o aduce şi pe Magda.

— Oh, nici domnul şi nici doamna Carnehill n-au cunoscut-o, nu?

— Vrei să spui că n-or s-o placă?

— Tu o placi?

— Mi se pare de treabă. Uneori, îmi face plăcere doar să o privesc.

— E o femeie cochetă, nu-i aşa?

— Da. Hainele ei... Oh, trebuie să aibă o groază de bani, în ciuda faptului că nu munceşte şi nu are pe nimeni.

— Din câte am înţeles de la domnul McKinley, o ajută el.

— Vrei să spui că lucrează pentru el?

— Da, poate. Cum putea oare să-i explice relaţia dintre Magda şi Justin unei fete care n-avusese niciodată de-a face cu bărbaţii?

— Bine, dar asta nu e nimic nou! Ştiam de mult.

— La ce te referi? întrebă repede fata.

— La faptul că Magda lucrează pentru Justin şi că el o plăteşte foarte bine pentru asta. Când am spus că are mulţi bani şi nicio slujbă sau pe cineva s-o ajute, am vrut să văd dacă şi tu ai ghicit.

— N-a fost nevoie să ghicesc. Mi-a spus-o el.

— Nu ţi-a spus şi ce face?

— Nu. Brusc, Joanna îşi dădu seama că nu făcea altceva decât să stârnească interesul fetei. Era sigură că Shuan nu se va opri până nu va afla despre ce era vorba. Shuan, la ce te gândeşti? întrebă ea repede. Ce ştii tu despre asta?

— Nu ştiu. Şi eu ghicesc.

— Ei bine, n-o mai face! Te implor, nu te amesteca în lucruri pe care nu le înţelegi. Dacă bănuieşti ce se întâmplă între Magda şi Justin McKinley, lasă lucrurile aşa cum sunt. Cred că-l ştiu pe bărbatul ăsta mai bine decât tine. Şi nu poţi decât să fii rănită dacă-l descoperi cu adevărat.

— Rănită? Cum aş putea să fiu rănită? Justin nu înseamnă nimic pentru mine! Iar oamenii nu pot fi răniţi decât dacă ţin foarte mult la persoanele care le fac rău. Întreabă-l pe René. El ştie ce cred despre vânzarea lui Deidree. Aşa că n-are cum să mă rănească, dacă n-a reuşit atunci. Iar mie îmi plac la nebunie toate treburile astea.

— Shuan, dacă nu-mi spui mie despre ce e vorba, măcar îmi poţi promite că-i vei spune lui Roger, înainte de a fi prea târziu?

— Roger! Lasă-l pe Roger! Iar tu n-o să-i spui nimic!

— Nici n-am ce să-i spun. Şi văd că n-am ce să-ţi spun nici ţie. Doar te pot avertiza că focul cu care te joci îl poate arde şi pe Roger.

Fără să mai spună ceva, Shuan îi întoarse spatele şi plecă, iar Joannei i se păru că, în ciuda faptului că o plăcea pe fată, şi a iubirii pe care i-o purtau aceluiaşi bărbat, ostilitatea dintre cele două era mai impenetrabilă ca niciodată.

Mai târziu, în cursul zilelor următoare, Shuan nu părea deloc afectată de conversaţia precedentă, iar Joanna fu prinsă de febra pregătirilor pentru marele bal.

În seara balului, doamna Carnehill o trase într-un hol şi-i spuse:

— Rochia, pelerina şi pălăria sunt pe patul din camera ta. Chiar eu le-am pus. Apoi am încuiat uşa. Asta e cheia. I-a pus-o Joannei în mână, după care a continuat: vreau să te îmbraci devreme, pentru că vreau să te vadă mai întâi ceilalţi invitaţi. Dacă te vede Roger primul, se strică toată surpriza.

— Vă purtaţi cu mine de parcă aş fi un oaspete de onoare pe care trebuie să-l menajaţi permanent.

— Vreau ca totul să iasă perfect şi scena tabloului să

fie redată exact. Acum, haide, fugi să te schimbi şi o să vin mai târziu să-ţi aranjez părul, după care vom ieşi pe terasă, unde vom aştepta să sosească toţi invitaţii.

Joanna o ascultă pe femeie şi urcă în camera ei. Dar mai trecu o vreme până fu în stare să îmbrace hainele. Îşi tot repeta că asta nu trebuia să însemne pentru ea mai mult decât era în realitate. E doar pentru distracţie, asta e tot. Iar doamna Carnehill e atât de încântată de idee, că trebuie să-i fac jocul… Dar, oh, nu pot să nu mă gândesc şi la altceva. Seara asta va mai fi încă o amintire care mă leagă de locul ăsta. N-am fost în stare să mă desprind la timp, iar acum îmi va fi foarte greu…

Aşa o găsi şi doamna Carnehill.

— Joanna, ce faci? Invitaţii au început să sosească, iar Roger le oferă băuturi. Mai avem doar un sfert de oră.

Dar fata era palidă şi tremura.

— Nu… nu pot. Nu aparţin…

— Va fi bine! spuse femeia, luând rochia de pe pat. Ai promis că o s-o faci pentru mine.

Joanna nu mai spuse nimic şi după ce o îmbrăcă, se lăsă coafată de femeia mai în vârstă. După un sfert de oră, ieşiră din cameră şi se îndreptară spre terasă, unde doamna Carnehill îi legă pelerina şi-i puse pălăria. Apoi, se dădu puţin înapoi şi-şi admiră opera.

— Nu mai eşti Joanna Merivale, ci Clarissa Carnehill în carne şi oase! spuse ea, triumfătoare.

Michael o aştepta cu un căţel împrumutat, pe care fata trebuia să-l plimbe printre invitaţi, exact ca în tablou. Doamna Carnehill o luă şi o duse în sufragerie. O aşeză exact lângă peretele pe care era tabloul cu Clarissa Carnehill.

Uşile se deschiseră şi invitaţii intrară, în frunte cu Roger, înalt, chipeş, îmbrăcat într-un costum verde, vorbind cu o fată în alb. Când ridică privirea, o văzu pe Joanna şi rămase stupefiat.

Pentru un moment, fetei i se păru că erau singuri. Se priveau într-un fel în care n-o mai făcuseră înainte şi care era atât de intim şi de personal, încât restul lumii nu mai

conta pentru ei. Dar ea nu se lăsă intimidată. Poză în continuare, cu o mână pe creştetul căţelului şi una pe pălăie, zâmbind ca în poză.

Cineva, o doamnă, exclamă prima:

— Oh, ce idee încântătoare!

Vraja se rupsese. Erau din nou în secolul al douăzecilea. Dar Roger se apropie de fată şi, cu un zâmbet ironic, îi ridică o mână şi-i duse vârfurile degetelor la buze.

— Regele Conchubor urează bun venit doamnei din Irlanda, sosită cu mult după vremea sa. Un regret profund!

Joanna îi acceptă jocul şi răspunse:

— Regretul, sire, este reciproc.

Toată lumea râse şi doamna Carnehill îşi privea cu mândrie creaţia. Roger se uită la mama sa.

— Mamă, tu nu eşti îmbrăcată cum se cuvine!

Doamna Carnehill se scuză:

— Oh, Roger, sunt prea bătrână pentru lucrurile astea!

Din nou invitaţii râseră, iar în următorul moment, uşile se deschiseră şi intrară Shuan, Justin, Magda şi René, deghizat în soldat din secolul al şaisprezecelea.

La vederea lui Shuan, Joanna scoase o exclamaţie de uimire. Avea un costum foarte frumos, care-i scotea în evidenţă trăsăturile delicate.

O bucată de mătase verde era înfăşurată pe corp şi nişte panglici erau prinse în talie şi de gleznă. Era desculţă şi într-un fel, parcă nu mai era Shuan, era o zână.

— Cine e? întrebă Joanna.

— Etain, cred. Etain care a renunţat la lumea ei de basm ca să se căsătorească cu bărbatul iubit. Roger făcu o pauză.

Zânele au dorit-o înapoi. Deseori m-am întrebat cât de dornică a fost să se întoarcă…

De la Shuan, Joanna îşi mută privirea la însoţitorii ei.

Justin avea un aer arogant, în haine de seară moderne, la fel ca Magda, care purta o rochie alb cu auriu. În urechi avea cercei mari, aurii, care se asortau cu centura de aceeaşi culoare, lucru care-i dădea un aer

exotic. Dar Joanna era de părere că sfida invitaţii, care făcuseră tot posibilul să apară îmbrăcaţi cum trebuie la un bal mascat.

Shuan îi aduse pe toţi la Roger şi la doamna Carnehill, iar Joanna rămase lângă aceştia. Îl văzu pe Roger cum îi salută încruntat pe Magda şi pe Justin, lucru care însemna că era destul de enervat.

Veni şi trupa din Dublin, care începu să cânte, şi primii dansatori îşi făcură apariţia pe ring.

Justin McKinley o invită pe Shuan la dans. Joanna crezu că Roger avea s-o invite pe Magda, dar acesta se scuză că va dansa foarte puţin în seara aceea şi-i prezentă tinerei pe unul dintre invitaţi, timp în care Joanna fu invitată la dans de colonelul Kimstone.

După replicile schimbate la începutul petrecerii, Roger nu mai vorbi cu ea.

În timp ce dansa cu un tânăr timid, Joanna auzi o parte din conversaţia unor doamne.

— Cam ciudat, după părerea mea, spuse una dintre ele.

— Şi eu cred la fel, o recunoscu Joanna spunând pe doamna Kimstone. Clarissa Carnehill e rudă cu Roger, pe când ea e doar o asistentă venită din Anglia de câteva luni. Nu e cineva apropiat de familia Carnehill. Şi am aflat că rochia e originalul. Când mi-a spus Edna aşa ceva, am întrebat-o cum de a îndrăznit să-i propună asta. Ştii ce mi-a zis? Că nu asistenta a avut ideea, ci chiar ea, Edna Carnehill.

Joanna încercă să se concentreze pe ceea ce-i spunea tânărul cu care dansa, dar nu putu să nu audă:

— Cel puţin, Roger n-a ştiut nimic despre asta. A fost luat prin surprindere.

— Surprins şi enervat, aş spune eu. Până la urmă, cea care avea dreptul să joace rolul ăsta era Shuan şi nu o oarecare englezoaică venită…

Brusc, fata îşi dădu seama că trebuia să plece cât mai curând. Trebuia!

Se sfârşi dansul şi rămase să-i privească pe cei

rămaşi pe ringul improvizat. Shuan era, din nou, în compania lui Justin…

— Pot să-ţi găsesc un partener? se auzi o voce impersonală, peste umărul ei. Era Roger.

— Nu te obosi. Oricum, dansul e pe sfârşite.

— Aşa e. Urmă o pauză. Putem ieşi puţin pe terasă? E mai răcoare acolo.

— Da, cred că da.

Se îndreptară spre terasă, unde fuseseră aduse mese şi scaune, dar unde nu era nimeni.

Joanna se aşeză la o masă, iar Roger luă loc în faţa ei.

— Sper că eşti de acord cu mine că ar fi trebuit să fiu întrebat.

Joanna nu-i putea distinge trăsăturile, pentru că era întuneric.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nici eu n-am crezut c-ar trebui să fac asta şi eram sigură că te va supăra gestul. Dar doamna Carnehill m-a rugat să nu-ţi spun.

— Mama? Vrei să spui că ea a fost pusă de Shuan să nu-mi spună?

— Shuan? Joanna nu înţelegea despre ce vorbea.

— Cred că nu vorbim despre acelaşi lucru, spuse el.

— Nu ştiu. Nu te referi la faptul că am apărut îmbrăcată astfel? Şi că ar fi trebuit să ştii despre asta?

— De ce crezi că m-ar deranja una ca asta?

— Nu te deranjează? Eu aşa am crezut. Nu sunt parte din familia voastră, aşa că…

— Nici Clarissa nu făcea parte din familia noastră, până nu s-a căsătorit cu stră-stră-străbunicul meu. Era englezoaică, ca şi tine.

— Atunci, despre ce vorbeai? Are vreo legătură cu Shuan?

— Da, vreau să ştiu cum de s-a gândit să-l invite pe McKinley şi pe femeia aceea în casa mea.

— Dar cum să nu-l invite pe domnul McKinley? întrebă fata, surprinsă. Dacă e aici, înseamnă că e acceptat de prietenii tăi.

— Da, presupun că ai dreptate. Dar femeia asta,

Magda, pe ea cine a invitat-o?

— Nu ştiu, dar îmi amintesc că Shuan m-a întrebat dacă te vei supăra că l-a invitat pe Justin McKinley şi mi-a spus că va veni şi Magda.

— Te-a întrebat asta pe tine? Iar tu i-ai dat acordul? Ştii care e părerea mea referitor la McKinley. Întotdeauna l-am dispreţuit, iar în ultimul timp am aflat multe lucruri despre el. Ştiu că obişnuia să cineze aici, când îl chemam eu să discutăm afacerile. Şi îmi dau seama că până şi tu i-ai acceptat ospitalitatea, dar tot nu înţeleg cum de-ai lăsat-o pe Shuan s-o aducă aici pe Magda!

Joanna nu ştia ce să spună.

— Nu mi-am dat seama cum aş fi putut împiedica asta.

— Aşa că ai asigurat-o pe Shuan că eu n-am cum să mă supăr.

— Când Shuan mi-a spus asta, m-am gândit că fuseseră deja invitaţi. Habar n-am avut că nu ţi-a spus nimic. Şi chiar dacă aş fi ştiut ceva…

— Da? Chiar dacă ai fi ştiut…?

— Ei bine, tot nu mi s-ar fi părut că e ceva în neregulă, pentru că am înţeles că Magda e angajata lui McKinley.

— Şi crezi că ăsta e adevărul?

— Până la proba contrarie, da.

Roger izbucni într-un râs sarcastic.

— În primul rând, McKinley e angajatul meu, aşa că n-are autoritate să angajeze pe altcineva. Tot ce vreau să spun e că nu mi-a plăcut deloc faptul că mama, Shuan şi chiar şi tu, aţi acceptat o astfel de relaţie în casa mea!

— Dacă aş fi ştiut că îţi pasă atât de mult, aş fi discutat asta cu tine. Dar n-a fost deloc uşor să-ţi vorbesc, în ultima vreme.

— Nici cu tine n-a fost uşor să vorbesc. Am sperat că ai înţeles de ce a trebuit să-ţi spun că trebuie să pleci.

— Dar am înţeles, aproape că strigă ea.

Roger o privi în întuneric.

— Oare? Mă îndoiesc.

În dimineaţa următoare, liniştea se aşternu peste casa din Carrieghmere. La micul dejun, doamna Carnehill spuse că, deşi era frântă de oboseală, trebuia să plece la Dublin, cu treabă. Roger, după ce-şi luă la revedere de la ea, glumind pe seama slujbei sale, lucru pe care nu-l mai făcuse înainte, dispăru în camera lui, iar Shuan, care ajunse mai târziu la masă, n-avea chef de vorbă şi plecă imediat după ce ciuguli câte ceva.

Joanna se văzu nevoită să iasă şi ea, şi pentru că urma să plece în câteva zile, urcă în cameră şi începu să-şi facă bagajul.

Se întreba dacă Roger era bucuroas de plecarea ei… Oare ce sperase că se va întâmpla dacă va îmbrăca pentru o noapte hainele Clarissei, o membră a acestei familii din care ea nu va face niciodată parte?

Telefonul sună şi-i întrerupse gândurile. La scurt timp după asta, Roseen veni în camera ei.

— Aţi auzit telefonul? Domnul Roger e plecat în oraş şi a telefonat că nu vine pentru prânz. Dumneavoastră mâncaţi aici, domnişoară?

— Da, dar nu te deranja prea mult pentru mine.

Roseen se îndreptă spre uşă.

— Vă vom duce cu siguranţă dorul când veţi pleca, spuse ea.

Joanna zâmbi.

— Şi mie îmi veţi lipsi cu toţii. Ia spune-mi, te-ai mai gândit la cariera de asistentă pe care vrei s-o urmezi?

— Da şi nu, dacă mă înţelegeţi, răspunse fata, netezindu-şi nervoasă şorţul.

— Mama ta încă nu e de acord?

— Ah, nu e asta. Acum chiar mă roagă să plec, să nu mai stau legată de Michael. Iar el face aici nişte cursuri de mecanică, pentru că ştie multe despre maşini şi…

— Eşti logodită cu el? întrebă Joanna cu blândeţe.

— Mi-a cerut asta, dar eu nu i-am dat un răspuns definitiv. Acum, spuneţi-mi şi dumneavoastră, credeţi că e bine ca doi soţi să se certe mereu pentru orice?

— Mereu? Şi pentru lucruri importante, sau

banalităţi?

— Banalităţi, în mare parte. Şi poate nu mereu.

Are şi multe părţi frumoase şi de multe ori mă gândesc că dacă ar fi vreo fată care să-l dorească, aş fi în stare să-i scot ochii, doar ca să nu se mai gândească la el. Cred că asta înseamnă că-l iubesc, nu-i aşa? întrebă ea.

— S-ar putea, Roseen. Dar nu ştiu dacă e bine să te iei după asta. Vezi tu, cred că dacă iubeşti pe cineva foarte mult, atunci vrei pentru persoana aceea tot ceea ce vrea şi ea. Sau cel puţin, ceea ce ar face-o fericită. Şi uneori trebuie să renunţi la ceea ce doreşti, pentru binele lor.

— Vreţi să spuneţi că trebuie să renunţ la Michael dacă apare o altă fată?

— Doar dacă aşa vrea el. Sau dacă eşti de părere că va fi mai fericit cu ea decât cu tine. Ar fi o decizie foarte greu de luat, ştiu.

— Şi presupunând că aş face aşa ceva, ce s-ar alege cu mine? întrebă Roseen.

— Ei bine, atunci ai fi fata care iese singură din joc. Şi va trebui să-ţi spui, spuse ea mai mult pentru sine decât pentru Roseen, care o asculta cu urechile ciulite, că o altă uşă, cu o alt fel de fericire ţi se va deschide în viaţă. Va trebui să crezi în asta, altfel nu vei mai putea continua.

Urmă un moment de tăcere.

— Dar Michael nu vrea altă fată. El mă vrea pe mine, zise Roseen simplu.

— E foarte bine dacă aşa stau lucrurile. Şi cred că deja te-ai hotărât să te căsătoreşti cu el, nu-i aşa?

Roseen se îmbujoră.

— Poate că m-am decis, dar e posibil să nu-i spun încă ce am hotărât.

După asta, Roseen plecă, dar se întoarse în câteva clipe să-i spună Joannei că domnul Menden dorea să vorbească urgent cu ea, sau cu oricine altcineva din casă, în legătură cu Shuan.

Joanna se sperie. Presimţise că se va întâmpla ceva rău cu fata. Când ajunse în hol, îl găsi pe René agitat şi speriat.

— Domnul Carnehill nu este, nu?

— Nu, chiar acum câteva minute a sunat să spună că nu vine la prânz.

— Dar doamna Carnehill?

— A trebuit să plece la Dublin. Ce s-a întâmplat, René? Roseen mi-a spus că are legătură cu Shuan. Nu e rănită, nu?

— Oh, Dumnezeule, nicidecum! Dar ceva tot s-a întâmplat. Trebuie să vă spun!

— Continuă.

— Ei bine, acum o oră, Shuan a venit acasă la noi şi a plecat de acolo cu Justin, cu maşina. M-a rănit profund gestul lui, dar n-am intervenit cu nimic. Oricum, la o oră după asta, a sunat Magda ca să-mi spună că Justin a dus-o pe Shuan în nordul Irlandei, să se întâlnească cu doi bărbaţi. Dar m-a asigurat că nu e o întâlnire amicală, pentru că cei doi sunt contrabandişti. Interceptează drogurile transportate cu avionul. Acestea trec apoi pe la Justin, care, ajutat de Magda, le pasează agenţilor ce trec vama în Anglia. Când Justin nu e disponibil pentru întâlniri, Magda îi poate ţine locul. Dar întâlnirea are loc mereu în altă parte.

— Vrei să spui că Magda l-a trădat pe Justin, spunându-ţi ţie toate astea? întrebă fata uimită.

— A făcut mai mult de atât. Înainte să-mi telefoneze mie, a anunţat poliţia de întâlnirea de la Musveen. Cu siguranţă, poliţia e deja acolo.

— Justin i-a spus că o va lua pe Shuan cu el. Cred că s-au certat noaptea trecută. Iar Magda, care a fost mult timp legătura dintre el şi oamenii cu care încheie afaceri, a refuzat să meargă la Musveen cu el. Iar el i-a spus că o va lua pe Shuan în locul ei. Aşa că, din ură şi gelozie, i-a trădat pe amândoi. Şi cred că i-a făcut o mare plăcere.

— Dar la ce te-ai referit când ai spus că i-a trădat pe amândoi? Shuan e inocentă, habar n-are de scopul acestei călătorii.

— Magda mi-a mai spus ceva. Mi-a spus că a informat poliţia că la întâlnire vor fi patru persoane. Trei bărbaţi şi

o fată care a jucat rol de liant timp de luni întregi. Iar fata este cu siguranţă Shuan!

— Dar ea nu ştie nimic!

— Asta va trebui să dovedească.

— Dar ce putem face? îi putem urmări? O putem avertiza?

— Am putea încerca, dar e posibil să fie prea târziu. Avem maşină?

— Michael a dus-o pe doamna Carnehill la Dublin, dar cred că s-a întors deja. Mă duc să-l caut. Se duse spre uşă, dar se opri. René, Justin are o maşină puternică. Cum l-am putea ajunge din urmă?

— E înaintea noastră cu o oră, dar e posibil să nu se grăbească. Dacă ne duce Michael, cu siguranţă că-i vom prinde.

Joanna fu de acord cu el şi se duse să-l caute, gândindu-se la mesajul pe care trebuia să i-l lase lui Roger. Încă se mai gândea la asta, când René spuse:

— Nu scrie nimic. Ce le-ai putea spune?

Joanna nu era de acord cu el, dar n-avea ce face. Nu era timp de pierdut, aşa că porniră în mare grabă.

Drumul era pustiu. Joanna stătea singură pe locul din spate; René, cu harta pe picioare, îl îndruma pe Michael fără să se uite dacă acesta îi urmează instrucţiunile.

În timpul acesta, fata se gândea cât de mult ar fi putut Shuan să fie implicată în toată afacerea asta, şi mai ales de ce o făcuse.

Îşi dădu seama că dacă ar fi acceptat propunerea pe care i-o făcuse Justin, acum ea ar fi fost în locul ei.

Nici nu era de mirare că tânărul îşi permitea să conducă o maşină luxoasă, să aibă companie selectă şi chiar să-şi permită o fată ca Magda.

Biata Shuan! Oare de ce o făcuse? Doar ca să-l facă gelos pe Roger sau era altceva la mijloc? Cert e că acum era amestecată într-o treabă periculoasă, care habar n-avea cum o să se sfârşească.

Lăsau în urmă oraş după oraş, iar Michael spuse, la un moment dat:

— Ce-ar fi să ne oprim să întrebăm de Lincoln. Poate i-a văzut cineva.

— Oh, cred că nu e o idee bună. O să pierdem timp şi acum fiecare minut e preţios, spuse Joanna.

— Da, dar cel puţin am şti sigur dacă sunt în faţa noastră, sau nu. Poate au luat-o pe alt drum. Joanna se gândi puţin. Nu era de acord cu Michael, dar pentru că oricum toată călătoria părea sortită eşecului, nu aveau de ce să nu încerce şi asta.

— Bine, spuse ea. Opreşti undeva să întrebi? Dacă au trecut pe aici, cu siguranţă că i-a văzut cineva.

— Da, Lincolnul e o maşină de lux. N-avea cum să treacă neobservată. Poate chiar s-au oprit să bea ceva. În următorul oraş, vom opri şi vom întreba. Prima persoană pe care au întrebat-o nu i-a ajutat cu nimic, dar în următorul oraş, au aflat că trecuseră pe acolo cu mai bine de o oră în urmă.

— O oră! spuse Joanna supărată. Asta înseamnă că n-o să-i mai ajungem. Mai e vreo şansă, René?

— Ei n-au motive să se grăbească. Şi sunt sigur că se vor opri pe undeva să prânzească. O să mai întrebăm la Ballyboy. Acolo sunt multe restaurante.

Ajunşi în oraş, au tras la singurul hotel, care René era de părere că e pe gusturile lui Justin. Michael parcă maşina şi se duse să întrebe de cei doi.

— Micuţa Shuan ne dă mult de furcă, nu-i aşa? întrebă René.

— Da, dar nu cred că o face intenţionat. De fapt, cred că nici măcar nu ştie în ce e amestecată. Poate îşi închipuie că aşa îi va putea ajuta pe Roger şi pe doamna Carnehill.

— Şi eu cred la fel. E o fată foarte curajoasă, dar şi foarte naivă.

— Nu te-a deranjat faptul că de ceva vreme se tot întâlneşte cu domnul McKinley? Că a intrat în afacere cu el şi că acum e amestecată în treaba cu drogurile?

— Oh, nu, pentru mine nu contează nimic din toate astea. Eu o iubesc cu toate greşelile pe care le face…

În acel moment, Michael se întoarse şi intră grăbit în maşină. În timp ce pornea, spuse:

— Un bărbat mi-a spus că a fost parcat un Lincoln în faţa hotelului cam o jumătate de oră, şi băiatul şi fata care veniseră în el, au plecat acum douăzeci de minute.

— Douăzeci de minute! Asta e bine, comentă René, dar Joanna nu spuse nimic, deşi, în adâncul sufletului, încă mai spera că aveau timp să-i ajungă din urmă.

După Ballyboy, urma oraşul Monaghan. Dar ei nu aveau să ajungă la el…

Michael scoase o exclamaţie şi frână brusc. În faţa lor era o maşină oprită. Michael ieşi, urmat de Joanna. Dar pe Shuan nu trebuia s-o salveze, pentru că fata tocmai ieşea singură din maşină. La vederea celor doi, rămase surprinsă. Apoi, îl văzu şi pe René şi se grăbi în braţele lui. Acesta o îmbrăţişă şi-i mângâie părul.

— René, îmi pare atât de rău, atât de rău! Cum de-ai ştiut?

— Vorbim mai târziu, draga mea. Acum, trebuie să te duc acasă.

Justin ieşi din maşină şi li se alătură celorlalţi cu un zâmbet neprietenos pe faţă.

Se înclină în direcţia lui René.

— Ce purtare cavalerească! Ai venit la timp, pentru că mai aveam puţin şi-ţi aruncam prinţesa afară din maşină.

— Mincinosule! Eu te-am pus să opreşti maşina! Te-am ameninţat că o să sar dacă n-o s-o faci.

Justin dădu nepăsător din umeri.

— Da, bănuiesc că aşa a fost. Acum că am scăpat unul de altul, vreţi să mă scuzaţi, vă rog?

Dădu să plece, dar René se repezi spre el, îl prinse de umăr şi-l lovi cu pumnul în faţă.

— Câine! N-ai de gând să lupţi? întrebă el.

— Nu lupt cu şcolarii!

— Ah! René se înfuriase la culme, dar Shuan veni lângă el şi-l prinse de braţ.

— René, nu face asta! A fost şi vina mea. Lasă-l să

plece. Îţi voi explica totul.

Justin profită de această întrerupere şi plecă de lângă ei. Urcă în maşină şi, până să pună cheile în contact, Joanna veni lângă el şi-l avertiză:

— Nu te duce!

— Unde să nu mă duc?

— La Musveen.

— Deci, ştiai despre asta? întrebă el, ridicând din sprâncene. Da, bineînţeles c-ai ştiut, altfel n-ai fi pus la cale operaţiunea de salvare. Şi n-aveai de unde să ştii decât de la Magda.

— A făcut mai mult decât atât, ascultă-mă!

Dar Justin n-o mai auzi, pentru că pornise motorul şi demarase în trombă.

Se întoarse spre ceilalţi şi făcu un gest de neputinţă.

— Ar fi trebuit să mă asculte! spuse ea.

— Lasă-l să se ducă. Merită asta pentru tot ce-a făcut. Nu mai putem face nimic.

Joanna se îndoia de asta, dar ei după Shuan veniseră, şi nu după McKinley.

Urcară în maşină şi se întoarseră pe drumul pe care veniseră. Nu vorbiră nimic până când Shuan spuse pe un ton grav:

— Nu vreau să merg acasă până nu vă explic. Nu putem să oprim undeva? Vreau să vorbesc.

Michael se gândi că era o discuţie privată, la care el n-avea de ce să asiste.

— Unchiul meu stă la trei kilometri de aici. Poate m-aş putea duce să-l vizitez, în timp ce vă las la restaurantul unui hotel din apropiere.

Ajunşi la hotel, se aşezară la o masă rotundă, iar Shuan, în faţa unui pahar cu apă, începu să vorbească:

— Acum ştiu că a fost o prostie din partea mea. Dar la început, ideea m-a fascinat. Când am început să aflu mai multe despre Justin, m-am răzgândit să mai continuu, dar am crezut că-l voi ajuta pe Roger să se răzbune şi i-aş putea plăti şi eu cu aceeaşi monedă pentru că a vândut-o pe Deidree. L-am urât pentru asta.

— Ai fi putut să vorbeşti cu domnul Carnehill pentru Deidree, spuse Joanna.

— Dar ţi-am mai spus asta. Pentru nimic în lume n-aş fi făcut-o!

— Bine, continuă.

— Mi se părea uşor să-l demasc, pentru că Justin n-a făcut niciodată un secret din faptul că se descurcă foarte bine şi din alte surse, în afară de ceea ce câştigă de la Roger, că reuşeşte să-şi permită o maşină scumpă şi s-o mai întreţină şi pe Magda. Nu ştiu de ce, dar nu se temea că o să-i spun lui Roger cu ce se ocupă. Oricum, n-am făcut-o. Am crezut că dacă las lucrurile aşa, o să aflu destul pentru mine.

— Mi-ai fi putut spune mie! replică René.

— N-am vrut să te amestec şi pe tine în treaba asta. Am vrut s-o fac singură. Am tot acceptat să ies cu el, pentru că m-am gândit c-o să-l prind în toane bune, când ar fi putut să mi se confeseze. Făcu o pauză. M-a dus la Dublin. Acolo am cunoscut-o pe Magda şi pe cei doi bărbaţi cu care urma să ne întâlnim azi la Musveen. Magda trebuia să meargă cu el. Dar cred că s-au certat aseară şi ea n-a mai vrut să meargă. Justin m-a rugat pe mine, iar eu am acceptat.

— Dar de ce-ai făcut asta, Shuan? Sunt sigură că ţi-ai dat seama că e un bărbat viclean şi că niciodată nu te-ar fi lăsat să afli ceva cu care l-ai putea demasca.

— Am sperat în fiecare clipă că va face sau va spune ceva care să-mi fie de folos. Abia în după-amiaza asta mi-am dat seama cât de departe au mers lucrurile şi am început să mă învinovăţesc pentru că m-am lăsat implicată în aşa ceva. Ne-am oprit să mâncăm în Ballyboy şi am început să mă gândesc la o modalitate prin care să ajung acasă. Dar n-aveam niciun ban la mine şi nu reuşisem să găsesc nimic până nu ne-am urcat din nou în maşină. Când l-am văzut din nou lângă mine, am simţit că nu mai suport. Îşi puse mâinile la faţă. Justin a început din nou să vorbească despre afacerile lui, dar eu nu-l mai puteam auzi. Mă tot gândeam cum să scap, iar la un moment dat i-

am spus că nu vreau să mai am de-a face cu el, că dacă nu vrea să oprească maşina, aveam de gând să sar. Aşa că a oprit, apoi aţi venit voi.

René îi luă cu blândeţe mâinile într-ale lui şi spuse gentil.

— Draga mea, nu bănuieşti de ce am venit după tine? Cum de am ştiut unde eraţi? Nu-ţi dai seama că Magda ne-a spus toate astea şi că ne-a mai spus şi altceva?

— Magda v-a spus?

— Da, şi a mai spus şi poliţiei despre întâlnirea care va avea loc la Musveen. Aveau să te acuze şi pe tine, de aceea am venit după tine.

— Oh! fata nu mai ştia ce să spună. Şi l-aţi lăsat pe Justin să se ducă?

— Am încercat să-l avertizez, dar n-a vrut să mă asculte, răspunse Joanna. Se pare că nu prea avem ce face până nu ne vom consulta cu domnul Carnehill.

— Roger! Da, are dreptul să ştie. Oh, cât de mult mă va dispreţui!

— N-o va face. Indiferent de cum s-au petrecut lucrurile, ai vrut să-l ajuţi, spuse Joanna.

— Oricum, n-are niciun motiv să te dispreţuiască, pentru că nimeni nu-şi poate permite una ca asta faţă de femeia pe care o cer de soţie! spuse René.

Urmă un moment de tăcere, iar Joanna simţea atâta tristeţe pentru bietul René, care nu se obişnuise cu refuzurile. Acum, o mai cerea şi în căsătorie pe fata care era îndrăgostită nebuneşte de Roger…

Dar lui Shuan îi străluceau ochii. Mâinile începură să-i tremure…

— Îmi ceri să fiu soţia ta?

— Da, iubito!

— Oh, da, vreau! Vreau! Oh, te iubesc atât de mult!

Joanna se ridică în picioare, consternată de ce-i fusese dat să audă. Nu putea crede că Shuan era atât de crudă cu bietul René, care o iubea atât de sincer şi…

Se ridică şi René.

— Oh, domnişoară Merivale, cred că e o propunere

ciudată, să participi şi tu, dar ne-ai fost o prietenă atât de bună încât...

— Oh, nu. N-am să accept una ca asta, începu Joanna cu voce tremurătoare. Shuan, cum îndrăzneşti să te căsătoreşti cu René când îl iubeşti pe Roger?

René se albise la faţă, dar Shuan spuse repede:

— Roger? Dar eu nu-l iubesc pe Roger!

— Ba da, nu se lăsă Joanna, chiar tu mi-ai spus cândva că ţii enorm de mult la Roger!

— Asta e adevărat. îl iubesc pe Roger de când mă ştiu, dar nu aşa cum îl iubesc pe René. Niciodată nu-l voi putea iubi ca bărbat!

Capitolul 10

Mult timp după asta, de câte ori rememora scena la care fusese părtaşă, îi reveneau în memorie cuvintele lui Shuan. René se dusese să vadă ce-i cu Michael, iar Joanna nu contenea cu întrebările:

— Vrei să spui că nu l-ai iubit niciodată pe Roger? Nu aşa cum o femeie iubeşte un bărbat?

— Nu, niciodată, spuse Shuan, îmbujorându-se. Dar cum de ţi-a trecut aşa ceva prin cap?

— Eşti sigură? Joanna încă mai avea îndoieli. N-ai vrut să mă faci pe mine să cred asta?

— Nu, Joanna. Ce motiv aş fi avut? răspunse fata cu francheţe.

— Aşa e. Ai dreptate. Scuză-mă. Dar erai geloasă pe mine, nu-i aşa? Erai geloasă pe lucrurile pe care eu le puteam face pentru el şi tu nu. Am crezut că ceea ce mi-ai spus a fost pentru a sublinia clar drepturile pe care le ai asupra lui.

— Ei, bine, da, eram geloasă, recunoscu Shuan. Încercam... făcu o pauză. Încercam să compensez tot răul pe care i l-am făcut. De asta am renunţat la viaţa mea, la tot ce-mi făcea plăcere, doar ca să-l ajut pe el, ca să nu mă mai simt atât de vinovată.

— Dar nu înţeleg...

— Vrei să spui că nimeni nu ţi-a povestit despre cum s-a petrecut accidentul lui Roger?

— Despre accident? Mi s-a spus că tu şi cu el călăreaţi pe câmp, când calul lui s-a speriat de ceva şi l-a aruncat din şa.

— Nu ţi-au spus că asta s-a întâmplat pentru că eu făceam tot felul de giumbuşlucuri cu iapa mea, că Roger mi-a tot spus să mă potolesc, pentru că era din ce în ce mai agitat calul lui şi abia de-l mai putea ţine în frâu? Am râs de el că nu se poate descurca cu un animal, şi chiar am încercat să-l fac şi pe el să mi se alăture. Dar calul lui s-a speriat când m-am apropiat şi următorul lucru pe care mi-l amintesc e că l-a aruncat pe Roger din şa. Chiar nu ţi-a povestit nimic despre asta?

— Nu. Dacă povestea fetei era adevărată, Joanna îl aprecia pe bărbat pentru loialitatea de care a dat dovadă.

— Am crezut că ştii şi tu şi că mă judeci aşa cum o face toată lumea de atunci, inclusiv mama. Uneori îi uram pe toţi, dar de atunci am încercat mereu să fac câte ceva să mă revanşez faţă de Roger. Aşa că m-am sacrificat pentru el, până ai apărut tu…

— Şi de-atunci te-ai simţit nefolositoare, adăugă Joanna cu blândeţe.

— Da, şi când ai vorbit cu mine, am simţit că trebuie să plec de acasă. Am crezut că Roger îmi va simţi lipsa, că mă va dori înapoi. Eu ţin foarte mult la el. Dar l-am văzut întotdeauna ca pe un frate. Nici nu mi-ar trece prin cap să schimb relaţia dintre noi.

— Oh, biata de tine, mereu treci pe locul doi.

— Ce vrei să spui?

Joanna nu ştia cum să răspundă fără să-i rănească sentimentele.

— Ţi-a păsat de accident mai mult decât oricui. Şi acum, Justin… Ai încercat orice ca să fii de folos şi n-ai bătut pe nimeni la cap în legătură cu vinderea lui Deidree.

— Da, se pare că am reuşit să provoc destule probleme, nu-i aşa? Crezi că o să mă îndrept vreodată?

— Nu ştiu, dar cred că oamenii ca tine, care trăiesc fiecare clipă cu intensitate, ne aduc mai multe bucurii decât supărări. L-ai făcut foarte fericit pe René. Nu vrei să-

mi spui ceva despre asta? De când ştii că-l iubeşti?

— Cred că la puţin timp după ce am început antrenamentul. Înainte de asta, mereu mă simţeam flatată că vrea să facă ceva pentru mine, că vrea să fie cu mine… Apoi, când a vrut să mă ajute cu Lady of Belmont, am început să vorbim. El mi-a povestit despre Belgia, iar eu i-am povestit copilăria mea; ştia ce simt în legătură cu Roger. Apoi, într-o dimineaţă, m-a sărutat. În timp ce povestea, Shuan era fascinată de amintirile sale. Şi i-am spus să nu se poarte prosteşte. Aşa că n-a repetat gestul. Abia după asta mi-am dat seama că-l doresc aproape de mine şi c-ar fi bine să continuăm ce începuse el. La un moment dat, chiar m-am gândit că s-ar putea să nu-i mai plac. Dar când am început să ies cu Justin, n-a comentat nimic. Aşa că a trebuit să mă descurc de una singură în toată treaba asta. Abia azi am ştiut că n-a încetat să mă iubească şi că nici eu n-am încetat să fac asta. Shuan tăcu preţ de o clipă.

— Joanna, sper ca atunci când te vei întoarce la Londra să trăieşti şi tu o experienţă la fel.

— Când mă întorc la Londra?

— Da, când te vei căsători cu bărbatul acela cu care eşti logodită.

— Dar nu sunt logodită cu nimeni.

— Ei, mă rog, bărbatul acela pe care te-ai dus să-l vezi la Dublin şi care a venit să te vadă şi la noi acasă.

— Dar nu sunt logodită cu el. N-am fost niciodată. Şi cred că acum e deja căsătorit cu o altă fată.

— Oh, Joanna, îmi pare rău. N-am ştiut, chiar n-am ştiut. Te-ai supărat pe mine?

— Nu, spuse fata zâmbind. Vezi tu, deşi ne cunoaştem de mult şi am petrecut mult timp împreună, niciodată n-a fost între noi un sentiment atât de profund precum dragostea. Şi am avut mare noroc că ne-am dat la timp seama de asta.

— Şi cum ai aflat asta?

— Cred că în momentul când am venit în Irlanda. Am stat separaţi unul de altul şi erau zile când aproape nu mă

gândeam la el. Atunci mi-am dat seama că ne lipseşte ceva din relaţie… Şi când l-am văzut din nou, am simţit că parcă încerc să renasc din cenuşă o poveste care n-a existat niciodată între noi.

— Dar cred că aţi fost îndrăgostiţi unul de altul, nu?

— Nu, n-am fost niciodată, spuse Joanna zâmbind.

— Joanna, îmi pare rău, începu Shuan. La început am fost foarte geloasă pe tine, pentru că erai exact opusul meu. Te descurcai de minune cu Roger, erai calmă şi rezervată, şi eu mă simţeam dată la o parte. Dar de când am văzut că Roger face progrese cu ajutorul tău, am început să te plac, însă cred că n-am reuşit vreodată să-ţi arăt lucrul ăsta. Acum, când sunt fericită, simt nevoia să-ţi doresc şi ţie aceeaşi fericire pe care o simt eu.

— Oh, Shuan, nu-ţi face griji pentru mine. Voi fi fericită. Mă mulţumeşte enorm munca pe care o fac, iar mama obişnuia să-mi spună că atunci când o uşă se închide, se deschide întotdeauna o alta.

Când am terminat relaţia cu Dale, am închis o uşă unde n-a existat niciodată nimic. Dar într-o zi, se va deschide o alta pentru mine. Sunt sigură de asta.

Erau vorbele pe care i le spusese şi lui Roseen în acea dimineaţă. Dar de acum încolo, Joanna ştia că trebuia să şi le repete în fiecare zi. Altfel, n-avea să răzbească…

— O altă uşă se deschide, spuse Shuan, profund impresionată. Ştii, Joanna, şi mie mi s-a întâmplat acelaşi lucru. După accident, am făcut un fel de jurământ cu mine că voi sacrifica totul pentru Roger. Apoi ai venit tu şi m-am simţit rănită văzând că îi eşti mai folositoare decât mine şi că începe să ţină la tine mai mult decât la mine. Aşa că a fost ca şi cum o altă uşă s-a deschis pentru mine când mi-am dat seama că toate astea nu mai contau atât de mult, fiindcă mă îndrăgostisem de René.

Joanna spuse cu voce tremurătoare.

— Foloseşti verbul „a ţine la cineva” cu altă semnificaţie.

— Ah, nu, Joanna.

Cel puţin nu de data asta. Roger nu doar că ţine la

tine, ci chiar e îndrăgostit de tine! Ştiu asta. Şi o ştie şi el. Şi doar când a aflat de bărbatul din Londra a început să-şi dea seama de asta. Nu dorea să continue să te iubească, din moment ce aparţineai altcuiva. Roger e orgolios şi aşa se manifestă.

— Asta nu e adevărat. Te laşi purtată de imaginaţie. Şi chiar dacă ăsta ar fi adevărul, ar însemna că-i trădezi încrederea, dezvăluindu-mi secretul lui.

— Ba nu. Roger n-a vorbit niciodată cu mine despre tine. E un lucru pe care pur şi simplu îl ştiu. Eu vreau ca Roger să fie fericit. Chiar şi când am fost teribil de geloasă pe tine, în sinea mea mă bucuram că şi-a găsit pe cineva de care să se îndrăgostească, şi speram să te ceară de soţie. Acum, m-ar bucura foarte mult un asemenea lucru.

René şi Michael apărură pe uşa restaurantului.

— Haideţi să mergem acasă, spuse René, ajutând-o pe Shuan să se ridice.

— Dar nu mi-ai răspuns dacă îi vei spune da când te va cere de soţie! spuse Shuan pe un ton acuzator.

— Shuan, te rog. Nu înţelegi. Sunt o mulţime de lucruri împotriva noastră.

— Dar n-ar mai conta nimic dacă voi doi v-aţi iubi.

Joanna o privi cu ochi trişti.

— Shuan, Roger nu m-a iubit niciodată. Abia aşteaptă să plec de la Carrieghmere.

— Ţi-a spus el asta? Dar nu înţelegi că a făcut-o din mândrie? Că s-a răzgândit şi că nu mai vrea să pleci?

— Nu, pentru el n-am fost niciodată mai mult decât un ajutor de care acum nu mai are nevoie. Şi pentru el, acum doar Carrieghmere contează.

— Dacă i-ai fi arătat că-l iubeşti, ar fi fost gata să împartă Carrieghmere cu tine. Joanna, ai spus că nu crezi că Roger te iubeşte. Dar tu simţi ceva pentru el?

Era o întrebare de care Joanna încercase să se ferească. Dar ştia că deşi nu răspunsese, Shuan aflase mai multe din tăcerea ei decât voise.

În maşină, când mai avea câteva mile bune până la Carrieghmere, Shuan începu să tremure. René o acoperi

cu o pătură, dar Joanna spuse că avea febră şi că-i trebuia mai mult de atât. îl puse pe Michael să conducă cu viteză, pentru că fata trebuia văzută de doctorul Beltane.

Când ajunseră la Carrieghmere, Joanna îşi dădu seama că nu fusese un gest inspirat să nu lase bilet lui Roger, pentru că acesta venise acasă, unde Roseen îl întâmpinase cu o poveste ca-n basme, din care el nu înţelesese nimic.

— Unde aţi fost? Ce s-a întâmplat cu Shuan?

— Roger! strigă Shuan cu puteri slăbite. Fata era gata să leşine, dar Joanna o strângea protector în braţe.

— Shuan nu se simte bine. Aş vrea s-o pun în pat şi te rog să-l chemi cât mai repede pe doctorul Beltane. Fata se întoarse şi o ajută pe Shuan să urce scările.

Roger nu păru să ia în seamă de prima dată rugămintea fetei, dar după câteva secunde, spuse:

— Bine, aşa o să fac.

Shuan începu să plângă încet, dar Joanna nu-l lăsă pe René s-o consoleze, ci-i spuse:

— René, te rog, îi povesteşti tu domnului Carnehill cum s-au petrecut lucrurile şi ce-am aflat de la Shuan?

— Sigur, dar ea va fi bine? întrebă speriat.

— Se va reface curând.

Dar acum e foarte obosită.

Joanna o duse pe fată sus, o băgă în pat şi o făcu să se simtă bine, după care-l aşteptă pe doctorul Beltane.

După consultaţie, ieşiră amândoi şi doctorul spuse:

— A suferit un şoc nervos şi la unii oameni asta provoacă frisoane şi febră. Tu ce crezi c-a adus-o în starea asta?

— Cred că şi-a făcut griji din nimic. Dar cred că cel mai important lucru e că s-a îndrăgostit.

— Oh, Doamne! Ce să ne facem cu generaţia asta? Pe vremea mea, când ne îndrăgosteam, eram mai cumpătaţi, nu ne agitam atât. Şi unde

Dumnezeu a găsit un băiat de care să se îndrăgostească, de vreme ce n-a fost scăpată din ochi de belgianul acela?

— Dar chiar de el s-a îndrăgostit. De René Menden.

— Oh, cerule! Dar ştii că eram cât pe ce să intervin şi să-i explic că tehnica lui nu era una bună? Mă bucur că n-am făcut-o. Dar, spune-mi, e toată lumea de acord?

— Nu cred că ştie cineva până acum. Abia azi au recunoscut că se iubesc.

— Şi unde e tânărul acum?

— E cu domnul Carnehill. Trebuie să sosească şi mama lui de la Dublin şi…

Dar se opri pentru că exact în acel moment, doamna Carnehill urca grăbită scările spre camera lui Shuan:

— Joanna, ce s-a întâmplat? N-am înţeles nimic din ce mi-a povestit Michael. Joanna îi spuse în mare cum se petrecuseră lucrurile şi, la cererea doctorului Beltane, îi povesti şi cum René şi Shuan îşi recunoscuseră dragostea.

— Shuan? René? Ce spui de Justin? Oh, dragă, nu mai înţeleg nimic. Lăsaţi-mă s-o văd pe fată.

În hol, telefonul sună, oprind-o să intre în camera lui Shuan. Roger se duse şi răspunse. Lăsă puţin receptorul şi le făcu semn celor trei să coboare. Se duse apoi la telefon şi notă ceva pe o hârtie.

— Da… da… unde? Mâine dimineaţă, da. Da, bineînţeles. Cred că nu. Mulţumesc.

Lăsă receporul, după care se întoarse spre ei.

— McKinley a fost arestat la Musveen. Alţi doi bărbaţi care erau cu el au fost arestaţi pentru deţinere de droguri, şi poliţia are mandat de percheziţie pentru casa lui McKinley.

— Roger… e cumva Shuan implicată în asta? întrebă doamna Carnehill cu sufletul la gură.

— Oh, biata mamă, habar n-ai, nu-i aşa? O îmbrăţişă şi spuse, privind-o pe Joanna. Poate e vinovată fiindcă iubeşte prea mult.

Shuan a petrecut o noapte agitată, iar Joanna a stat lângă ea în marea parte a timpului. Când a venit doctorul Beltane a doua zi, i-a spus că va mai face febră, dar nu aşa mare.

— Când crezi că e refăcută, poţi să-l laşi pe tânăr s-o

vadă. E cel mai bun medicament pe care-l poate primi.

— Dar eu…

— Oh, da, am uitat. Tu când pleci?

— Marţi.

— Shuan va avea nevoie de îngrijire, încă o săptămână sau două. Dacă o anunţ pe directoarea spitalului, ai ceva împotrivă să mai rămâi?

— Nu, doctore, nimic.

— Atunci, aşa rămâne. Toţi de aici te preferă pe tine în schimbul unei asistente noi. Doctorul Beltane se îndreptă spre uşă. Se întoarse puţin; apropo, n-am reuşit să te felicit pentru costumaţia de la petrecere. A fost o idee strălucită să semeni cu Clarissa Carnehill.

Până după-amiază, Shuan se simţea mai bine, iar Joanna i-a dat voie lui René s-o viziteze. L-a avertizat să n-o lase prea mult să vorbească şi a plecat din cameră, lăsându-i singuri. A coborât în sufragerie, unde a găsit-o singură pe doamna Carnehill.

— Cum se simte Shuan? întrebă ea, nervoasă.

— Mult mai bine, şi mai fericită, cred, zâmbi Joanna. René e împreună cu ea acum.

— Oh, Dumnezeu să-i binecuvânteze. Când mă gândesc prin câte a trecut fata asta şi cât de schimbătoare îi e firea, aproape nu-mi vine să cred că s-a putut îndrăgosti de un băiat calm şi cuminte cum e René. Ştii, vrea s-o ia de soţie cât mai repede.

— Şi o va lua cu el, în Belgia?

— Nu cred că René s-a gândit şi la asta. Dar eu şi Roger am stat aseară până târziu şi am vorbit. Mi-a spus c-ar vrea să-l ţină pe René aici, în locul lui Justin. Iar dacă el va fi de acord, atunci casa unde a stat cu Justin, le-o va da lor, ca dar de nuntă.

— Dar… Ştiu ce vrei să spui, că atunci când se va însura Roger, casa aceea ar trebui să-mi revină mie. Dar e destul de mare şi nu cred că vor fi probleme de genul ăsta.

— Cred că René şi Shuan vor fi foarte fericiţi acolo, spuse Joanna, gânditoare.

— Da, sper că René va rămâne, deşi Roger încă n-a

apucat să vorbească cu ei. A fost toată ziua ocupat cu poliţia, care i-a pus întrebări peste întrebări. Dar cred că a plecat de la casa lui Justin, aşa că Roger trebuie să se întoarcă. Crezi că poate vorbi acum cu Shuan şi cu René?

— Da, bineînţeles.

— Bine, atunci mă duc să le spun. Dar Joanna, eşti cam palidă. De ce nu ieşi să iei puţin aer?

Bucuroasă că avea prilejul să facă asta, ieşi să ia o gură de aer. Când se întoarse, află că Roger urcase deja să vorbească cu Shuan şi cu René. Dar ea nu mai urcă în camera fetei decât în momentul când trebui s-o pregătească pentru somn. După ce o ajută să intre în aşternuturi, Joanna se pregăti să plece, când Shuan o opri să-i spună:

— Ai aflat despre noi? Că ne putem căsători fără să plecăm de aici?

— Da, şi mă bucur foarte mult, o asigură Joanna, zâmbind.

— Oh, Joanna, te bucuri sincer pentru mine, iar eu m-am purtat atât de urât! Oare cum o să mă pot revanşa faţă de toţi cei care m-au ajutat?

— Stai liniştită, Shuan, şi nu face nimic. Nu poţi să trăieşti toată viaţa încercând mereu să te recompensezi pentru ceva. N-am făcut toate astea din datorie, ci pentru că te iubim sau te înţelegem. Şi ne dorim din tot sufletul să fii fericită. Sunt sigură că şi tu ai fi procedat exact la fel.

— Ştii, Joanna, spuse în şoaptă fata. Am făcut ceva şi pentru tine. După ce a plecat René, l-am chemat pe Roger şi i-am spus.

— Shuan! Ce i-ai spus?

— Că… niciodată nu l-ai iubit pe bărbatul din Londra. I-am mai spus că te-am întrebat dacă-l iubeşti şi că am înţeles din tăcerea ta că…

— Shuan, ştiu că n-ai avut intenţii rele, dar mi-ai trădat încrederea povestindu-i despre mine lucrurile astea.

— Dar nu puteam să te las să pleci fără ca el să nu afle. Nu trebuie să te superi. Vocea începu să-i tremure. Când a auzit aşa ceva, Roger n-a spus nimic câteva

momente, apoi, când a vorbit din nou, ştii ce mi-a spus? M-a întrebat dacă ţin cu adevărat la René şi dacă îmi convine ce ne propusese el. Eu l-am rugat să-mi răspundă la ce-l întrebasem, dar el a început să râdă, m-a sărutat pe frunte şi a ieşit din cameră.

În dimineaţa următoare, Joanna se trezi obosită după un somn agitat. Acum, Roger ştia că nu există nimic între ea şi Dale, dar lucrul ăsta nu părea să-l fi impresionat în vreun fel. De altfel, nici faptul că ea l-ar putea iubi, nu-i stârnise vreun sentiment.

Cu o seară în urmă, evitase să-l întâlnească, dar ştia că n-avea cum să se ascundă de el şi că întâlnirea lor era iminentă. Cel mai mult o va durea indiferenţa din ochii lui, dar trebuia să se obişnuiască totuşi cu asta. Mai încercă să doarmă puţin, dar nu reuşi. Se ridică, se îmbrăcă, îşi pieptănă părul şi, văzând pe fereastră că plouase cu o noapte în urmă, luă o haină şi încălţă o pereche de pantofi, cu gândul să iasă la o plimbare. Poate aşa i se vor mai limpezi gândurile…

Se plimbă pe aleile ei favorite şi respiră din plin aerul proaspăt al dimineţii. Cât aveau să-i lipsească toate astea!

Auzi paşi în urma ei, paşi care se apropiau. Se întoarse şi-l văzu pe Roger, înalt, impunător, un bărbat pe care n-aveai cum să-l eviţi sau să-l ocoleşti.

Se apropie de ea. Fata încercă să zâmbească şi i se păru că zăreşte în ochii lui indiferenţa de care se temea atât de mult.

— Ai ieşit devreme, spuse el.

— Nu prea am putut să dorm, răspunse, încercând să zâmbească.

— Nici eu. Am o durere îngrozitoare de cap. Vrei să te plimbi puţin cu mine? Joanna nu răspunse, dar porni deja pe o altă alee, iar ea se văzu nevoită să-l urmeze.

Merseră puţin în tăcere, după care Roger spuse:

— Oh, Joanna, durerea mea de cap e o invenţie. Am ieşit pentru că te-am văzut şi trebuia să-ţi vorbesc, altfel aveai de gând să mă eviţi toată ziua. Am fost atât de prost că n-am luptat pentru ceva ce am crezut că e deja luat de

altă persoană! Din prima zi te-am iubit şi am vrut să te cuceresc. Şi nu mi-am putut răspunde ce o să fac când vei pleca. Te iubesc, Joanna! Pentru tine are vreo însemnătate că-ţi spun aşa ceva?

El îi luă cu blândeţe mâinile într-ale lui.

— Mi-ai spus tot ce-mi doream să aud, răspunse fata, pe nerăsuflate.

Au stat nemişcaţi preţ de o clipă, ţinându-se de mână, temându-se parcă să nu rupă vraja care era între ei.

— Şi eu te iubesc, spuse Joanna, în cele din urmă. E un lucru pe care nu i l-am spus lui Shuan, pentru că ţie trebuia să ţi-l fi spus, şi dacă n-aveam prilejul s-o fac, atunci nu l-aş mai fi spus nimănui. Dar ţie îţi place aici, la Carrieghmere, iar eu, aici, mă simt ca o străină.

— O străină? Tu?

Pentru că te iubesc, aparţii mai mult ca oricine de aici domeniului Carrieghmere. În noaptea când ai fost Clarissa, nu ţi-ai dat seama ce simţeam pentru tine?

— Am crezut că nu ţi-a plăcut îndrăzneala mea.

— Nu mi-a plăcut, pentru că mi-am dat seama că faci parte din familia noastră, fără voia ta. Aveai o altă iubire, alte ţeluri şi alte rădăcini.

— Şi în ziua când mi-ai spus că vreau să plec? Ai spus că trebuie să plec ca să poţi să-ţi reiei viaţa. Eu îţi aduceam aminte de trecutul dureros.

— Oh, iubito, nu ţi-ai dat seama că atunci a fost prima dată când ţi-am cerşit iubirea? îmi doream atât de mult să spui că mă iubeşti şi că vrei să rămâi… Am fost supărat că n-ai făcut-o. Am crezut chiar că tu ai împins-o pe Shuan în braţele lui René. Dar când ai plecat s-o salvezi şi pe ea, şi pe noi, mi-am dat seama că ţii la familia noastră şi că, deşi poate niciodată nu vei ţine la mine, vei fi întotdeauna o parte din Carrieghmere. O îmbrăţişă.

— Mama a ştiut dintotdeauna. Aseară am vorbit mult. Ea te-a convins s-o interpretezi pe Clarissa ca să mă facă să văd… Oh, ce mai contează acum!

Buzele lor se uniră într-o promisiune nespusă, care avea să le călăuzească paşii spre un viitor luminos.

Carrieghmere rămânea leagănul iubirii lor, acolo unde vor lăsa dragostea să le asigure cele mai fericite momente.

Sfârşit